

สถาบันพระปกเกล้า

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา อาคารบี ชั้น 5
เลขที่ 120 หมู่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 0-2141-9563-77 โทรสาร 0-2143-8175
เว็บไซต์ www.kpi.ac.th

วปท.53-28-300.0

การปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติช

ISBN : 978-974-449-537-2

9 789744 495372

ราคา บาท

การปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา

การปกครองท้องถิ่น ในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา

นรินทร์ เศรษฐบุตร

วิทยาลัยพัฒนาการปกครองท้องถิ่น
สถาบันพระปกเกล้า

เอกสารวิชาการ
ลำดับที่ 78

၂၀၂၀

၁

စာအုပ်

แคนาดาเป็นประเทศในทวีปอเมริกาเหนือที่คนไทยรู้จักกรองจากสหรัฐอเมริกา และเมื่อนึกถึงการปกครองท้องถิ่นของแคนาดาก็อาจเข้าใจว่าเหมือนกันกับที่มีอยู่ในมลรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ไม่ตรงนัก เพราะยังมีความแตกต่างในลักษณะ และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นกับรัฐบาลของจังหวัดในประเทศแคนาดาอยู่อีกทั้งจังหวัด (Province) ในประเทศแคนาดานั้นก็ไม่เหมือนกับจังหวัดของไทย เพราะจังหวัดในแคนาดามีความเป็นอิสระในการบริหารกิจการภายในของตัวเอง เนื่องจากสภาของจังหวัดมาจากการเลือกตั้ง และตั้งรัฐบาลมาบริหารงานของจังหวัด รับผิดชอบต่อสภาจังหวัด รวมทั้งมีรายได้ของตัวเอง ที่สำคัญเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นก็คือ หน่วยปกครองท้องถิ่นของแคนาดานั้นเกิดมาและอยู่ได้โดยกฎหมายของจังหวัด

นั่นเอง ดังนั้น จำนวนหน่วยปกครองท้องถิ่นที่เรียกว่าเทศบาล หรือ
หน่วยการปกครองท้องถิ่นประเภทอื่นในแต่ละจังหวัดจึงมีจำนวน
ไม่เท่ากัน และโครงสร้างของหน่วยปกครองท้องถิ่นในจังหวัดต่าง ๆ
ของแคนาดาก็ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน แต่เท่าที่เป็นอยู่ก็มีความ
แตกต่างกันไม่มากนัก

ประเทศแคนาดานั้นได้รับอิทธิพลทางการเมืองทั้งจากอังกฤษ
ซึ่งเป็นเมืองแม่เดิมและจากสหรัฐอเมริกาที่เป็นเพื่อนบ้านสำคัญที่อยู่
ทางใต้ของประเทศ ประเทศแคนาดายังเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดกับประเทศอังกฤษ โดยมีพระประมุของค์เดียวกัน คือ
สมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธ (Elizabeth) ที่ 2 ของอังกฤษ แต่การ
ปกครองของแคนาดาก็เป็นระบบสหพันธ์ (Federal system)¹ ประกอบด้วยจังหวัด (Provinces) จำนวน 10 จังหวัด กับเขตปกครอง (Territories)
อีก 3 แห่ง ดังนี้²

4

1. จังหวัดอัลเบอร์ตา (Alberta) มีเอดมอนตัน (Edmonton) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 3,512,368 คน
2. จังหวัดบริติชโคลัมเบีย (British Columbia) มีวิกตอเรีย (Victoria) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 4,428,356 คน
3. จังหวัดมานิโตบา (Manitoba) มีวินนิเปก (Winnipeg) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 1,196,291 คน
4. จังหวัดนิวบรันสวิก (New Brunswick) มีเฟรดเดอริกตัน (Fredericton) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 751,527 คน
5. จังหวัดนิวฟาวด์แลนด์และลาบราดอร์ (Newfoundland and Labrador) มีเซนต์จอห์นส์ (St. John's) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 508,270 คน

¹ http://en.wikipedia.org/wiki/Government_of_Canada หน้า 1

² <http://www.canada.gc.ca/othergov-autregouv/prov-eng.html> หน้า 1

6. เขตปกครองนอร์ธเวสต์ (Northwest Territories) มีเยลโลไนฟ์ (Yellowknife) เป็นเมืองหลวงของเขตปกครอง มีประชากร 42,514 คน
7. จังหวัดโนวาสโกเชีย (Nova Scotia) มีฮาลิแฟกซ์ (Halifax) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 935,962 คน
8. เขตปกครองนูนาวัต (Nunavut) มีวิกาลูอิต (Iqaluit) เป็นเมืองหลวงของเขตปกครอง มีประชากร 31,152 คน
9. จังหวัดออนตาริโอ (Ontario) มีโตรอนโต (Toronto) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 12,891,787 คน
10. จังหวัดปรินซ์เอดเวิร์ดไอส์แลนด์ (Prince Edward Island) มีชาร์ลอตทาวน์ (Charlottetown) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 139,407 คน
11. จังหวัดควิเบค (Quebec) มีควิเบคซิตี (Quebec City) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 7,744,530 คน
12. จังหวัดซัสกัตเชวาน (Saskatchewan) มีเรจينا (Regina) เป็นเมืองหลวงของจังหวัด มีประชากร 1,010,146 คน
13. เขตปกครองยูคอน (Yukon) มีไวท์ฮอร์ส (Whitehorse) เป็นเมืองหลวงของเขตปกครอง มีประชากร 31,530 คน

เมื่อมีประมุขเป็นกษัตริย์ ระบบการปกครองจึงเป็นระบบกษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) แต่ที่น่าสังเกตก็คือ ผู้แทนของกษัตริย์หรือในปัจจุบันคือ พระราชินีของอังกฤษนั้น ในแคนาดา มีอยู่ถึง 11 คน³ คนหนึ่งนั้นอยู่ในระดับประเทศ เรียกว่า “**ผู้สำเร็จราชการ**” (Governor General) และอีก 10 คน ที่แต่ละคนประจำอยู่แต่ละจังหวัด ผู้แทนพระองค์ที่ประจำอยู่แต่ละจังหวัดนี้เรียกว่า “**รองผู้สำเร็จราชการ**” (Lieutenant Governor) โดยที่ผู้สำเร็จ

³ http://en.wikipedia.org/wiki/Government_of_Canada หน้า 1

ราชการนั้นจะทำหน้าที่แทนองค์พระประมุข เนื่องจากพระประมุขไม่ได้พำนักประจำอยู่ในแคนาดา และพระราชินีก็จะตั้งผู้สำเร็จราชการตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรีแคนาดา และรองผู้สำเร็จราชการที่ประจำอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ จะได้รับแต่งตั้งจากผู้สำเร็จราชการตามคำแนะนำของมุขมนตรี* (Premier) หรือหัวหน้ารัฐบาลในแต่ละจังหวัดของแคนาดา

รูปแบบของรัฐบาลทั้งรัฐบาลของสหพันธ์คือประเทศแคนาดา และของจังหวัดนั้นคล้ายกันคือเป็นระบบรัฐสภา รัฐบาลได้รับอำนาจมาจากสภา เพียงแต่ในระดับสหพันธ์หรือระดับชาตินั้น เป็นระบบสภาคู่มีทั้งวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร ส่วนสภานิติบัญญัติของจังหวัดนั้นเป็นสภาเดี่ยว⁴ และจังหวัดของแคนาดานั้นนอกจากมีรัฐบาลของจังหวัดที่เข้มแข็ง มีสภาจังหวัดที่สามารถผ่านข้อบัญญัติจังหวัดออกมาเป็นกฎหมายใช้บังคับในจังหวัดได้ โดยไม่ขัดแย้งกับกฎหมายของประเทศ และจังหวัดก็มีความเป็นอิสระที่จะปกครองตนเองได้มาก

ดังนั้น เมื่อดูภาพรวมจึงเห็นว่ารูปแบบรัฐบาลกลางและรูปแบบรัฐบาลหรือคณะผู้บริหารจังหวัดของแคนาดานั้นมีความคล้ายคลึงกับรูปแบบการปกครองของอังกฤษมาก แต่รูปแบบการปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลที่ดีหรือเขตศึกษาท้องถิ่น หรือเขตท้องถิ่นพิเศษ มีความคล้ายกับรูปแบบการปกครองท้องถิ่นของสหรัฐอเมริกา⁵

* ตำแหน่ง Premier ในระดับจังหวัดได้แปลมาใช้คำว่า “มุขมนตรี” เพื่อให้ต่างกับ Prime minister ในระดับประเทศแคนาดาที่ใช้คำว่า “นายกรัฐมนตรี”

⁴ ก่อนหน้านี้อาจจังหวัดต่าง ๆ ก็มีสภาที่สองเรียกว่า legislative council แต่ได้ยกเลิกไป จังหวัดควิเบคเป็นจังหวัดสุดท้ายที่มีสภา จนกระทั่งปี ค.ศ. 1968 เป็นปีสุดท้าย

⁵ ดู นรนิติ เศรษฐบุตร, การปกครองท้องถิ่นในรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา (นนทบุรี : สถาบันพระปกเกล้า, 2551)

แต่การมีบทบาทของจังหวัดในแคนาดาต่อหน่วยปกครองท้องถิ่นในจังหวัดนั้นมีความแตกต่างกันมากกว่าที่มีอยู่ระหว่างมลรัฐของสหรัฐอเมริกาต่อหน่วยปกครองท้องถิ่นในแต่ละมลรัฐ

ที่จังหวัดของแคนาดาจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลกิจการของหน่วยปกครองท้องถิ่นในพื้นที่ของเขตจังหวัดเป็นการเจาะจง เช่นที่จังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั้น จะมีกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบท (Ministry of Community & Rural Development) ดูแลอยู่เป็นสำคัญ ในจังหวัดอื่น ๆ ก็มีการดูแลอย่างใกล้ชิดเหมือนกัน ที่เป็นพิเศษคือจังหวัดควิเบค (Quebec) ซึ่งเป็นจังหวัดเดียวที่มีคนเชื้อสายฝรั่งเศสอยู่มากกว่าเชื้อชาติอื่นมาตั้งแต่ต้น และเป็นจังหวัดที่มีความเป็นอิสระมาก บางครั้งถึงกับบรรณรงค์ที่จะแยกตัวออกจากประเทศแคนาดา และเป็นจังหวัดเดียวที่อิทธิพลของกฎหมายฝรั่งเศส (France's Civil Code) ยังมีอยู่ ในขณะที่จังหวัดอื่น ๆ นั้นพื้นฐานทางกฎหมายจะได้อิทธิพลมาจากกฎหมายของอังกฤษ (Common law of England) จังหวัดควิเบคนี้จึงเป็นจังหวัดที่ไม่ต้องการให้รัฐบาลกลางเข้ามายุ่งกับกิจการหน่วยปกครองท้องถิ่นในจังหวัดตัวเองมากนัก จนเป็นที่รู้กันทั่วไป

สำหรับการปกครองท้องถิ่นในแคนาดานั้นตามรัฐธรรมนูญแคนาดา ค.ศ. 1867 ได้ให้อำนาจแก่จังหวัด⁶ ที่จะจัดการในเรื่องการกระจายอำนาจเอง เป็นเรื่องของแต่ละจังหวัดโดยสภาของจังหวัด จะเป็นผู้ออกกฎหมายเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเทศบาล ดังนั้น จังหวัดจึงจะแก้กฎหมายเพื่อยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงหน่วยปกครองท้องถิ่นหรือหน้าที่อย่างใดก็ได้ ด้วยเหตุนี้ จำนวนหน่วยปกครองท้องถิ่นในแคนาดาและประเภทของหน่วยปกครองท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดของแคนาดาจึงไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน โครงสร้างลักษณะและชื่อจึงอาจแตกต่างกัน

⁶ ตามมาตรา 92(8) ของรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1867

ให้เห็นได้ อย่างไรก็ตามแก่นแท้ของหน่วยปกครองท้องถิ่นเหล่านี้ก็จะไม่ต่างกันมากนัก รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคที่หน่วยปกครองท้องถิ่นเหล่านี้มีอยู่และได้เรียกร้องให้มีการแก้ไขก็จะมีคล้ายคลึงกันมาก

กระนั้นก็ได้มีข้อแตกต่างกันที่เห็นได้ชัดว่าจังหวัดประมาณครึ่งหนึ่งซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของประเทศ ซึ่งได้แก่ บริติชเอดเวิร์ด ไอซ์แลนด์, โนวาสโกเชีย, นิวบรันสวิก, ออนแทรีโอ และควิเบค นั้นยังมีเขตปกครองท้องถิ่นที่เรียกว่า “เคาน์ตี” (County) ที่เป็นเขตใหญ่กว่าเทศบาล (Municipality) อยู่ในขณะที่ในจังหวัดนิวฟาวด์แลนด์และจังหวัดอื่น ๆ อีก 4 จังหวัดทางด้านตะวันตกของประเทศ ได้แก่ อัลเบอร์ต้า, บริติชโคลัมเบีย, มานิโตบา และซาสกัตเชวาน นั้นไม่มีเขตปกครองท้องถิ่นที่เรียกว่าเคาน์ตีเลย แต่บางแห่งจะมีเขตปกครองภาค (Regional district) แทน และสภาพเทศบาลของนคร (City) เมือง (Town) และหมู่บ้าน (Village) หรือที่จังหวัดออนแทรีโอ ได้มีรูปแบบการปกครองท้องถิ่นใหม่สำหรับชุมชนเมืองขนาดใหญ่ เรียกว่า “เทศบาลกรุง” (The metropolitan municipality)

ทางจังหวัดมีอำนาจที่จะควบคุมดูแลหน่วยปกครองท้องถิ่นอย่างใกล้ชิดในการบริหารจัดการในท้องถิ่น มีข้อบัญญัติ (By-laws) ขององค์กรปกครองท้องถิ่นหลายแห่งที่มีเงื่อนไขว่า เมื่อผ่านจากสภาท้องถิ่นแล้วจะต้องให้ทางจังหวัดให้ความเห็นชอบเสียก่อนที่จะนำออกประกาศใช้ก็มี และบางทีก็มีกรณีที่ท้องถิ่นได้ตัดสินใจไปแล้ว แต่ผู้ที่ถูกกระทบกระเทือนร้องเรียนไปยังจังหวัดได้ ที่สำคัญก็คือหน่วยปกครองท้องถิ่นนั้นต้องพึ่งพาเงินรายได้ที่เก็บโดยจังหวัดและจะต้องแบ่งมาให้ท้องถิ่น ซึ่งก็เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า เงินอุดหนุนจำนวนมากที่ทางจังหวัดจะสนับสนุนให้ท้องถิ่นนั้นจะมาพร้อมกับข้อกำหนดว่าท้องถิ่นจะเข้าไปทำอะไรได้บ้าง และทำอะไรด้วยก็มี

ส่วนความสัมพันธ์กับรัฐบาลกลางที่กรุงออตตาวานั้น แม้จะไม่มีกฎหมายกำหนดเอาไว้ก็ตาม รัฐบาลกลางก็มักจะมียุทธศาสตร์อุดหนุนส่งลงไปให้ท้องถิ่นทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโครงการสาธารณูปโภคพื้นฐานอันเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาประเทศได้ หรือเป็นโครงการทางด้านสวัสดิการของประชาชน เพราะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลกลางที่ต้องดูแลในด้านนี้ให้ประชาชน แต่เมื่อรัฐบาลกลางไม่มีเจ้าหน้าที่ของตนอยู่ในพื้นที่มาก ดังนั้นจึงต้องขอความร่วมมือกับหน่วยปกครองท้องถิ่น ดังกรณีที่องค์การอาคารสงเคราะห์ของแคนาดา (The Canada Mortgage and Housing Agency) ได้ร่วมมือกับองค์กรปกครองท้องถิ่นในบริเวณที่องค์การอาคารสงเคราะห์ไปดำเนินการสร้างบ้านเพื่อประชาชนในเขต หรือองค์การขนส่งของแคนาดา (Transport Canada) ซึ่งเป็นหน่วยงานระดับชาติของแคนาดาได้ร่วมทำงานกับองค์กรปกครองท้องถิ่นในการพัฒนา ท่าเรือ ท่าอากาศยาน และเส้นทางรถไฟ อันเป็นการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งระดับชาติ แต่อยู่ในพื้นที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่น

จำนวนหน่วยขององค์กรปกครองท้องถิ่นของแคนาดานั้นมีอยู่เป็นจำนวนหลายพันหน่วย เพียงเฉพาะองค์กรปกครองท้องถิ่นประเภทเทศบาลก็มีอยู่เป็นจำนวนมากถึง 4,600 หน่วย นอกจากนี้ ยังมีหน่วยบริหารท้องถิ่นอื่นที่มีทั้งรูปแบบและหน้าที่ตลอดจนวัตถุประสงค์เป็นการเฉพาะด้าน ทั้งในเรื่องโรงเรียน ตำรวจ สาธารณูปโภค การอนุรักษ์พื้นที่ บริการสาธารณสุข และเรื่องอื่น ๆ อีกประมาณ 8,000 หน่วย

ในบรรดาหน่วยปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่มีวัตถุประสงค์เป็นการเฉพาะนี้ เขตการศึกษา (School Districts) นั้น ถือว่าเป็นหน่วยปกครองท้องถิ่นที่น่าสนใจมากเพราะมีตั้งกระจายไปทั่วทั้งประเทศ และเป็นหน่วยปกครองท้องถิ่นที่มีงบประมาณสูง ทั้งกรรมการบริหารของ

เขตการศึกษานี้ก็มาจากการเลือกตั้งของประชาชนเช่นเดียวกับสมาชิกสภาเทศบาล ดังนั้น เทศบาลและเขตการศึกษาจึงเป็นรูปแบบสำคัญขององค์กรปกครองท้องถิ่นและหน่วยบริหารท้องถิ่นในประเทศแคนาดา

สำหรับองค์กรปกครองท้องถิ่นที่เป็นเทศบาลนั้น เทศบาลของแคนาดาจะมีนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน แต่รูปแบบการเลือกตั้งทั้งหมดของเทศบาลมีเพียงสองแบบ คือ แบบแรก เลื่อนนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลโดยใช้เขตของเทศบาลทั้งหมดเป็นเขตเลือกตั้งเขตเดียว ผู้ที่ชนะคือผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดเรียงลำดับตามคะแนนจนครบตำแหน่งที่มีให้เลือก กับแบบที่สอง ที่เลือกนายกเทศมนตรีโดยใช้เขตเทศบาลทั้งหมดเป็นเขตเลือกตั้ง พอเลือกสมาชิกสภาเทศบาลก็จะแบ่งเขตพื้นที่ในเทศบาลออกเป็นเขตเลือกตั้งตามจำนวนสมาชิกสภาเทศบาลที่มีอยู่ และแต่ละเขตเลือกสมาชิกสภาได้เพียงคนเดียว ผู้ชนะคือผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด⁷

สำหรับจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ที่เลือกเพื่อศึกษารูปแบบของการปกครองท้องถิ่นของแคนาดานั้น ก็เนื่องจากเป็นจังหวัดที่ใหญ่และสำคัญทางด้านฝั่งตะวันตกของประเทศแคนาดา คือ เป็นจังหวัดที่มีประชากรเป็นอันดับ 3 รองจากจังหวัดออนแทรีโอ และจังหวัดควิเบค และเป็นจังหวัดที่มีรูปแบบการปกครองท้องถิ่นหลายรูปแบบ แม้ว่าจะไม่มีองค์กรปกครองท้องถิ่นระดับใหญ่กว่าเทศบาลที่เรียกว่าเคาด์อย่างที่มีในจังหวัดทางฝั่งตะวันออกของประเทศก็ตามที แต่ก็ยังมีองค์กรปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่กว่าเทศบาลเรียกว่า เขตปกครองภาค

⁷ Robert MacGregor Dawson, Norman Ward, **Democratic Government in Canada**, (Toronto, University of Toronto Press, 1989), หน้า 122

(Regional Districts) ที่เทียบได้ใกล้เคียงกันอยู่กับเคาน์ตี และจากการศึกษาเบื้องต้นก็ทราบว่าสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เมืองวิกตอเรียอันเป็นเมืองหลวงของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย คือมหาวิทยาลัยวิกตอเรีย มีสถาบันที่ทำการศึกษาร่วมเกี่ยวกับท้องถิ่นของแคนาดาเป็นการเฉพาะอยู่ด้วย ได้แก่ สถาบันการปกครองท้องถิ่น (Local Government Institute)

สถาบันการปกครองท้องถิ่น ที่มหาวิทยาลัยวิกตอเรียได้ตั้งขึ้นมาเมื่อ ค.ศ. 1995 เพื่อเป็นหน่วยศึกษาวิจัย เรื่องการปกครองท้องถิ่นของแคนาดาเป็นการเฉพาะ และได้เผยแพร่ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาให้องค์กรปกครองท้องถิ่นของแคนาดาได้พัฒนาองค์กรของตนในการให้บริการพื้นฐานแก่ประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ประกอบกับการติดต่อประสานงานกับทางนักวิชาการของแคนาดานั้น ทางสถาบันพระปกเกล้าได้ติดต่อและมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้บริหารและนักวิชาการ ทั้ง 2 แห่ง ที่เมืองวิกตอเรีย คือ ที่มหาวิทยาลัยวิกตอเรีย และมหาวิทยาลัยรอยัลโรดส์ จึงสะดวกที่จะประสานงานในการจะหาข้อมูลเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบียของแคนาดาได้มากกว่าที่อื่น จึงได้เลือกเอาจังหวัดบริติชโคลัมเบียมาเป็นพื้นที่ในการศึกษาและดังที่กล่าวมาแล้วว่า เมื่อเทียบกับจังหวัดอื่นก็ไม่แตกต่างกันมาก

จังหวัดบริติชโคลัมเบีย แม้จะเป็นจังหวัดที่ตั้งขึ้นเป็นลำดับที่ 6 แต่ก็ได้ตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1871 จนบัดนี้ก็เป็นเวลาถึง 138 ปี ฉะนั้นจึงมิใช่จังหวัดใหม่มาแต่อย่างใด และการเจริญเติบโตของจังหวัดนี้ก็ไปอย่างรวดเร็ว และตั้งแต่ ค.ศ. 1941 เป็นต้นมาก็มีประชาชนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมาก จากที่เคยเป็นจังหวัดที่มีประชาชนมากเป็นอันดับที่ 6 ของจังหวัดต่าง ๆ ในแคนาดา เวลาที่ผ่านมาเพียงหนึ่งทศวรรษถึงปี ค.ศ. 1951 จังหวัดบริติชโคลัมเบียก็มีประชาชนเพิ่มจากเดิมจำนวน

ร้อยละ 17.8 มาเป็นร้อยละ 42.5 ของประชาชนทั้งประเทศ คือจาก 817,661 คน ใน ค.ศ. 1941 มาเป็นจำนวน 1,165,210 คน ใน ค.ศ. 1951 ถูกจัดอันดับว่าเป็นจังหวัดที่มีประชากรมากเป็นลำดับที่ 3 ของประเทศ และก็ได้รักษาระดับที่ 3 นี้มาจนถึงปัจจุบัน

ดังที่กล่าวมาข้างต้นว่าจังหวัดในแคนาดานั้นจำลองแบบการปกครองมาจากแบบรัฐบาลกลางของแคนาดา คือเป็นการปกครองในจังหวัดที่เป็นระบบรัฐสภา ประชาชนเลือกผู้แทนราษฎร และผู้แทนราษฎรไปเลือกมุขมนตรี (Premier) แต่ว่าสภาของจังหวัดนั้นต่างกับรัฐสภา นั่นคือในระดับชาติมีสองสภาทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา แต่ในระดับจังหวัดได้ปรับเปลี่ยนมามีเพียงสภาเดียว ซึ่งสภาของจังหวัดบริติชโคลัมเบียนี้เป็นสภาจังหวัดที่มีสมาชิกทั้งหมด 85 คน ในปัจจุบันนี้ สมาชิกสภาจังหวัดจะมาจากการเลือกตั้งของประชาชนในจังหวัด โดยแบ่งเป็นเขตเลือกตั้งผู้แทนแบบเขตเดียวมีผู้แทนได้คนเดียว และผู้ชนะเลือกตั้งก็คือผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดในบรรดาผู้สมัครทั้งหมดในเขตเลือกตั้งนั้น ขณะนี้พรรคการเมืองในจังหวัดที่ชนะเลือกตั้งเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2009 ครองเสียงข้างมากในสภาจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ก็คือ พรรคลิเบอรัล (Liberal Party) ได้ที่นั่ง 49 ที่นั่ง มีนายกอร์ดอนแคมป์เบล (Gordon Campbell) หัวหน้าพรรคเป็นมุขมนตรี หรือหัวหน้ารัฐบาลของจังหวัดนี้ และมุขมนตรีผู้นี้กับพรรคลิเบอรัลได้ครองเสียงข้างมากในสภาจังหวัดติดต่อกันมาตั้งแต่การเลือกตั้ง ค.ศ. 2001

การเมืองในระดับจังหวัดบริติชโคลัมเบียกับการเมืองในระดับชาตินั้นยังมีความเหมือนกันในส่วนที่พรรคการเมืองยังมีบทบาทสำคัญ จึงเห็นได้ว่าเมื่อพรรคลิเบอรัลชนะเป็นรัฐบาล พรรคฝ่ายค้านนั้นก็ให้แก่พรรคเอนดีพี (NDP = National Democratic Party) แต่พรรคการเมืองระดับจังหวัดกับพรรคการเมืองระดับชาตินั้นบางที่ชื่อเหมือนกันแต่ก็ไม่ใช่พรรคการเมืองเดียวกัน ตัวอย่างที่เห็นได้ก็คือพรรคลิเบอรัลที่

จังหวัดบริติชโคลัมเบียไม่ได้เป็นพรรคการเมืองเดียวกันกับพรรค
ลิเบอร์ลในระดัขชาติแต่อย่างใด เพียงแต่อาจมีอุดมการณ์บางเรื่องตรง
กันบ้างเท่านั้น

สำหรับความเป็นมาเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นของจังหวัด
บริติชโคลัมเบีย สมัยต้นๆ นั้น ดินแดนที่เป็นจังหวัดบริติชโคลัมเบียนี้
อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ พื้นที่ของเกาะแวนคูเวอร์ (Vancouver)⁸
ส่วนหนึ่งกับพื้นที่บนแผ่นดินใหญ่อีกส่วนหนึ่ง เดิมพื้นที่ทั้งหมดของ
จังหวัดนี้อยู่ในความดูแลของบริษัท ฮัดสันส เบย์ (Hudson's Bay
Company) แต่ส่วนที่เป็นเกาะแวนคูเวอร์ได้พ้นจากความดูแลของบริษัท
มาตั้งแต่ ค.ศ.1849 และพื้นที่บนแผ่นดินใหญ่ได้พ้นจากความดูแลของ
บริษัทในปี ค.ศ. 1858 พื้นที่ซึ่งพ้นจากความดูแลของบริษัทนี้ได้มาอยู่ใน
พื้นที่อาณานิคมของอังกฤษ ทั้งนี้ในส่วนของแผ่นดินใหญ่นั้นก็มีเมืองนิ
วเวสต์มินสเตอร์ (New Westminster) เป็นเมืองหลวงของดินแดนที่ได้ยก
ฐานะเป็นเทศบาลมาตั้งแต่ ค.ศ. 1860 ส่วนบนเกาะแวนคูเวอร์มีเมือง
วิกตอเรีย (Victoria) เป็นเมืองหลวงของดินแดน และในปี ค.ศ. 1862
เมืองวิกตอเรียก็ได้ยกฐานะเป็นเทศบาล ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่ดินแดนทั้ง 2
นี้จะได้เข้ามีฐานะเป็นจังหวัดบริติชโคลัมเบียของประเทศแคนาดา ในปี
ค.ศ. 1871 ดังนั้น การจัดให้มีเทศบาลจึงมีมานานแล้วก่อนที่จะเป็น
เอกราช⁹

⁸ เกาะแวนคูเวอร์กับเมืองแวนคูเวอร์นั้นบางทีทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้
ความเป็นจริงเกาะแวนคูเวอร์นั้นเป็นเกาะที่เป็นที่ตั้งของเมืองวิกตอเรีย อันเป็น
เมืองหลวงของจังหวัดในปัจจุบัน ส่วนเมืองแวนคูเวอร์ก็ไม่ได้อยู่บนเกาะแวนคูเวอร์
แต่อยู่บนพื้นแผ่นดินใหญ่ของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย

⁹ ดู Celebrating LGD History “Timeline of Local Government in B.C. 1860-
1990” หน้า 1

ภายหลังเมื่อเป็นจังหวัดบริติชโคลัมเบียได้ไม่นานทางจังหวัดก็ได้
ออกกฎหมายเทศบาล (Municipal Act) ฉบับแรกขึ้นมา ใน ค.ศ. 1872
เพื่อให้ทางท้องถิ่นสามารถยื่นขอจัดตั้งเทศบาลได้ ซึ่งก็พอจะมีท้องถิ่น
ที่ยื่นขอจัดตั้งเป็นเทศบาลเพิ่มขึ้น เช่น เมืองนาโนยโม (Nanaimo) ได้จัด
ตั้งเป็นเทศบาลในปี ค.ศ. 1874¹⁰ และจนถึงสิ้นปีเดียวกันนี้เทศบาลของ
จังหวัดบริติชโคลัมเบียก็ยังมีอยู่เพียง 5 เทศบาลเท่านั้น¹¹ โดยจำนวน
5 เทศบาลนี้ก็ไม่ได้มีเมืองแวนคูเวอร์ที่ต่อมากับได้เจริญรุ่งเรืองจนเป็นเมือง
ที่มีประชากรมากที่สุดของจังหวัดบริติชโคลัมเบียแต่อย่างใด ตอนนั้น
เมืองที่ชื่อแวนคูเวอร์ในปัจจุบันนี้ชื่อเมืองแกรนวิลล์ (Granville) ที่เป็น
เพียงชุมชนเล็กๆ ที่ค้าขายซุง ต่อมาจังหวัดบริติชโคลัมเบียได้ออก
กฎหมายเทศบาลฉบับที่ 2 ค.ศ. 1881 และเมื่อตอนที่ยกเมืองแกรนวิลล์
เป็นเทศบาลในปี ค.ศ. 1886 ก็มีประชากรเพียง 300 คนเท่านั้นใน
เมืองนี้¹²

ถึงปี ค.ศ. 1886 ทางจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็ได้ปรับปรุงกฎหมาย
เทศบาลและได้ออกกฎหมายเทศบาลฉบับที่ 3 ค.ศ. 1886 กฎหมาย
ฉบับนี้ใช้มานานถึง 28 ปี จึงมีกฎหมายเทศบาลฉบับที่ 4 ค.ศ. 1914
และในปีเดียวกันนี้เองทางจังหวัดจึงเห็นถึงความสำคัญที่จะต้อง
มีหน่วยงานในส่วนกลางที่สนับสนุนการกำกับดูแลองค์กรปกครอง
ท้องถิ่นเทศบาลจึงได้ตั้งสำนักงานผู้ตรวจการเทศบาล ขึ้นเป็นหน่วยงาน
ย่อยอยู่ในสำนักงานอัยการสูงสุดของจังหวัด และได้ตั้งผู้ตรวจการ
เทศบาลคนแรกขึ้นมา คือ นายโรเบิร์ต แบร์ด (Robert Baird) ขึ้นในปี
ค.ศ. 1914 ด้วย

¹⁰ เฟ็งอ๋าง

¹¹ C. Richard Tindal and Susan Nabs Tindal, **Local Government in Canada**, 6th ed. (Ontario : Thomson Canada Ltd., 2003) หน้า 41

¹² เฟ็งอ๋าง

ในตอนนั้นระบบเทศบาลของจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็คล้ายกับของจังหวัดออนตาริโอ แต่ของบริติชโคลัมเบียมีองค์กรท้องถิ่นระดับเดียวคือเทศบาล ไม่มีองค์กรท้องถิ่นขนาดใหญ่เหนือเทศบาลรูปแบบเคาน์ตี และเทศบาลของจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็มีเพียงเทศบาลในเมืองกับเทศบาลชนบท สำหรับเทศบาลในเมืองก็มีนายกเทศมนตรีที่เรียกว่า Mayor กับสมาชิกสภาเทศบาล ส่วนเทศบาลชนบทก็มีนายกเทศมนตรีที่เรียกว่า Reeve กับสภาเทศบาลดังที่มีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันนั่นเอง จนถึงปี ค.ศ. 1900 ในจังหวัดนี้ก็มีเทศบาลอยู่ทั้งหมด 52 แห่ง

แม้จะมีการจัดตั้งเทศบาลกันขึ้นมาแล้วหลายแห่ง แต่ก็ยังมีชุมชนหมู่บ้านที่มีประชากรน้อยที่ยังไม่ได้ยกเป็นเทศบาล ที่ทางจังหวัดเองต้องดูแลให้บริการพื้นฐานแบบเดียวกับเทศบาลให้แก่ชุมชนเหล่านี้ ซึ่งก็ไม่สะดวกเพราะพื้นที่ของจังหวัดบริติชโคลัมเบียนั้นกว้างใหญ่ ชุมชนอยู่กระจัดกระจาย ทางจังหวัดจึงส่งเสริมที่จะให้ชุมชนเป็นเทศบาลขนาดเล็ก จะได้ดูแลให้บริการพื้นฐานแก่ประชาชนในพื้นที่ตัวเอง และเป็นที่มาของการที่จังหวัดได้ผ่านกฎหมายเทศบาลหมู่บ้าน (Village Municipal Act) ค.ศ. 1920 ออกมาใช้ กฎหมายฉบับนี้ยอมให้ชุมชนที่มีประชากรตั้งแต่ 500 คน ขอจดทะเบียนเป็นเทศบาลได้โดยมีอำนาจจำกัด และในปีถัดมาหมู่บ้านมิชชั่น (Mission) ก็จดทะเบียนเป็นเทศบาลหมู่บ้านแห่งแรก ตามด้วยหมู่บ้านสมิทเทอร์ (Smithers) ที่จดทะเบียนเป็นเทศบาลหมู่บ้านในปี ค.ศ. 1922

ปี ค.ศ. 1920 นับว่ามีการพัฒนาในเรื่องท้องถิ่นที่สำคัญเพราะนอกจากจะออกกฎหมายส่งเสริมให้จดทะเบียนเทศบาลที่เป็นชุมชนขนาดเล็กที่มีอำนาจจำกัดได้ ทางจังหวัดยังได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับเขตปรับปรุงเฉพาะ (Improvement District) ค.ศ. 1920 ออกมาบังคับใช้เป็นครั้งแรก ด้วยกฎหมายฉบับนี้ทำให้เทศบาลหลายแห่งได้ร่วมกันตั้ง

เขตปรับปรุงเฉพาะเป็นเขตแรกขึ้นมา เรียกว่า เขตจัดการน้ำของ
แวนคูเวอร์ใหญ่ (The Greater Vancouver Water District) ใน ค.ศ. 1926

การพัฒนารูปแบบของหน่วยปกครองท้องถิ่นหรือหน่วยบริหาร
ท้องถิ่นนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น ความต้องการองค์การระหว่างเทศบาลที่จะ
ประสานเทศบาลให้รวมกันทำงานดูแลพื้นที่อันกว้างและเป็นงานระดับ
ใหญ่ขึ้นได้เริ่มมีมากขึ้นตั้งแต่ในทศวรรษ 1950 แล้ว ในจังหวัดบริติช
โคลัมเบีย และดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การปกครองท้องถิ่นของจังหวัดนี้
มีเพียงระดับเดียว คือ เทศบาล ไม่มีเขตปกครองเคาด้อย่างจังหวัดทาง
ด้านตะวันออกของแคนาดา หรืออย่างมลรัฐในสหรัฐอเมริกา ดังนั้น
ทางออกจึงควรจัดให้มีเขตปกครองภาค (Regional Districts Act)
ที่ต้องอาศัยกฎหมายเขตปกครองภาค (Regional District Act) ดังที่ทาง
จังหวัดผ่านออกมาใช้ในปี ค.ศ. 1965 และเขตปกครองภาคเขตแรกก็คือ
โคมอกซ์-สตรัทโคนา (COMOX-Strathcona Regional District) ที่จัด
ทะเบียนจัดตั้งขึ้นในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1965 แสดงว่ามีการเตรียมตัวที่
ดีมากในการจัดตั้ง ในขณะที่เขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater
Vancouver Regional District) ตั้งขึ้นได้ในปี ค.ศ. 1967 และเขตปกครอง
ภาคอื่น ๆ ก็เกิดขึ้นในช่วงเวลาประมาณ 3 ปีแรกหลังประกาศใช้
กฎหมายครอบคลุมพื้นที่ในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย หลังจากใช้กฎหมาย
เรื่องเขตปกครองภาคมาได้ 24 ปี ทางจังหวัดก็ได้จัดการยกเครื่อง
กฎหมายฉบับแรกปรับปรุงเสียใหม่ เป็นกฎหมายเขตปกครองภาค ค.ศ.
1989 ที่ใช้ต่อมาจนปัจจุบัน

ทั้งนี้ ในระหว่างปีที่ผ่านมาของการพัฒนาการปกครองท้องถิ่น
ของจังหวัดบริติชโคลัมเบียตั้งแต่เริ่มเป็นจังหวัด ตั้งแต่ยังไม่มีกฎหมาย
เทศบาลจนมีกฎหมายเทศบาล และได้ปรับปรุงกฎหมายเทศบาลอีก
หลายครั้ง จนมีกฎหมายเกี่ยวกับเขตปรับปรุงเฉพาะ มาจนมีกฎหมาย
เกี่ยวกับเขตปกครองภาค และก็ยังมียกกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งทาง

จังหวัดได้ออกมาเพื่อทำให้การบริหารจัดการท้องถิ่นในการให้บริการแก่ประชาชนดีขึ้นตลอดมา

ที่จริงยังมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเขตการศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยบริหารท้องถิ่นที่สำคัญ ทำให้มีเขตการศึกษาขึ้นมาได้ และกิจการที่ในกระทรวงอื่นนอกจากกระทรวงกิจการเทศบาล คือ กระทรวงศึกษา และกระทรวงสาธารณสุขของจังหวัดบริติชโคลัมเบียที่อาจดูแลในงานบริการในท้องถิ่นที่จำเป็นอีกด้วย ซึ่งจะได้ยกมากล่าวในส่วนที่เกี่ยวข้องในบทต่อไป

สำหรับบริการพื้นฐานที่ทางท้องถิ่น คือ เทศบาลนอกเหนือไปจากที่หน่วยบริหารท้องถิ่น เช่น เขตการศึกษาจะให้บริการนั้น เดิมทีก็นึกกันแต่เรื่อง “น้ำไหล ไฟสว่าง ทางดี ไม่มีขยะ” เท่านั้น ปรากฏว่าเทศบาลบางแห่งของแคนาดา เช่น เทศบาลเมืองเฮมิลตัน จังหวัดออนตาริโอ ได้ชี้ว่าเป็นบริการที่ชาวเมืองต้องการทั้งหมดในชีวิตประจำวันอยู่หลายรายการ มีทั้งเรื่องสนามบิน เรื่องบ้านพักคนชราเพื่อดูแลผู้สูงอายุ และการจัดให้มีที่อยู่อาศัยรวมอยู่ด้วย ซึ่งจะนอกเหนือไปกว่าที่เคยนี้¹³ และค่าใช้จ่ายในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ก็สูงมาก จึงต้องพึ่งพาทางจังหวัดมากในเรื่องงบประมาณ

¹³ [http://www.myhamilton.ca/myhamilton/City and Government/City Services/Careers/Em...](http://www.myhamilton.ca/myhamilton/City%20and%20Government/City%20Services/Careers/Em...)

งานที่ทางเทศบาลกำหนดเข้าไปทำนั้น นอกจากนี้แล้วอีกหลายเรื่องที่เป็นเรื่องที่ทางท้องถิ่นหลายแห่งได้ทำอยู่บ้างแล้ว ดังมีรายการทั้งหมด ดังนี้

1. airports
2. ambulance, police, fire and Emergency Medical Services
3. animal control
4. arts and culture

-
5. by-law enforcement
 6. child care
 7. economic development
 8. electric utilities
 9. garbage collection and recycling
 10. library services
 11. long-term care and housing for seniors
 12. parks and recreation
 13. planning new community developments and enhancing existing neighbourhoods
 14. property assessment
 15. provincial offences administration
 16. public health
 17. public transit
 18. snow removal, road and sidewalk maintenance
 19. social housing
 20. social services
 21. tax collection
 22. water, sewage, storm sewers

Unit

2

ทศนา

ใน จังหวัดบริติชโคลัมเบียนั้นเมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบของส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงการพัฒนาชุมชนและชนบท (Ministry of Community and Rural Development) จะพบว่ามียู่ด้วยกัน 3 รูปแบบ คือ เทศบาล (municipalities) เขตปกครองภาค (regional districts) และเขตปรับปรุงเฉพาะ (improvement districts)

สำหรับเทศบาลในจังหวัดบริติชโคลัมเบียมีอยู่ด้วยกันจำนวน 156 เทศบาล¹⁴ มีตั้งแต่เทศบาลขนาดเล็กที่เป็นเพียงหมู่บ้านมีประชากร

¹⁴ <http://crwflags.com/fotw/flags/ca-be.html> หน้า 1 เอกสารของ Local Government Department ของ Ministry of Community & Rural Development ของรัฐบาลบริติชโคลัมเบีย อ้างว่ามี 157 แห่ง และเอกสารนี้แบ่งประเภทแล้วนับได้ 161 แห่ง ดังปรากฏในภาคผนวก

ประมาณ 250 คน ไปจนถึงเทศบาลขนาดใหญ่ที่มีประชากรมากมายถึง 600,000 คน เป็นต้น เทศบาลเหล่านี้ต้องมีประชากรเกินกว่า 5,000 คน จึงจะได้จดทะเบียนจัดตั้งเป็นเทศบาลหมู่บ้านที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลขึ้นมา ถ้าต่ำกว่า 5,000 คน ก็จะเป็นเพียงชุมชน เว้นแต่ตั้งเป็นเทศบาลแล้วจำนวนประชากรลดลง ก็ยังจะรักษาฐานะการเป็นเทศบาลเอาไว้ เทศบาลที่มีประชากรน้อยกว่า 5,000 คน จึงยังมีอยู่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงได้แบ่งประเภทของเทศบาลออกเป็น 5 ประเภท¹⁵

1. เขต (District Municipalities or Townships) มีอยู่ 50 แห่ง
2. หมู่บ้าน (Villages) มีอยู่ 42 แห่ง
3. เมืองเล็ก (Towns) มีอยู่ 15 แห่ง
4. นคร (Cities) มีอยู่ 48 แห่ง
5. The City of Vancouver มีอยู่ 1 แห่ง

22

การแยกเทศบาลนครแวนคูเวอร์ออกมาจากกลุ่มเทศบาลนคร (Cities) นั้นเพราะนครแวนคูเวอร์เป็นเทศบาลที่มีกฎหมายของตัวเอง (Charter)¹⁶ ไม่ได้อยู่ภายใต้กฎหมายการปกครองท้องถิ่น (The Local Government Act) ถ้าเทียบกันก็คล้ายกับเมืองพัททยาที่มีกฎหมายของตัวเองเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ

คณะผู้บริหารเทศบาลนั้นจะมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตเทศบาล เป็นการเลือกตั้งที่ใช้เขตเทศบาลทั้งหมดเป็นเขตเลือกตั้ง จำนวนสมาชิกสภาเทศบาลนั้นจะเป็นเลขคู่ เมื่อรวมกับ

¹⁵ <http://www.cd.gov.bc.ca/lgd/pathfinder-mun.html> หน้า 1 อ้างว่ามี 4 ประเภท คือ village, town, district และ city แต่เอกสารอ้างอิงหมายเลข (1) นั้นแบ่งเป็น 5 ประเภท คือเพิ่มเมืองพิเศษขึ้นมา

¹⁶ <http://crwflags.com/fotw/flages/ca-be.html> หน้า 1

นายกเทศมนตรี (Mayor) อีก 1 คน จึงเป็นเลขคู่ โดยนายกเทศมนตรีจะเป็นประธานที่ประชุม สภาเทศบาลจะไม่มีตำแหน่งประธานสภาเทศบาลอีกตำแหน่งหนึ่งอย่างในประเทศไทย จำนวนสมาชิกสภาเทศบาลนั้นจะมีอย่างน้อย 4 คน ไปถึงอย่างมาก 8 คน ขึ้นกับขนาดของเทศบาล เมื่อรวมทั้งนายกเทศมนตรีแล้ว แต่ละเทศบาลก็จะมีสภาเทศบาลขนาด 5 คนไปจนถึง 9 คน¹⁷ แต่นครแวนคูเวอร์นั้นเป็นสภาที่มีสมาชิก 10 คน และนายกเทศมนตรีอีก 1 คน ตัวอย่างเทศบาลที่มีสมาชิกสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรีรวมแล้ว 7 คน ก็คือ เทศบาลชิลลิแวก (Chilliwack City)

ส่วนวาระการดำรงตำแหน่งนั้น ทุกเทศบาลและหน่วยปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ ก็จะมีวาระเท่ากันคือ 3 ปี และวันเลือกตั้งของท้องถิ่นนั้นจะมีขึ้นในวันเสาร์สัปดาห์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน¹⁸ หากเป็นการเลือกตั้งซ่อมจึงอาจกำหนดขึ้นแตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ในระดับท้องถิ่นยังอาจมีการออกเสียงประชามติที่อาจมีผลผูกพันและไม่ผูกพันได้อีกตามแต่กำหนด ทั้งนี้ จะถามประชามติในโอกาสที่มีเลือกตั้งนั่นเอง ดังนั้น การเลือกตั้งท้องถิ่นของจังหวัดบริติชโคลัมเบียในครั้งหน้าจึงจะมีขึ้นในวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 2011¹⁹ นับว่าคนแคนาดาใน

¹⁷ <http://www.cd.gov.be.ca/lgd/pathfinder-mun.html> หน้า 1

¹⁸ Division 2-Arrangements for Elections.

การกำหนดเลือกตั้งที่ว่านี้ นับจากปี ค.ศ. 1993 เป็นต้นมา และในการเลือกตั้งซ่อมนั้นถ้าตำแหน่งว่างเพราะเหตุใดก็ตามหลังวันที่ 1 กรกฎาคม ในปีที่จะมีการเลือกตั้งทั่วไปของท้องถิ่นอยู่แล้ว จะไม่มีการเลือกตั้งซ่อม เพราะเวลาที่เหลือเพียง 4 เดือนกว่าเท่านั้น หรือถ้าว่างหลังวันที่ 1 มกราคมของปีที่จะมีการเลือกตั้งทั่วไปและสภาเทศบาลแห่งนั้นมีมติว่า ไม่จำเป็นต้องเลือกตั้งซ่อมก็ได้ เลือกตั้งซ่อมต้องไม่เกิน 80 วัน หลังวันที่ตั้งหัวหน้าคณะผู้เลือกตั้ง

¹⁹ <http://www.cd.gov.be.ca/>

จังหวัดบริติชโคลัมเบียได้รู้วันเลือกตั้งระดับท้องถิ่นที่แน่นอนเป็นการล่วงหน้า ทั้งนักรการเมืองท้องถิ่น และผู้ที่สนใจตำแหน่งการเมืองในท้องถิ่นก็รู้ล่วงหน้าเท่าเทียมกัน จะได้ไปเตรียมหาเสียงที่ถูกกฎหมายให้ประชาชนในท้องถิ่นชอบล่วงหน้ากันเอาไว้

ในการจัดการเลือกตั้งนั้นถ้าเป็นการเลือกตั้งระดับจังหวัด การเลือกตั้งระดับนี้ จะดำเนินการโดย สำนักงานเลือกตั้งบริติชโคลัมเบีย²⁰ (Election B C) ซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระของรัฐสภา (Legislature) ไม่ผูกพันกับพรรคการเมือง มีหน้าที่บริหารงานเลือกตั้งในระดับจังหวัดของบริติชโคลัมเบีย ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งทั่วไปหรือ การเลือกตั้งซ่อม รวมทั้งการออกเสียงลงประชามติและการออกเสียงในการถอดถอน (recall) และการออกเสียงอื่น ๆ ในระดับจังหวัด

แต่ในระดับท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นผู้ตั้งหัวหน้าคณะผู้เลือกตั้ง (Chief election officers) ที่อิสระ ขึ้นมาบริหารจัดการการเลือกตั้งในท้องถิ่นของตนเอง²¹ ทั้งนี้ สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั้นให้ทั้งผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในท้องถิ่นที่มีการเลือกตั้ง หรือมีทรัพย์สิน เช่น ที่ดินและสิ่งก่อสร้างที่เสียหายในท้องถิ่นที่มีการเลือกตั้งด้วย ต่างจากบางจังหวัดซึ่งให้สิทธิเฉพาะประชาชนที่อยู่อาศัยจริงในท้องถิ่นที่มีการเลือกตั้งเท่านั้น

พลเมืองแคนาดาที่อายุ 18 ปีบริบูรณ์มีสิทธิที่จะลงทะเบียนเป็นผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง และในกรณีการเลือกตั้งท้องถิ่น พลเมืองผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในท้องถิ่นใดจะต้องอาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้นติดต่อกัน 6 เดือนขึ้นไปจึงจะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในท้องถิ่นนั้นได้

²⁰ <http://www.elections.be.ca/governance/elections.htm>

²¹ เพิ่งอ้าง

ผู้สมัครเป็นนายกเทศมนตรีกับสมาชิกสภาเทศบาลนั้นจะแยกบัญชีให้ออกเสียงเลือกตั้งแยกจากกัน แต่ทั้งตำแหน่งนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลจะมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลโดยรวมทั้งเขต ไม่ได้มีการแบ่งเขตเลือกตั้งสำหรับสมาชิกสภาแต่อย่างใด ผู้ที่ชนะคือผู้ที่ได้คะแนนเสียงสูงตามลำดับลงมาตามตำแหน่งที่มีอยู่ ในกรณีที่มีผู้สมัครเข้าแข่งขันในการเลือกตั้งครั้งนั้น ๆ เพียงเท่าจำนวนตำแหน่งที่มีก็ไม่จำเป็นต้องมีการเลือกตั้ง ถือว่าผู้สมัครได้รับเลือกตั้งโดยจะมีการประกาศให้ทราบ

การเลือกตั้งในระดับเทศบาลนี้ โดยทั่วไปแล้วจะเป็นการเมืองที่พรรคการเมืองจะไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรง ผู้สมัครจะลงสมัครแข่งขันเป็นผู้สมัครอิสระ ในบางจังหวัดของแคนาดา อย่างเช่น จังหวัดออนตาริโอ นั้นสภาของจังหวัดถึงกับห้ามจัดตั้งพรรคเพื่อดำเนินการเลือกตั้งในท้องถิ่น จึงต่างจากการเมืองของเทศบาลในนครใหญ่ๆ ของสหรัฐอเมริกา แต่ก็มีข้อยกเว้นที่นครมอเดรอล ที่จังหวัดควิเบค และนครแวนคูเวอร์ ที่จังหวัดบริติชโคลัมเบีย ทั้งสองแห่งที่ว่านี้ พรรคการเมืองได้เข้าไปมีบทบาทด้วยในการเมืองท้องถิ่น

เทศบาลนั้นถือว่าเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นที่เป็นหลักในบรรดาหน่วยปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ที่มีกฎหมายของจังหวัด คือ กฎหมายชุมชน (Community Charter) บัญญัติรับรองอำนาจหน้าที่การพัฒนาของเทศบาลว่าเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาล ทำให้เทศบาลสามารถจะจัดบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นแก่ประชาชนในเขตเทศบาลของตน ในบรรดาบริการพื้นฐานซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีนั้นก็

1. การจัดให้มีห้องสมุด
2. ระบบน้ำประปา
3. ระบบกำจัดน้ำเสีย

4. การกำจัดขยะมูลฝอย
5. การป้องกันอัคคีภัย
6. การรักษาความสงบและความปลอดภัย

ในสมัยนี้ต้องถือว่าเทศบาลได้เข้ามามีอำนาจที่จะให้บริการได้มากกว่าที่เคยเป็นเพราะไม่มีข้อจำกัด สามารถออกข้อบัญญัติ (by-law) ที่จะให้บริการในเรื่องต่าง ๆ ได้ และก็เป็นที่ยุติกันดีอีกว่า เทศบาลอาจไม่ให้บริการอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของเทศบาลนั้น ๆ แต่มีการกล่าวกันว่า เรื่อง “ถนนหนทาง” เป็นเรื่องหลักที่ต้องดูแล ซึ่งก็คงมาจากแนวคิดเดิมสมัยที่ยังเป็นท้องถิ่นชนบท ที่ทางคมนาคมคือความจำเป็นที่จะต้องมีไว้ติดต่อกับเมืองใหญ่และที่อื่นๆ ในขณะที่บริการอื่นประชาชนยังหาทางช่วยตัวเองได้มากกว่า

สำหรับรายได้ของเทศบาลนั้นจะมาจากภาษีทรัพย์สิน (property tax) ในเขตเทศบาลนั้นเป็นหลัก กับค่าบริการและค่าธรรมเนียม (fees and charges)

ภาษีทรัพย์สินนี้นับเป็นรายได้ที่สำคัญค่อนข้างมากขององค์กรปกครองท้องถิ่น ดังนั้น ถ้าเราดูไปถึงการจะขอตั้งเทศบาลเป็นนิติบุคคลที่เจ้าของที่ดินและสิ่งก่อสร้างเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการยื่นเรื่องขอจัดตั้งก็ดี หรือการที่เจ้าของที่ดินและสิ่งก่อสร้างแม้ไม่ได้เป็นผู้อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลแต่มีสิทธิหรือความเสี่ยงเลือกตั้งในท้องถิ่นได้ก็ดีนั้นแสดงให้เห็นว่าการเป็นเจ้าของที่ดินและสิ่งก่อสร้างในเขตเทศบาลนั้นสำคัญมาก ที่สำคัญมากก็เพราะเป็นผู้ที่จะต้องจ่ายภาษีให้ท้องถิ่นมากเป็นหลักเลยทีเดียว

วิกตอเรียเมืองหลวงของจังหวัด

บริติชโคลัมเบียได้รับการจัดตั้งขึ้นมีฐานะเป็นจังหวัดของแคนาดาหลังจากจังหวัดทางฝั่งตะวันออกของประเทศได้รวมกันเป็นประเทศแคนาดามาก่อนแล้ว โดยบริติชโคลัมเบียเป็นจังหวัดที่ 6 ของแคนาดา เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 1871 มีวิกตอเรียเป็นเมืองหลวงของจังหวัด

เมืองวิกตอเรียได้รับการตั้งขึ้นเป็นเทศบาล (incorporated) เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1862 และมีนายกเทศมนตรีคนแรกของเมือง คือ นายโทมัส แฮร์ริส (Thomas Harris) เข้ามารับหน้าที่บริหารเทศบาลเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม ปีเดียวกัน ก่อนหน้านั้นการเลือกนายกเทศมนตรียังไม่ใช่เป็นการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน แต่เป็นการเลือกจากสมาชิกสภาเทศบาลที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน อย่างไรก็ตามนายกเทศมนตรีก็ทำหน้าที่ประธานสภาเทศบาลที่มีหน้าที่ดำเนินการประชุมสภาเทศบาล ซึ่งก็มีขึ้นเป็นครั้งแรก ในวันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 1862 เช่นกัน²² เมืองที่ได้รับการยกขึ้นเป็นเทศบาลก่อนเมืองวิกตอเรียก็คือเมืองนิวเวสต์มินสเตอร์ (New Westminster) ซึ่งได้ยกเป็นเทศบาลมาตั้งแต่ ค.ศ. 1860 เทศบาลเมืองนิวเวสต์มินสเตอร์และเทศบาลเมืองวิกตอเรีย ทั้ง 2 แห่งนี้ เป็นเทศบาลโดยมีกฎหมายตั้งขึ้นมาเฉพาะของตน เพราะกฎหมายเทศบาลฉบับแรกที่ให้อำนาจในการตั้งเทศบาลจังหวัดบริติชโคลัมเบียได้มาออกภายหลัง

เมืองนี้ได้เริ่มต้นจากชุมชนเล็กเพื่อการค้าของบริษัทฮัดสันเบย์ (Hudson Bay) มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1843 เมืองวิกตอเรียจึงเป็นเมืองที่เก่าแก่

²² http://www.victoria.ca.visitors.about_hist.shtm#histo

ที่สุดของดินแดนแคนาดาทางฝั่งตะวันตกของประเทศ ในช่วงยุคตื่นทอง เพราะมีการพบแร่ทองคำในแม่น้ำเฟรเซอร์ (Fraser River)

ผู้คนทั้งในแคนาดาและสหรัฐอเมริกาต่างประเทศก็พากันมาหาเงินกับการขุดทอง ทำให้เมืองวิคตอเรียได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วได้เป็นเมืองหลวงของดินแดนอาณานิคมเกาะแวนคูเวอร์มาก่อนในระยะเวลาสั้น ๆ ภายหลังดินแดนอาณานิคมของอังกฤษแห่งนี้ได้เข้าไปเป็นจังหวัดหนึ่งของประเทศแคนาดา วิคตอเรียก็เป็นเมืองหลวงของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย เป็นที่ตั้งของรัฐสภาของจังหวัดและรัฐบาลของบริติชโคลัมเบียต่อมาจนทุกวันนี้

แม้จะมีได้เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็ตาม แต่เมื่อเป็นเมืองหลวงเป็นศูนย์ราชการและการเมืองจึงมีความสำคัญ อีกทั้งเป็นเมืองท่องเที่ยว เพราะเป็นเมืองเก่า อากาศดีเกือบทั้งปี เป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนเกาะแวนคูเวอร์ทางด้านใต้ของเกาะ และเกาะแห่งนี้ก็ไม่ห่างจากแผ่นดินใหญ่ของแคนาดา สามารถเดินทางข้ามไปได้ทางเรือและทางเครื่องบินภายในระยะเวลาอันสั้นประมาณครึ่งชั่วโมง ประชากรทั้งสิ้นเวลานี้มีอยู่ 78,057 คน บนพื้นที่ 19.68 ตารางกิโลเมตร (7.6 ตารางไมล์)

เทศบาลเมืองวิคตอเรียได้ตั้งมาจนถึงวันนี้ เป็นเวลาถึง 147 ปี และขนาดของเทศบาลเมื่อเปรียบเทียบกับกันก็ต้องถือว่าเป็นเทศบาลเมืองที่ใหญ่ จึงมีนายกเทศมนตรี 1 คน กับสมาชิกสภาเทศบาลจำนวน 8 คน มาถึงวันนี้นายกเทศมนตรีได้มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในเขตเทศบาลโดยตรง จึงต่างกับวาระเริ่มแรกที่ตั้งเทศบาลเมืองวิคตอเรีย ส่วนสมาชิกสภาเทศบาลก็มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในเขตเทศบาลทั้งเขตโดยไม่แบ่งเป็นเขตเล็กแต่อย่างใด การเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา คือ การเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2008 และนายก

เทศมนตรีกับสมาชิกสภาเทศบาลก็จะมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 3 ปี ได้ทำงานไปจนกว่าจะมีการเลือกตั้งคราวหน้า ซึ่งก็เป็นที่รู้กันล่วงหน้าแล้วว่าจะมีขึ้นในวันเสาร์สัปดาห์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2011 ขณะนี้นายกเทศมนตรี คือ นายดีน ฟอर्टิน (Dean Fortin)

การประชุมสภาเทศบาลของเทศบาลเมืองวิกตอเรียนั้น โดยปกติจะกำหนดวันประชุมไว้เพียงเดือนละ 2 ครั้ง ในวันพฤหัสบดีสัปดาห์ที่สองและที่สี่ของเดือน แต่เวลาเริ่มประชุมค่อนข้างจะช้ามากเพราะกำหนดนัดตั้งแต่เวลา 7.30 น. นอกจากประชุมเพียงเดือนละสองครั้งแล้ว บางเดือนที่เป็นช่วงฤดูร้อน เช่น กรกฎาคมและสิงหาคม เขาก็จะจัดประชุมเพียงเดือนละครั้งเดียว โดยในเดือนกรกฎาคมก็จะประชุมในสัปดาห์ที่สอง ส่วนเดือนสิงหาคมก็จะมีประชุมในสัปดาห์ที่สี่ ทำให้มีเวลาเว้นว่างประมาณกว่าหนึ่งเดือน เหมือนการพักฤดูร้อนไปด้วย และในเดือนธันวาคมซึ่งมีวันคริสต์มาส และเป็นช่วงเวลาเข้าปลายปีต่อกับต้นปีใหม่ เขาก็จะนัดประชุมในเดือนนี้เพียงครั้งเดียวในวันพฤหัสบดีสัปดาห์ที่สองเท่านั้น ในปีนี้จึงมีกำหนดจะประชุมในวันที่ 10 ธันวาคม อย่างไรก็ตาม ถ้ามีความจำเป็นเขาก็จะจัดประชุมเป็นวาระพิเศษได้²³

เทศบาลประเภทอื่น ๆ

เทศบาลที่เล็กในเรื่องจำนวนประชากรแห่งหนึ่ง คือ มีประชากรเพียง 701 คนเท่านั้น คือ เทศบาลหมู่บ้านเบลคาร์รา (Belcarra) มีพื้นที่ขนาดเล็กด้วยเพียง 5.46 ตารางกิโลเมตร อยู่ทางตอนเหนือขึ้นไปเล็กน้อยจากเทศบาลนครแวนคูเวอร์ และอยู่ในพื้นที่ของเขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่หรือมหานครแวนคูเวอร์ นับเป็นเทศบาลที่มีประชากร

²³ http://en.wikipedia.org/wiki/victoria_British_Columbia

น้อยที่สุดในบรรดาเทศบาลและเขตพื้นที่เลือกตั้งในมหานครแวนคูเวอร์ ประชากรในเทศบาลเบลคาร์ร่าแห่งนี้เพิ่มช้ามาก เพราะในช่วงเวลา 5 ปี จาก ค.ศ. 2001 มาถึง ค.ศ. 2006 นั้น มีประชากรเพิ่มขึ้นจากจำนวน 682 คน มาเป็น 701 คน เพิ่มขึ้นเพียง 19 คนเท่านั้น คิดแล้วยังไม่ถึงร้อยละ 3 ดีนัก²⁴

พื้นที่ของชุมชนแห่งนี้ก่อนยกเป็นเทศบาลเรียกกันว่าหมู่บ้านเบลคาร์ร่า เบย์ (Belcarra Bay) ได้รับการยกเป็นเทศบาลเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ. 1979 มาถึงวันนี้ก็เป็นเทศบาลมาได้ 28 ปีแล้ว และแม้ว่าจะจะเป็นเทศบาลหมู่บ้านขนาดเล็ก เทศบาลเบลคาร์ร่าก็มีนายกเทศมนตรี 1 คนกับสมาชิกสภาเทศบาลอีก 4 คน ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนน้อยที่สุดที่มีได้ของเทศบาล นายกเทศมนตรีคนปัจจุบัน คือ นายราล์ฟ ดริว (Ralph Drew)

30

เมื่อดูงานบริการที่ทางเทศบาลหมู่บ้านแห่งนี้ให้แก่ประชาชนในเขตเทศบาลแล้วจะพบว่า เป็นการให้บริการพื้นฐานในชุมชนเท่าที่จำเป็น ได้แก่ การดูแลรักษาถนนในหมู่บ้านซึ่งก็มีถนนอยู่เพียง 2 สาย การจัดเก็บขยะ ส่วนการกำจัดน้ำเสียนั้นเจ้าของบ้านแต่ละบ้านต้องดูแลเองโดยมีถังบำบัดน้ำเสียตามมาตรฐานการสาธารณสุขก่อนที่จะระบายน้ำเสียออกไป นอกเหนือจากนี้ก็จะอาศัยบริการร่วมกับเทศบาลใกล้เคียงที่ใหญ่กว่า หรือหน่วยงานเฉพาะที่ให้บริการแก่ท้องถิ่นอื่นด้วย รวมทั้งอาศัยเขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่²⁵ เช่น บริการไฟฟ้านั้นก็มีบริษัทมาดูแล หรืองานดับเพลิงก็อยู่ในความดูแลของหน่วยอาสาดับเพลิงที่ดูแลทั้งเทศบาลหมู่บ้านนี้ร่วมกับเทศบาลหมู่บ้านแอนมอร์ (Anmore) ที่อยู่ติดกันและเป็นเทศบาลเล็ก ๆ ด้วยกัน บริการรถโดยสาร

²⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/Belcara_British_Columbia

²⁵ <http://www.belcarra.ca/vob-profile.htm>

ก็อาศัยองค์การทรานส์ลิงค์ (Trans Link) ที่ดูแลการคมนาคมและขนส่งทั่วทั้งเขตมหานครแวนคูเวอร์ที่เทศบาลหมู่บ้านเบลคาร์ร่าเป็นสมาชิกอยู่ด้วย และแม้แต่อุทยานเบลคาร์ร่า (Belcarra Regional Park) ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ของเทศบาลเบลคาร์ร่าเองก็อยู่ในความดูแลของสำนักงานอุทยานของมหานครแวนคูเวอร์ เมื่อบริการต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐานที่ทางเทศบาลพยายามจำกัดตัวเองที่จะจัดให้ ทางเทศบาลจึงสามารถเก็บภาษีทรัพย์สินในอัตราต่ำกว่าเทศบาลแห่งอื่นในบริเวณใกล้เคียงกัน

สำหรับเทศบาลเมือง (Town) นั้น ในเขตปกครองภาควิคตอเรียหรือมหานครวิคตอเรียซึ่งมีเทศบาลอยู่ด้วยกัน 13 แห่งนั้น เป็นเทศบาลเมืองอยู่ 3 แห่ง ได้แก่ เทศบาลเมืองซิดนีย์ (Sidney) ซึ่งเริ่มตั้งเป็นเทศบาลหมู่บ้านมาก่อนและได้เปลี่ยนมาเป็นเทศบาลเมืองแต่เป็นเมืองที่ใหญ่จึงมีนายกเทศมนตรี 1 คน กับสมาชิกสภาเทศบาลอยู่ 6 คน กับเทศบาลเมืองเอสกีมัลท์ (Esquimalt) อันเป็นที่ตั้งฐานทัพเรือของแคนาดาด้วย มีนายกเทศมนตรี 1 คนกับสมาชิกสภาเทศบาล อีก 6 คน รวมกันเป็น 7 คน อันต่างจากเทศบาลเมืองวิวรอยัล (View Royal) ซึ่งถึงแม้จะเป็นเทศบาลเมืองแล้วก็ยังมีสมาชิกสภาเทศบาลเพียง 4 คน เมื่อรวมกับนายกเทศมนตรีอีก 1 คน จึงเป็น 5 คน เท่ากับเทศบาลหมู่บ้านอื่น ๆ

แต่ประเภทของเทศบาลที่เป็นเทศบาลเขต (District) เทศบาลหมู่บ้าน เทศบาลเมืองและเทศบาลนครนั้น ไม่ได้เป็นตัวกำหนดจำนวนสมาชิกสภาเทศบาล ตัวกำหนดสำคัญน่าจะอยู่ที่จำนวนประชากรในเขตเทศบาลนั้น ๆ อย่างเช่น ในมหานครวิคตอเรียที่เป็นที่ตั้งของเมืองหลวงนี้มีเทศบาลเขตอยู่แห่งเดียว คือ เทศบาลเมทโชซิน (Metchosin) ที่มีประชากรไม่มาก และมีสมาชิกสภาเทศบาลเพียง 4 คน รวมกับนายกเทศมนตรีแล้วจึงเป็น 5 คนเท่านั้น

เทศบาลนครแวนคูเวอร์ (City of Vancouver)

นอกจากเทศบาลนครจำนวน 48 แห่ง ที่ได้ยกมาดูบางแห่งรวมทั้งเมืองหลวงของจังหวัดอันได้แก่ นครวิกตอเรียแล้ว ยังมีเทศบาลนครที่มีฐานะพิเศษเป็นการเฉพาะแห่งหนึ่งทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็นเมืองหลวง คือ เทศบาลนครแวนคูเวอร์ (City of Vancouver) ที่เป็นดังนี้เพราะเทศบาลนครแวนคูเวอร์ตั้งขึ้นโดยมีกฎหมายของตัวเอง จึงเสมือนเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ²⁶ กฎหมายของจังหวัดบริติชโคลัมเบียฉบับนี้เรียกว่า กฎบัตรแวนคูเวอร์ (The Vancouver Charter) กฎบัตรหรือกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการจัดการปกครองนครแวนคูเวอร์ฉบับนี้ได้มีบทบัญญัติที่กำหนดว่า เทศบาลนครแวนคูเวอร์จะปกครองอย่างไร และเทศบัญญัติใดที่ทางเทศบาลนครแวนคูเวอร์จะผ่านออกมาบังคับใช้ได้บ้าง การตั้งงบประมาณเทศบาลของนครแวนคูเวอร์ทำอย่างไร และสภาเทศบาลนครแวนคูเวอร์มีอำนาจในการออกเทศบัญญัติที่กำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบและข้อบังคับ เพื่อให้เทศบาลของตนดำเนินกิจการต่าง ๆ ตามขอบเขตที่เทศบาลจะต้องทำ²⁷

แต่การเลือกนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลนครแวนคูเวอร์ก็เหมือนกับการเลือกนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาของเทศบาลอื่น ๆ หรือตำแหน่งที่มาจาก การเลือกตั้งอื่น ๆ ของหน่วยปกครองท้องถิ่นทั้งหลายที่จะมีวาระ 3 ปี และจะออกเสียงเลือกตั้งในวันเสาร์สัปดาห์ที่ 3 ของเดือนพฤศจิกายน ในกรณีของเทศบาลนคร

²⁶ เปรียบได้กับกรุงเทพมหานคร แต่นครแวนคูเวอร์ไม่ได้เป็นที่ตั้งของรัฐบาลของจังหวัด

²⁷ <http://vancouver.ca/cityclerk/mayouorcouncil/index.htm>

แวนคูเวอร์นี้มีนายกเทศมนตรี 1 คน และสมาชิกสภาเทศบาลอีก 10 คน สมาชิกสภาเทศบาลนั้นจะมาจากการเลือกตั้งทั่วไปทั้งเขตคือใช้เขตเทศบาลนครแวนคูเวอร์เป็นเขตเลือกตั้งเขตเดียวเลือกสมาชิกสภาทั้ง 10 คน และในระบบของแคนาดาจะไม่มี การเลือกประธานสภาเทศบาล เนื่องจากนายกเทศมนตรีจะเป็นประธานการประชุมสภาเทศบาล

ในการเลือกตั้งของเทศบาลนครแวนคูเวอร์นั้น กฎบัตรแวนคูเวอร์ ข้อ 11 ระบุว่า เป็นอำนาจของรัฐมนตรีกิจการเทศบาลของจังหวัดเป็นผู้ที่รับผิดชอบ ยังเป็นการเลือกตั้งซ่อมแทนตำแหน่งที่ว่าง รัฐมนตรีกิจการเทศบาลจะเป็นผู้กำหนดวันเลือกตั้ง แต่ก็ต้องเป็นวันเสาร์ และ รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบนี้จะตั้งหัวหน้าคณะผู้เลือกตั้ง โดยจะสั่งให้ปลัดเทศบาล (City Clerk ตำแหน่งนี้ได้มีคำอธิบายว่า ในเทศบาลที่มีผู้จัดการเมือง City Manager ตัวผู้จัดการเมืองจะเป็นหัวหน้าสูงสุดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายประจำของเทศบาลจึงสูงกว่า City Clerk) ดำเนินการจัดการเลือกตั้ง สำหรับค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งของเทศบาลนครแวนคูเวอร์นี้ ทางกฎบัตรแวนคูเวอร์ได้กำหนดให้เทศบาลนครแวนคูเวอร์เป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง

อันดับำแหน่งนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลที่มาจากการเลือกตั้งนี้จะมีเงินสมนาคุณประจำตำแหน่งอยู่พอสมควร แต่เทียบกับมาตรฐานของแคนาดาแล้วก็ไม่มาก คือ นายกเทศมนตรีจะได้รับเงินสมนาคุณ 136,232 เหรียญแคนาดาต่อปี คิดเป็นเงินไทยก็ประมาณ 4,500,000 บาทต่อปี และสมาชิกสภาจะได้เงินสมนาคุณคนละ 60,014 เหรียญแคนาดาต่อปี คิดเป็นเงินไทยก็ประมาณ 160,000 บาทต่อเดือน

อำนาจสำคัญของสภาเทศบาลนครแวนคูเวอร์ ที่มีนายกเทศมนตรีเป็นประธานนั้นก็คือ สามารถออกเทศบัญญัติ (by-laws) กำหนดเกณฑ์เกี่ยวกับธุรกิจและการก่อสร้างอาคาร และเทศบัญญัติอื่นที่อยู่ในอำนาจของเทศบาลนครแวนคูเวอร์ อนุมัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีของเทศบาลนครแวนคูเวอร์ เก็บภาษีทรัพย์สินและภาษีอื่นของเทศบาล

แต่สิ่งที่น่าสนใจในลักษณะการทำงานของนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลทั้งหมดนั้นก็คือ ท่านต้องไปดำรงตำแหน่งกรรมการอำนวยการและกรรมการในคณะกรรมการอำนวยการ และคณะกรรมการอื่น ๆ อีกหลายคณะ ซึ่งเป็นกรรมการสำคัญที่กำหนดแนวทางในการบริหารอย่างใกล้ชิด เช่น นายกเทศมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดฝ่ายบริหารที่สามารถจะตั้งรองนายกเทศมนตรีเข้ามาทำงานบริหารช่วยให้งานดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและราบรื่น โดยมีเงินสมนาคุณเป็นรายเดือน เดือนละ 2,497 เหรียญแคนาดา ซึ่งก็ค่อนข้างต่ำ เพราะประมาณ 80,000 กว่าบาทเท่านั้นเอง แล้วยังต้องเป็นประธานสภาเทศบาลทำหน้าที่ทางนิติบัญญัติผ่านเทศบัญญัติและพิจารณางบประมาณของนครแห่งนี้ด้วย แล้วยังเป็นกรรมการอำนวยการของเขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater Vancouver Regional District) ที่เรียกกันอีกอย่างว่ามหานครแวนคูเวอร์ (Metro Vancouver) ด้วย

ตัวแทนของนครแวนคูเวอร์ที่ไปเป็นกรรมการอำนวยการของมหานครแวนคูเวอร์นั้นมีทั้งหมด 6 ตำแหน่ง นั่นคือนอกจากนายกเทศมนตรีแล้วยังมีสมาชิกสภาเทศบาลนครแห่งนี้อีก 5 คนที่ต้องไปเป็นตัวแทนในคณะกรรมการอำนวยการ (Directors) จำนวนทั้งหมด 35 คน มากกว่าเสียง 1 ใน 7 ของทั้งหมด

นายกเทศมนตรีคนปัจจุบันของนครแวนคูเวอร์ คือ นายเกรกเกอร์ โรเบิร์ตสัน (Gregor Robertson) ผู้ซึ่งชนะการเลือกตั้งมาเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2008 และได้เข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม ปีเดียวกัน จะเห็นได้ว่าหลังวันเลือกตั้งไม่ถึง 30 วัน นายกเทศมนตรีของนครแวนคูเวอร์ก็เข้ามาทำงานได้แล้ว โดยทั่วไปการเข้ารับตำแหน่งของผู้ที่มาจากการเลือกตั้งในหน่วยปกครองท้องถิ่นต่างๆ ของแคนาดาก็จะเข้ารับตำแหน่งภายในเวลาประมาณ 3 สัปดาห์นั่นเอง และจะตรงกับวันจันทร์ เวลาที่ต้องเตรียมการน่าจะอยู่ที่ทางพรรคของผู้ที่จะเข้าดำรงตำแหน่งเพราะเขาจัดงานวันเข้ารับตำแหน่งกันอีกเกริก มีการสาบานตัวเข้ารับตำแหน่ง ต้องมีประธานจัดงานและอาจมีคนสำคัญมาปาฐกถา โดยมีผู้เข้าร่วมงานจำนวนมาก ซึ่งพิธีการอย่างนี้ทางฝ่ายการเมืองของไทยก็ไม่นิยมทำนับว่าเป็นสิ่งที่ดีและไม่สิ้นเปลืองงบประมาณค่าใช้จ่ายด้วย

นายเกรกเกอร์ โรเบิร์ตสัน ผู้นี้น่าสนใจ ตรงที่ไม่เคยเล่นการเมืองในงานเทศบาลมาก่อนที่จะลงเลือกตั้งชิงชัยตำแหน่งนายกเทศมนตรีเลย ไม่เคยเป็นสมาชิกสภาเทศบาลนครมาก่อน แต่เขาก็ทำงานตั้งบริษัทชื่อ แฮปปี้ แพลเน็ต (Happy Planet) อันเป็นบริษัททำผลิตภัณฑ์ส่งเสริมสุขภาพที่พัฒนาเร็วมากในเวลา 10 ปี จนได้รับรางวัลสำคัญๆ ของนคร รวมทั้งรางวัลของนายกเทศมนตรีนครแวนคูเวอร์ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม เมื่อ ค.ศ. 2003 งานการเมืองที่เขาเข้าไปร่วมด้วยก็คือลงแข่งขันเป็นสมาชิกสภาจังหวัดบริติชโคลัมเบีย เขตเลือกตั้งของเขานั้นครอบคลุมบริเวณนครแวนคูเวอร์ด้วย และผลงานที่เขาทำตอนเป็นสมาชิกสภาจังหวัดในเรื่องที่เกี่ยวกับการคุ้มครองราคาเช่าบ้านของประชาชนก็ดี หรือต่อสู้ให้แกธุรกิจขนาดเล็กในจังหวัด ได้ทำให้เขาเป็นที่รู้จักกันมาก อันมีผลส่งเขาก้าวมาสู่ชัยชนะเป็นนายกเทศมนตรีของนครที่ใหญ่และที่สำคัญมากของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย

งานที่นายกเทศมนตรีผู้นี้ต้องเข้าไปมีบทบาทในส่วนที่เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นทั้งเทศบาลและเขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่หรือมหานครแวนคูเวอร์นั้น ยังมีอีกนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว คือ นายกเทศมนตรียังเป็นกรรมการอำนวยการของสถาบันแฮสติงส์ (Hastings Institute Inc.) สถาบันแห่งนี้ตั้งขึ้นมาครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1989 ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและจัดฝึกอบรมให้บุคลากรขององค์การบริหารหรือรัฐบาลของจังหวัดบริติชโคลัมเบียและองค์การทางการกับเทศบาล ซึ่งถือว่าเริ่มต้นจากบุคลากรขององค์การราชการ แต่เวลานี้ได้ขยายไปยังบุคลากรขององค์กรนอกราชการด้วย²⁸

ตำแหน่งที่สำคัญที่นายกเทศมนตรีนครแวนคูเวอร์ต้องเข้าไปดูแลนั้นยังมีอยู่อีกทั้งรูปแบบที่เป็นคณะกรรมการ หรือรูปแบบที่เป็นบริษัท ตามแต่ชื่อของหน่วยงานนั้น ๆ อีก 3 แห่ง คือ City of Vancouver Public Housing Corporation ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับที่พักอาศัย และ Vancouver Civic Development Corporation ที่มีหน้าที่ในการพัฒนาเกี่ยวกับชุมชนกับ Harbors Park Development Ltd. ซึ่งในองค์กรที่ว่านี้บางแห่ง เช่น แห่งสุดท้าย นายกเทศมนตรี เกรกเกอร์ โรเบิร์ตสัน ก็เข้าไปเพียงคนเดียว แต่องค์กรอื่นนั้นไม่ว่าจะเป็นกรรมการอำนวยการในมหานครแวนคูเวอร์ หรือ เขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ก็ดี ที่ Hastings Institute Inc. ก็ดี หรือที่ City of Vancouver Public Housing Corporation กับ Vancouver Development Corporation ก็ล้วนแต่มีสมาชิกสภาเทศบาลท่านอื่นแบ่งกันไปเป็นกรรมการร่วมทำงานอยู่ด้วย

ทั้งงานที่เกี่ยวข้องกับเทศบาลนครแวนคูเวอร์อื่นอีกนั้น แม่นายกเทศมนตรีจะไม่ได้เข้าไปเป็นกรรมการดูแล ก็ยังมีสมาชิกสภาท่านอื่นแบ่งปันหน้าที่กันเข้าไปทำงาน ส่วนงานที่มีอยู่ในรูปองค์กรหลาย

²⁸ <http://vancouver.ca/hastingsinstitute/about.htm>

รูปแบบที่ต่างกันก็อาจจะขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและลักษณะงาน ดังมีองค์กรที่ปรากฏว่าสมาชิกสภาเทศบาลนครแวนคูเวอร์ไปดูแลกำกับงานอื่น ๆ อีก ดังนี้²⁹

1. Family Court-Justice Committee
2. Vancouver Heritage Foundation
3. Parking Corporation of Vancouver
4. Vancouver Public Library
5. Vancouver Economic Development Commission
6. Union of British Columbia Municipalities Executive
7. Federation of Canadian Municipalities Board
8. Lower Mainland Treaty Advisory Committee
9. GVRD Labour Relations Bureau.

ในการประชุมสภาเทศบาลของเทศบาลนครแวนคูเวอร์นั้นมีสิ่งที่น่าสนใจในด้านกรที่มีส่วนร่วมของประชาชนในเขตเทศบาลด้วย ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า นายกเทศมนตรีได้ถูกกำหนดให้เป็นประธานการประชุมสภาเทศบาล ฉะนั้น เป็นเรื่องของบุคคลคนเดียวที่ดำรงตำแหน่ง 2 ตำแหน่งในเวลาเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านายกเทศมนตรีจะเป็นผู้กำหนดมติของที่ประชุมได้ตามใจ เพราะสมาชิกสภาเทศบาลนั้นก็มาจากการเลือกตั้งทั่วไปด้วยตัวของเขาเอง และสมาชิกสภาเทศบาลเหล่านี้ก็มาจากเขตเลือกตั้งใหญ่ทั้งเขตเทศบาล คือ มาจากการเลือกตั้งทั่วไปของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งเขตเทศบาลเช่นเดียวกับนายกเทศมนตรี และเมื่อการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นนั้นพรรคการเมืองยังเข้ามามีบทบาทน้อย การที่นายกเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้ดำเนินการบริหารเทศบาลจะได้รับความร่วมมือจากสมาชิกสภาเทศบาลอย่างไร จึงขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวนายกเทศมนตรีเองเป็นสำคัญ

²⁹ <http://vancouver.ca/ctyclerk/mayorcouncil/boardscommissions.htm>

ส่วนสิ่งที่น่าสังเกตในด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนที่เกี่ยวกับงานของสภาเทศบาลก็คือ ประชาชนมีสิทธิที่จะขอเข้าไปร่วมประชุม แสดงความคิดเห็นในที่ประชุมสภาเทศบาลนครแวนคูเวอร์ได้ด้วยตัวเอง โดยสามารถทำเรื่องขอเข้าไปแสดงความคิดเห็นในการประชุมพิเศษได้ด้วยทั้ง 4 ทาง

1. เขียนจดหมายแล้วส่งทางไปรษณีย์ แสดงความจำนงที่จะขอเข้าร่วมประชุมและแสดงความคิดเห็น
2. เขียนจดหมายแล้วส่งทางโทรสารไปยังหน่วยงานของสภาที่ดูแลเรื่องการประชุม
3. โทรศัพท์ติดต่อกับหน่วยงานของสภาที่ดูแลเรื่องการประชุม แสดงความจำนงที่จะขอเข้าร่วมประชุม และแสดงความคิดเห็น
4. เขียนจดหมายแสดงความจำนงไปทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ถึงหน่วยงานของสภาที่ดูแลเรื่องการประชุม

ผู้ที่แสดงความจำนงจะขอเข้าร่วมประชุมกับสภาเทศบาลนี้มีศัพท์เฉพาะว่าเป็น “**คณะผู้แทน**” (Delegation) คณะผู้แทนที่จะเข้าไปร่วมประชุมด้วยนี้จะเสนอความเห็นได้เฉพาะในเรื่องที่กำหนดไว้ในวาระการประชุมแล้วเท่านั้น โดยทั่วไปก็จะได้ไม่ได้เข้าไปร่วมในการประชุมสภาเทศบาลที่เป็นการประชุมตามปกติที่จะมีประจำทุกช่วงเช้าของวันอังคาร ประชาชนผู้ที่จะเสนอความเห็นนั้นถ้าจะพบกับสมาชิกสภาเทศบาลทั้งคณะก็มักจะเป็นการประชุมนัดพิเศษ หรือโดยทั่วไปทางเทศบาลนครแวนคูเวอร์จะให้ประชาชนผู้เรียกร้องได้ไปร่วมประชุมในคณะกรรมการสามัญของสภาที่มีอยู่ 3 คณะ โดยคณะกรรมการคณะใดคณะหนึ่งจะรับเรื่องไป คณะกรรมการ 3 คณะนี้ ได้แก่

1. คณะกรรมาธิการว่าด้วยการจรรยาบรรณและขนส่ง
2. คณะกรรมาธิการว่าด้วยการบริหารของนครและงบประมาณ
3. คณะกรรมาธิการว่าด้วยการวางแผนและสิ่งแวดล้อม

คณะกรรมาธิการสามัญทั้ง 3 คณะนี้จะมีสมาชิกสภาเทศบาลคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน และมีสมาชิกสภาเทศบาลอีกท่านหนึ่งเป็นรองประธาน หากประชาชนผู้เรียกร้องต้องการจะนำเสนอความเห็นของตนต่อสภาเทศบาลโดยตรง ทางนายกเทศมนตรีก็อาจนัดประชุมสภาเทศบาลนัดพิเศษให้ได้ และอาจประชุมที่ห้องประชุมสภาโดยปกติ หรือไปประชุมนอกสถานที่ก็ได้

คณะผู้แทนที่เข้าประชุมด้วยนั้นจะต้องเตรียมตัวและนัดหมายลงทะเบียนกันให้แน่นอน โอกาสที่จะได้เสนอความเห็นนั้นมีกำหนดไว้แน่นอนและชัดเจน ไม่ว่าจะในคณะกรรมาธิการหรือในการประชุมสภานัดพิเศษ คณะผู้แทนจะมีเวลาในการพูดเสนอเรื่องได้ 5 นาทีเท่านั้น

การประชุมสภาเทศบาลนครแวนคูเวอร์นี้จะมีการบันทึกภาพวิดีโอไว้ตลอด และในตอน 14.00 น. วันที่ประชุมคือวันอังคารจะนำออกฉายทางรายการของ Shaw Cable ในนครแวนคูเวอร์ และจะฉายซ้ำอีกทางรายการเดียวกันในวันเสาร์ถัดไปตั้งแต่วเวลา 12.00 น. จึงเปิดโอกาสให้ประชาชนติดตามการทำงานของสภาเทศบาลได้อย่างใกล้ชิดและโปร่งใส และน่าสนใจมากตรงที่เขาประกาศให้ทราบเป็นเรื่องปกติทั่วไป

ບົດ
ທີ
3

3

ເມັດປາກສອງທາ (Regional Districts)

องค์กรปกครองท้องถิ่นที่

เรียกว่า เขตปกครองภาคนี้เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นใหม่ที่เพิ่งจะมีมาในจังหวัดบริติชโคลัมเบียได้ยังไม่ถึงครึ่งศตวรรษ ถือได้ว่าเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นเนื่องจากระดับเทศบาลของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เรียกว่า เขตปกครองภาค (Regional Districts) มีอยู่หลายเขตในจังหวัด มีบางคนอาจเทียบว่าเขตปกครองภาคนี้เหมือนกับเขตปกครองเคาน์ตีที่มีอยู่ในจังหวัดฝั่งตะวันออกของแคนาดา หรือเหมือนเขตปกครองเคาน์ตีในสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นระดับบนถัดจากมลรัฐของสหรัฐอเมริกาลงมา เพราะเขตปกครองภาคของจังหวัดบริติชโคลัมเบียนี้จะเป็นหน่วยที่ให้

บริการแทนเทศบาลในเขตพื้นที่นอกเขตเทศบาลทั้งหลายในเขตปกครองภาคที่ยังไม่ได้ถูกยกขึ้นเป็นเทศบาล³⁰ และอีกบางเรื่องในพื้นที่นอกเขตเทศบาลและในเขตเทศบาลจะต้องทำร่วมกัน เช่น ในเรื่องวางแผนของเขตปกครองภาค เป็นต้น

ที่มาของคณะผู้บริหารที่เรียกว่า คณะกรรมการอำนวยการ (Board of Directors) นั้น มีทั้งกรรมการที่มาจากการเสนอตัวบุคคลของแต่ละเทศบาลที่อยู่ในเขตปกครองภาค กับอีกส่วนหนึ่งเป็นกรรมการที่ประชาชนในพื้นที่นอกเขตเทศบาลเลือกตั้งเข้ามา โดยได้มีการจัดกลุ่มพื้นที่นอกเขตเทศบาลขึ้นแยกกันออกมา กรรมการที่มาจากเทศบาลนั้น โดยปกติก็คือตัวนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาของเทศบาลนั้น³¹ ดังนั้น กรรมการประเภทนี้ก็อยู่ในตำแหน่งตามระยะเวลาที่ตนยังเป็นนายกเทศมนตรีหรือสมาชิกสภาของเทศบาลที่ตัวเองเป็นผู้แทน ส่วนกรรมการที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนก็จะมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งได้คราวละ 3 ปี อันเป็นเกณฑ์เดียวกันกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งของผู้ที่มาจากการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นของจังหวัดบริติชโคลัมเบียนั่นเอง ดังนั้น จำนวนกรรมการของคณะกรรมการอำนวยการจึงแปรไปตามจำนวนของเทศบาลที่อยู่ในเขตปกครองภาคด้วย และกรรมการเหล่านี้ก็มีสิทธิออกเสียงในการประชุมได้ไม่เท่ากัน ซึ่งนับว่าแปลกมาก คือ กรรมการที่มาจากเทศบาลมีเสียงมากกว่ากรรมการที่มาจากการเลือกตั้งในพื้นที่นอกเขตเทศบาล และกรรมการซึ่งเป็นผู้แทนของเทศบาลใหญ่ก็มีเสียงมากกว่าผู้แทนของเทศบาลเล็ก ๆ เช่น ที่เขตปกครองภาคที่เป็นเขตเมืองหลวงของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั่นคือเทศบาลของเมือง นอร์ธ ซานิช (North Saanich) และเทศบาลเมืองเมทวอซิน (Metchosin) ต่างก็ส่งผู้แทนแห่งละหนึ่งคนเข้าไปเป็น

³⁰ http://en.wikipedia.org/wiki/Region_Districts_of_British_Columbia

³¹ เพิ่งอ้าง

กรรมการ แต่กรรมการของเมืองนอร์ช ซานิช นั้นมีเสียงเป็น 3 เท่า ของเสียงที่ผู้แทนเมืองเมทโรซิมี³² การกำหนดน้ำหนักการออกเสียงมากน้อยที่ไม่เท่ากันนี้จะมีอยู่ในตัวเอกสารจัดตั้งเขตปกครองภาค (ชื่อที่เรียกอย่างเป็นทางการคือ Letters Patent)³³

หน้าที่สำคัญของเขตปกครองภาคนั้นก็คือ ให้บริการเสริมสำหรับประชาชนในเขตเทศบาลต่าง ๆ ที่ย้ายมาอยู่ในเขตเดียวกัน เช่น สวนสาธารณะที่เปิดบริการสำหรับประชาชนในเทศบาลทั้งหลายที่มารวมอยู่ในเขตปกครองภาคเดียวกัน กับให้บริการพื้นฐานเหมือนที่เทศบาลจัดให้ประชาชนในเขตเทศบาลนั่นเอง แก่ประชาชนที่อยู่นอกเขตเทศบาล ที่เรียกว่า เขตพื้นที่เลือกตั้ง (electoral areas) เช่น การจัดระบบน้ำประปาและกำจัดน้ำเสีย กับการจัดหน่วยดับเพลิงไว้บริการ

ในการบริหารจัดการเพื่อให้บริการแก่ประชาชนในเขตปกครองภาคนี้นั้นทางเขตก็จะมีรายได้จากภาษีทรัพย์สิน ค่าธรรมเนียมและค่าบริการ ที่จะแตกต่างกันอยู่ก็คือผู้ที่อยู่ในเขตนั้นต้องเสียค่าบริการที่ตนได้รับจากเขตแทบทั้งสิ้นจึงต่างจากผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลที่บริการหลายอย่างไม่ได้เก็บค่าบริการโดยตรงจากผู้ใช้

ที่มาของการตั้งเขตปกครองภาคนั้นก็เนื่องมาจากว่า ผู้คนที่อยู่นอกเขตเทศบาลนั้นมีปัญหาที่จะต้องได้รับบริการพื้นฐานหลายอย่างจากจังหวัด แต่การจัดให้บริการที่รวมศูนย์อยู่ที่จังหวัดนั้นทำให้มีความไม่สะดวก จึงมีเสียงเรียกร้องต้องการบริการพื้นฐาน ครั้นจะยกขึ้นเป็นเทศบาลก็มีประชากรน้อย ดังนั้น ใน ค.ศ. 1960 รัฐบาลของจังหวัดบริติชโคลัมเบียจึงพิจารณาออกบทบัญญัติของจังหวัดให้มีการจัดตั้ง

³² เฟิงอ้าง

³³ <http://www.cd.gov.bc.ca/lgd/pathfinder/rd.htm>

เขตปกครองภาคขึ้นมา พื้นที่ของแต่ละภาคก็จะถูกกำหนดในเอกสารจัดตั้ง (Letters Patent)

จำนวนเขตปกครองภาคในวันนี้มีอยู่ 27 เขต ดังที่ปรากฏในเอกสารของกระทรวงการพัฒนาชุมชนและชนบท แต่ในเอกสารอื่นบางแห่งนับว่ามี 28 เขต และในช่วงเวลาเกือบ 50 ปีนี้ ก็ได้มีการรวมเขตเข้าด้วยกันบ้างและปรับเปลี่ยนพื้นที่บ้าง อันอาณาบริเวณของพื้นที่นั้นมีทั้งเขตขนาดเล็กและเขตขนาดใหญ่ เขตขนาดเล็กที่เห็นได้ชัดเจนจะเป็นเขตที่พลเมืองหนาแน่น ใกล้บริเวณเมืองใหญ่และอยู่ทางด้านใต้ของจังหวัด เขตขนาดใหญ่ ๆ มักอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย

ในกลุ่มของเขตปกครองภาคนี้ จะมีเขตโรงพยาบาล (Regional Hospital Districts) อยู่ด้วยจำนวน 26 เขต ทั้งนี้ในเขตปกครองภาคบางแห่ง อาจอยู่ในความรับผิดชอบของเขตโรงพยาบาลถึง 2 เขตก็มี โดยเป็นไปตามที่กำหนดเอาไว้ว่า แต่ละเขตโรงพยาบาลรับผิดชอบอย่างไร สำหรับผู้บริหารโรงพยาบาลนั้นจะเห็นได้ว่าประธานของเขตโรงพยาบาลนั้นมีอยู่ 3 ประเภท ประเภทแรกได้นายกเทศมนตรีคนใดคนหนึ่งมาเป็นประธาน ประเภทที่สองได้กรรมการอำนวยการคนใดคนหนึ่งของเขตปกครองภาคมาเป็นประธาน และประเภทที่สามได้คนนอกมาเป็นประธาน

สำหรับเขตปกครองภาคที่ใหญ่และสำคัญมากของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั้น น่าจะศึกษาก็คือ เขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ที่มีพื้นที่รวมเอานครแวนคูเวอร์เอาไว้ด้วย เป็นเขตปกครองภาคที่มีพื้นที่ส่วนมากคลุมพื้นที่บนแผ่นดินใหญ่ของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย กับอีกเขตหนึ่งก็คือ เขตปกครองภาคเมืองหลวงหรือวิคตอเรีย ที่มีพื้นที่ครอบคลุม เมืองวิคตอเรียและเทศบาลหลายแห่งบนเกาะแวนคูเวอร์ที่อยู่ใกล้กับเมืองหลวงนั่นเอง ในที่นี้จะยกเอาเขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่มาพิจารณาในรายละเอียด

เขตภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater Vancouver Regional District)

เขตภาคแวนคูเวอร์ใหญ่³⁴โดยทั่วไปจะเรียกตัวย่อว่า GVRD หรือมหานครแวนคูเวอร์ (Metro Vancouver) ซึ่งถือว่าเป็นเขตภาคที่ใหญ่มากและสำคัญมากเพราะรวมเอาเทศบาลนครแวนคูเวอร์เข้ามาอยู่ด้วยและนครแวนคูเวอร์นั้นก็เป็นเทศบาลที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย คือ มีนายกเทศมนตรี 1 คน และสมาชิกสภาเทศบาลอีก 10 คน

ดังที่ได้กล่าวมาบ้างแล้วว่าเขตปกครองภาคนี้เป็นการปกครองท้องถิ่นเหมือนกัน แต่กรรมการอำนวยการของเขตนั้นส่วนมากจะเป็นผู้แทนของเทศบาลที่รวมตัวกันอยู่ในเขตภาค กับผู้แทนของเขตพื้นที่เลือกตั้ง (electoral areas) เฉพาะกรรมการอำนวยการของเขตพื้นที่เลือกตั้งนี้เท่านั้นที่ประชาชนออกเสียงเลือกตั้งโดยตรง เพราะในเขตพื้นที่เลือกตั้งนี้จะอยู่นอกเขตเทศบาลทั้งหลาย จึงต่างจากเทศบาลที่มีผู้บริหารที่มาจากกาเลือกตั้งของประชาชนอยู่ก่อนแล้ว จึงกำหนดให้ส่งตัวแทนเข้ามาได้เลย ลักษณะดังนี้จึงเห็นได้ว่าคณะผู้แทนส่วนใหญ่ที่ทำหน้าที่บริหารจัดการเขตปกครองภาคจึงมาจากการเลือกตั้งทางอ้อมของประชาชน

แต่ถึงจะเป็นเขตปกครองภาคที่มีนครแวนคูเวอร์ตั้งอยู่ในเขตและมีชื่อ “แวนคูเวอร์” อยู่ด้วย ปรากฏว่า สำนักงานบริหารของมหานครแวนคูเวอร์นี้ก็กลับอยู่ที่เมืองเบอร์นาบี (Burnaby)³⁴ ตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1967 ภายหลังจากที่มีการตั้งเขตปรับปรุงเฉพาะว่าด้วยระบบน้ำเสียของแวนคูเวอร์ใหญ่มาก่อนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1914 และจัดตั้งเขตปรับปรุง

³⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/Metro_Vancouver

เฉพาะว่าด้วยเรื่องน้ำของแวนคูเวอร์ใหญ่ ในปี ค.ศ. 1926 ดังนั้นเพื่อการพัฒนาของการบริหารจัดการเรื่องการให้บริการในพื้นที่ท้องถิ่นนั่นเอง จึงจำเป็นที่จะต้องตั้งเขตปกครองภาคเพื่อรวมเอาพื้นที่ใกล้เคียงที่การพัฒนาใกล้เคียงกันเข้ามารวมกัน มีจำนวนเทศบาลถึง 21 เทศบาล และเขตพื้นที่เลือกตั้งอีก 1 แห่ง โดยมีอาณาบริเวณพื้นที่ของเขตปกครองทั้งหมด 2,877.36 ตารางกิโลเมตร (1,111 ตารางไมล์) นับเป็นเขตปกครองภาคที่มีความหนาแน่นของประชากรมากที่สุดในบรรดาเขตปกครองภาคทั้งหมดจำนวน 29 เขต เพราะมีเทศบาลที่มีประชากรอยู่กันมากลำดับต้น ๆ ของจังหวัดถึง 13 เทศบาลได้มารวมอยู่ในเขตปกครองภาคแห่งนี้

เขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ได้รับการตั้งขึ้นและดำเนินการให้บริการในท้องถิ่นมาเป็นเวลา 40 ปี จาก ค.ศ. 1967 ถึง ค.ศ. 2007 คณะกรรมการอำนวยการของเขตก็ได้มีมติเอกฉันท์ ทำเรื่องเสนอต่อจังหวัดเพื่อเปลี่ยนชื่อขององค์กรปกครองท้องถิ่นแห่งนี้เป็น “มหานครแวนคูเวอร์” หรือ Metro Vancouver ซึ่งก็ได้รับความเห็นชอบจากจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ให้เปลี่ยนชื่อได้ตั้งแต่กันยายน ค.ศ. 2007 แต่ชื่อในเอกสารตั้งเขตปกครองภาค (the letters patent) แห่งนี้ยังไม่ได้รับการแก้ไขจนถึงวันนี้ ดังนั้น จึงได้เห็นผู้คนเรียกเขตปกครองแห่งนี้ชื่อใดชื่อหนึ่งสลับกัน จนทำให้คนที่ไม่ได้ติดตามเรื่องในรายละเอียดมีความสับสนบ้างในหลายครั้ง ว่า GVRD คือ องค์กรปกครองท้องถิ่นแห่งเดียวกับมหานครแวนคูเวอร์หรือไม่ ยิ่งกว่านั้นชื่อของมหานครแวนคูเวอร์ยังใกล้เคียงกับชื่อของนครแวนคูเวอร์ (City of Vancouver) ซึ่งเป็นการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบของเทศบาลด้วย ทำให้มีผู้เข้าใจผิดระหว่างมหานครแวนคูเวอร์ที่เป็นเขตปกครองภาคกับนครแวนคูเวอร์ที่เป็นเทศบาลนครที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด

เทศบาลที่เข้าร่วมอยู่ในมหานครแวนคูเวอร์นี้มีอยู่ 21 เทศบาล และมีเทศบาลทั้ง 4 ประเภทที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ เทศบาลที่เรียกว่า เขต (district municipality) จำนวน 5 เทศบาล เทศบาลที่เรียกว่าหมู่บ้าน (Village) อยู่ 3 เทศบาล และจำนวนมากเป็นเทศบาลเมือง (city) จำนวน 12 เทศบาล และเทศบาลที่เป็นท้องถิ่นพิเศษคือมีกฎหมายของตัวเอง อีก 1 แห่ง คือ เทศบาลนครแวนคูเวอร์ (City of Vancouver) ทั้งยังมี เทศบาลอยู่อีกแห่งหนึ่งเรียกเทศบาลของเกาะ (island municipality) เทศบาลแบบล่าสุดนี้ยังไม่ได้ถูกแบ่งว่าเป็นอีกประเภทหนึ่งต่างหากแต่ก็มีกฎหมายแยกเฉพาะออกมา ดูจากจำนวนประชาชนในเขตเทศบาล แห่งนี้ ซึ่งมีคนอยู่เพียง 3,551 คนแล้ว เทศบาลของเกาะแห่งนี้คล้าย เป็นเทศบาลประเภทหมู่บ้านนั่นเอง แต่องค์ประกอบของผู้แทนอาจ ต่างกัน นอกจากเทศบาล 21 แห่งแล้ว ยังมีเขตพื้นที่เลือกตั้งเอ (Electoral Area A) อีกหนึ่งเขตพื้นที่ รวมประชากรในมหานครแวนคูเวอร์ มีมากกว่าเขตภาคอื่นใดในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย

เขตพื้นที่เลือกตั้งนี้มักจะมีอยู่ในเขตปกครองภาคทั่ว ๆ ไป นอกจาก เทศบาลทั้งหลาย เพราะเขตปกครองภาคเป็นเขตปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ มีอาณาบริเวณกว้างขวาง ต่างจากเขตเทศบาลที่ไม่กว้างแต่ก็มี ประชาชนหนาแน่นในพื้นที่อันแคบนั้น เทียบประชากรต่อพื้นที่ตาราง กิโลเมตรแล้ว เขตเทศบาลจะมีความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่สูง สำหรับเขตพื้นที่เลือกตั้ง A ของมหานครแวนคูเวอร์นี้จะรวมพื้นที่ในเขต ปกครองภาคที่อยู่นอกเขตเทศบาลทั้งหลายแล้ว ยังรวมเอาพื้นที่ของ มหาวิทยาลัยที่อยู่ในอาณาบริเวณของเขตปกครองภาคแห่งนี้ด้วย หาก ดูจากแผนที่จะเห็นว่าพื้นที่ของเขตพื้นที่เลือกตั้ง A นั้นจะอยู่ทั้งบริเวณ ตอนเหนือของพื้นที่เขตปกครองภาคและบริเวณติดชายทะเลใกล้กับ นครแวนคูเวอร์ด้วย

รายชื่อของเทศบาลและเขตพื้นที่เลือกตั้งกับจำนวนประชากรของแต่ละแห่ง³⁵

1. เทศบาลหมู่บ้านแอนมอร์ (Anmore)	มี	1,992 คน
2. เทศบาลหมู่บ้านเบลคารา (Belcarra)	มี	701 คน
3. เทศบาลของเกาะโบวเวน (Bowen Island)	มี	3,551 คน
4. เทศบาลเมืองเบิร์นابی (Burnaby)	มี	216,336 คน
5. เทศบาลเมืองโคควิทแลม (Coquitlam)	มี	120,512 คน
6. เทศบาลเขตเดลต้า (Delta)	มี	101,668 คน
7. เทศบาลเมืองแลงเลย์ (Langley)	มี	25,134 คน
8. เทศบาลเขตแลงเลย์ (Langley)	มี	100,049 คน
9. เทศบาลหมู่บ้านไลออนส์เบย์ (Lions Bay)	มี	1,394 คน
10. เทศบาลเขตเมเปิลริดจ์ (Maple Ridge)	มี	73,248 คน
11. เทศบาลเมืองนิวเวสต์มินสเตอร์ (New Westminster)	มี	62,607 คน
12. เทศบาลเมืองแวนคูเวอร์เหนือ (North Vancouver)	มี	47,463 คน
13. เทศบาลเขตแวนคูเวอร์เหนือ (North Vancouver)	มี	86,954 คน
14. เทศบาลเมืองพิตเมโดว์ส (Pitt Meadows)	มี	16,757 คน
15. เทศบาลเมืองพอร์ตโคควิทแลม (Port Coquitlam)	มี	55,735 คน
16. เทศบาลเมืองพอร์ตมูดี้ (Port Moody)	มี	30,004 คน
17. เทศบาลเมืองริชมอนด์ (Richmond)	มี	186,628 คน
18. เทศบาลเมืองเซอร์เรย์ (Surrey)	มี	423,935 คน

³⁵ เพิ่งอ้าง, หน้า 2-3

19. เทศบาลนครแวนคูเวอร์ (Vancouver)	มี	611,869 คน
20. เทศบาลเขตแวนคูเวอร์ตะวันตก (West Vancouver)	มี	44,097 คน
21. เทศบาลเมืองไวท์ร็อค (White Rock)	มี	19,839 คน
22. เขตพื้นที่เลือกตั้งเอ (Electoral Area A)	มี	19,252 คน

นอกจากนั้นในพื้นที่อันกว้างของมหานครแวนคูเวอร์ ซึ่งเป็นเขตปกครองภาคแห่งนี้ ยังมีเขตอนุรักษ์ของอินเดียนแดงเผ่าพื้นเมืองอยู่อีก 17 เขตอนุรักษ์ (Indian Reserves) แต่เขตอนุรักษ์ของอินเดียนแดงทั้งหมดนี้แม้จะไปอยู่ในเขตเทศบาลหรือนอกเขตเทศบาลก็ตามก็ยังไม่อยู่ในบังคับของการบริหารท้องถิ่นทั้ง 2 ประเภท เพราะเป็นพื้นที่พิเศษของคนพื้นเมืองอินเดียนแดง ซึ่งจากการสำรวจเมื่อปี ค.ศ. 2006 ในเขตปกครองภาคนี้มีคนพื้นเมืองอินเดียนแดงอยู่เพียง 7,550 คนเท่านั้น

พื้นที่ของมหานครแวนคูเวอร์แห่งนี้ค่อนข้างกว้างเพราะมีขนาดถึง 2,877.36 ตารางกิโลเมตร ส่วนประชากรในเขตทั้งหมดจาก 21 เทศบาลกับเขตพื้นที่เลือกตั้ง 1 เขตรวมกันแล้วทั้งหมดมีจำนวน 2,249,725 คน จากผลการสำรวจปี ค.ศ. 2007 และอัตราความหนาแน่นของประชากร คือ 735.6 ต่อตารางกิโลเมตร ถ้าหากนำจำนวนประชากรของจังหวัดบริติชโคลัมเบียมาเทียบ จะเห็นว่าประชากรประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรในจังหวัดนี้ได้อาศัยอยู่ในมหานครแวนคูเวอร์นั่นเอง ส่วนประชากรที่เหลืออีกประมาณครึ่งหนึ่งของจังหวัดได้กระจายกันไปตามเขตปกครองภาคอีก 20 กว่าแห่ง แต่เขตปกครองภาคที่สำคัญและมีประชากรอยู่หนาแน่นพอสมควร และมีคนมากเป็นอันดับสองก็คือเขตเมืองหลวง (Capital Regional District) อันมีเมืองหลวง คือ เทศบาลเมืองวิกตอเรียรวมอยู่ด้วย

ที่น่าสนใจเกี่ยวกับประชากรในเขตมหานครแวนคูเวอร์นั้นก็คือ เป็นดินแดนที่มีประชากรหลากหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่ หากไปเดินอยู่ใน นครแวนคูเวอร์ ในพื้นที่ของเทศบาล ซึ่งเราทราบกันดีว่าเมือง แวนคูเวอร์เป็นเมืองของประเทศแคนาดาที่มีคนต่างเชื้อชาติ ต่างผิว พรรณพักอาศัยอยู่มาก และคนเชื้อสายจีนที่อพยพมาจากเกาะฮ่องกง เมื่อไม่กี่ปีมานี้ก็ได้มาลงทุนธุรกิจในเมืองนี้ด้วย เราก็จะได้พบเห็นคน ต่างเชื้อชาติเดินอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้คนที่พบเห็นนี้ไม่ใช่นักท่องเที่ยว แต่เป็นผู้ที่มีถิ่นพำนักอยู่ทั้งในเขตเทศบาลนครแวนคูเวอร์ และเทศบาล อื่น ๆ ที่เป็นพื้นที่ติดต่อกัน ทางกรมมหานครแวนคูเวอร์ได้ประมาณ การเอาไว้ว่า ในพื้นที่เขตปกครองภาคหรือมหานครแวนคูเวอร์นั้น มี ประชากรที่เป็นคนกลุ่มน้อยอยู่มากถึงร้อยละ 41.7 และรองลงมาก็เป็น คนจากดินแดนซมทิวีปี ซึ่งได้แก่ อินเดียน ปากีสถาน และบังคลาเทศ ส่วนอื่น ๆ นั้นก็มาจากเกาหลี ญี่ปุ่น และจากกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออก เอเชียใต้ กับ ละตินอเมริกา กับพวกกลุ่มประเทศอาหรับ ร้านอาหารจำนวนมากในนครแวนคูเวอร์เองก็เป็นร้านอาหารของคน กลุ่มน้อยทั้งหลายด้วย มีอยู่มากจนเป็นที่น่าสังเกต ดังนั้น จึงไม่แปลก เลยที่มีการกล่าวว่าจังหวัดบริติชโคลัมเบียเป็นจังหวัดของแคนาดา ที่ผู้คนต่างเชื้อชาติต่างผิวพรรณอาศัยอยู่มากที่สุด³⁶

สำหรับอำนาจหน้าที่ของมหานครแวนคูเวอร์นั้นก็คล้ายกับของ เขตปกครองภาคทั้งหลายของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย เพราะตั้งขึ้นโดย จังหวัด มีเอกสารจัดตั้ง (Letters Patent) เหมือนเขตปกครองภาคแห่ง อื่น ๆ นั่นคือ บริหารจัดการทรัพยากรที่มีเพื่อให้บริการแก่ประชาชนใน เขตพื้นที่ของมหานครเองเป็นสำคัญ ซึ่งต้องรวมถึงการวางแผนของ ชุมชน การบริหารจัดการเรื่องน้ำใช้ จัดการระบายน้ำ จัดการน้ำเสีย ที่อยู่อาศัย การคมนาคม การดูแลคุณภาพอากาศ และสวนสาธารณะ

³⁶ เฟิงอ่าง

จึงเห็นได้ว่างานที่ต้องดูแลจัดการนั้นก็ซ้ำซ้อนกับทางเทศบาลต่างๆ ที่มารวมอยู่ด้วยเหมือนกัน ดังนั้น การประสานงานจึงเป็นเรื่องสำคัญ เช่น การดูแลสวนสาธารณะ ปรากฏว่าหน่วยงานของมหานคร แวนคูเวอร์ที่ดูแลสวนสาธารณะก็เข้าใจดีว่าเทศบาลต่าง ๆ ก็มีสวนสาธารณะ และสวนสาธารณะของเทศบาลที่อยู่ในเมืองนั้นส่วนมากก็เป็นสวนสาธารณะขนาดเล็ก ในขณะที่สวนสาธารณะของเขตปกครองภาคที่ใหญ่ ลักษณะที่พอจะเห็นเด่นชัดก็คือ มีความเป็นป่าและมีลักษณะตามเขตพื้นที่ตั้งเป็นอันมาก จึงเป็นอุทยาน ทั้งไม้ใหญ่และหนองน้ำด้วย

ในเรื่องการให้บริการอื่น ๆ ที่ว่ามานั้นก็จะเป็นลักษณะงานเสริม และสนับสนุนที่ทางหน่วยงานของมหานครจะต้องทำเพื่อคนที่อยู่อาศัยในพื้นที่ร่วมของมหานครแวนคูเวอร์นอกเหนือไปจากที่เทศบาลต่าง ๆ ที่อยู่ในพื้นที่ของมหานครแห่งนี้ทำ ที่มหานครต้องทำให้ทุกอย่างก็คงเป็นการให้บริการต่าง ๆ ของท้องถิ่นแก่ประชาชนในเขตพื้นที่เลือกตั้งนอกเขตเทศบาลด้วย เพราะเขตพื้นที่เลือกตั้งไม่มีเทศบาลใด ๆ มารับผิดชอบทำให้ในเบื้องต้น

งานที่เป็นที่รู้จักดีของมหานครแวนคูเวอร์งานหนึ่งก็คือ ดูแลเรื่องการให้บริการด้านการคมนาคม โดยมีองค์การซื้อการขนส่งของชายฝั่งด้านใต้ของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย (The South Coast British Columbia Transportation Authority) หรือ Trans Link เป็นผู้ดำเนินงาน องค์การนี้จะดูแลทั้งถนนหนทาง สะพาน และการขนส่งมวลชนทั่วบริเวณขอบเขตมหานคร ซึ่งก็เป็นที่ยอมรับเป็นอย่างดี ที่ดูจะพิเศษก็คือ “**ทรานส์ลิงค์**” องค์การแห่งนี้ของมหานครแวนคูเวอร์ได้บริหารจัดการโครงการดูแลอากาศในพื้นที่ด้วย เป้าหมายสำคัญของโครงการนี้ก็คือการทำให้คุณภาพของอากาศในพื้นที่ดีขึ้น ทั้งนี้ ก็ต้องมีมาตรการเพื่อลดอากาศเสียจากไอเสียรถยนต์ลงให้มาก ที่ผ่านมามีรายงานว่า ระยะเวลา 10 ปี

ตั้งแต่ ค.ศ. 1992 ถึง ค.ศ. 2002 โครงการนี้ประสบความสำเร็จ โดยสามารถลดการปล่อยไอเสียในพื้นที่ได้ถึงร้อยละ 35

ทางด้านน้ำที่จะเอามาใช้อุปโภคบริโภคในพื้นที่ของมหานครนั้นก็ เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะพื้นที่ของมหานครแวนคูเวอร์นั้นมีถึง 2,877.36 ตารางกิโลเมตร ความคิดในเรื่องการดูแลน้ำเพื่ออุปโภคและบริโภคในพื้นที่บริเวณนี้ได้มีมาก่อนการตั้งเขตปกครองภาคแห่งนี้ถึง 41 ปี นั่นคือ ก่อนที่จะมีองค์กรกลางมาดูแลการบริหารทั่วไปของพื้นที่ ได้มีการตั้งเขตปรับปรุงเฉพาะมาดูแลเรื่องน้ำกินน้ำใช้ ชื่อ Greater Vancouver Water District ขึ้นมาตั้งแต่ ค.ศ. 1926 และหน่วยงานนี้ก็บริหารจัดการน้ำในพื้นที่ซึ่งมีที่มาจากแหล่งน้ำสำคัญ 3 แห่ง

1. อ่างเก็บน้ำคาปิลาโน (Capilano Reservoir)
2. อ่างเก็บน้ำเซย์มัวร์ (Seymour Reservoir)
3. อ่างเก็บน้ำโคควิทแลม (Coquitlam Reservoir)

การให้บริการน้ำกินน้ำใช้แก่คนในพื้นที่เขตจึงมีความสำคัญ มาตลอดตั้งแต่ต้นจนถึงวันนี้ และยังเมืองขยายตัว ประชากรมากขึ้น การให้บริการเรื่องน้ำใช้มีปริมาณมากขึ้นด้วย

ปัจจุบันในพื้นที่รับผิดชอบของมหานครแวนคูเวอร์แห่งนี้มีนิติบุคคลอยู่ 4 แห่ง แบ่งกันทำงาน แห่งแรกที่ตั้งขึ้นมาตั้งแต่ ค.ศ. 1914 นั่นก็คือ

1. เขตบำบัดและระบายน้ำเสียของแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater Vancouver Sewerage and Drainage District)
2. เขตดูแลเรื่องน้ำของแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater Vancouver Water District)
3. บรรษัทอาคารสงเคราะห์ของแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater Vancouver Housing Corporation)

4. เขตปกครองภาคแวนคูเวอร์ใหญ่ (Greater Vancouver Regional District)

สำหรับเทศบาล 21 แห่ง ที่เข้ามารวมในมหานครแวนคูเวอร์นี้ เทศบาลนครแวนคูเวอร์ ซึ่งเป็นเทศบาลนครพิเศษ เพราะมีกฎหมายของตนเองนั้นมีประชากรมากที่สุด ถือว่าเป็นเทศบาลที่ใหญ่ที่สุดมีตัวแทนของตัวอยู่ในคณะกรรมการอำนวยการมหานครแวนคูเวอร์มากถึง 6 คน จากจำนวนทั้งหมด 37 คน จึงมีเสียงในการตัดสินใจที่ค่อนข้างจะเป็นหลัก

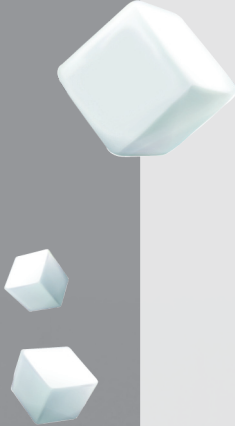
บทที่

4

เขตการศึกษาและเขตบริหารท้องถิ่นอื่น

ระบบ การจัดการศึกษาของแคนาดา ก็มีความคล้ายคลึงกับของสหรัฐอเมริกา มาก เพราะมีเขตการศึกษาที่เป็นรูปแบบหนึ่งของเขตบริหารท้องถิ่นทางด้านการศึกษาเป็นการเฉพาะ แต่เขตการศึกษานั้นก็มีพื้นที่รับผิดชอบไม่ตรงกับเขตปกครองท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็เขตเทศบาลหรือเขตปกครองภาค จะมีการกำหนดพื้นที่รับผิดชอบกว้างกว่ากินพื้นที่ของเทศบาลมากกว่าหนึ่งแห่งได้ และที่มาของเขตการศึกษานั้นมาจากจุดเริ่มต้นหรือกำเนิดนั่นเองว่าเดิมกำหนดไว้ครอบคลุมพื้นที่ใด และต่อมามีการยุบรวมเข้าด้วยกันเพื่อให้บริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เขตการศึกษาของแคนาดาจึงเป็นเขตบริหารท้องถิ่นที่มีคณะกรรมการที่เรียกคณะกรรมการอำนวยการ (Board of Trustees) ที่มาจากการเลือกตั้งของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตการศึกษาแต่ละแห่ง ตามจำนวนขนาดใหญ่หรือเล็กของเขต เท่าที่ทราบก็จะมีจำนวนจาก 5 คน ไปเป็น 7 คน หรือ 9 คน ซึ่งถือว่ามากที่สุด และในที่นี่ก็จะเลือกกันเป็นประธาน 1 คน การเลือกตั้งนั้นก็เหมือนกับตำแหน่งที่มาจากกาเลือกตั้งอื่น ๆ ในท้องถิ่น คือจะเลือกตั้งทุก 3 ปี เพราะวาระการดำรงตำแหน่งนั้นเพียง 3 ปี แต่ได้รับเลือกตั้งซ้ำได้ บางคนเป็นอยู่นานถึง 21 ปีก็มิวันเลือกตั้งก็ตรงกัน คือ วันเสาร์สัปดาห์ที่สาม ของเดือนพฤศจิกายน ดังนั้น การเลือกตั้งกรรมการอำนวยการเขตการศึกษา จึงเป็นที่รู้กันล่วงหน้าว่าจะมีขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2011

ผู้ที่สมควรเข้ารับเลือกตั้งจะเป็นครูในโรงเรียนในเขตการศึกษาของตน หรือเป็นคนทำงานประจำในเขตการศึกษาแห่งเดียวกันไม่ได้ แต่ครูที่อยู่ในโรงเรียนนอกเขตการศึกษาของตนเองจะลงสมัครได้ที่แปลกก็คือมีครูที่อยู่คนละเขตการศึกษาที่ยังทำงานเป็นครูอยู่แห่งหนึ่งได้ไปลงสมัครข้ามเขตและก็ได้รับเลือกตั้งด้วย³⁷

ที่กล่าวว่าเขตการศึกษาของแคนาดามีความคล้ายกับเขตการศึกษาของสหรัฐอเมริกา ก็เพราะเขตการศึกษาของสหรัฐอเมริกาเองก็เป็นเขตบริหารท้องถิ่นที่ส่วนมากจะมีพื้นที่ไม่เท่ากับเขตปกครองเคาน์ตีหรือเขตเทศบาลแต่อย่างใด และกรรมการอำนวยการเขตศึกษาก็มาจากการเลือกตั้งเหมือนกัน ชื่อเขตศึกษานั้นทั้งแคนาดาและสหรัฐอเมริกา ใช้ชื่อว่า “School Districts” เหมือนกัน แต่จำนวนกรรมการที่มาจากกาเลือกตั้งของเขตการศึกษาในสหรัฐอเมริกา มี 7 คน คงที่เท่ากันทุกเขต ที่น่าสังเกตคือระยะเวลาดำรงตำแหน่ง

³⁷ จากคำให้สัมภาษณ์ของเจ้าหน้าที่เขตการศึกษาที่เมืองวิกตอเรีย

ก็เท่ากันคือ 3 ปี³⁸ แต่วันเวลาเลือกตั้งของสหรัฐอเมริกา ในกรณีที่เป็นตำแหน่งของท้องถิ่นมักเลือกตั้งกันตอนกลางปีในเดือนพฤษภาคม และวันเลือกตั้งก็เป็นวันเสาร์เช่นกัน

แต่ที่แตกต่างกันและเห็นได้ชัดในวันนี้ก็คือทางจังหวัดซึ่งมีอำนาจตามรัฐธรรมนูญของแคนาดา ที่จะกำหนดในเรื่องการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบต่าง ๆ ยังมีทั้งอำนาจและบทบาทที่สำคัญอยู่ แม้ว่าถึงวันนี้แล้วเขตการศึกษาจะมีกรรมการอำนวยการที่มาจากการเลือกตั้งก็ตาม

ทั้งนี้ก็ย้อนไปดูที่มาของเขตการศึกษาซึ่งเดิมอยู่กระจัดกระจายมากในพื้นที่ต่าง ๆ ของแคนาดา ในกรณีของจังหวัดบริติชโคลัมเบียเองก็มีเขตการศึกษามากานาน กล่าวได้ว่าเขตการศึกษานั้นได้มีอยู่ก่อนที่ดินแดนบริติชโคลัมเบีย จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของประเทศแคนาดาในปี ค.ศ. 1871³⁹ บางเขตก็มีเพียงโรงเรียนเดี่ยวและครูคนเดี่ยวกก็ตามในตอนนั้นชื่อก็มักเอามาจากชื่อเทศบาล หรือชื่อเขตที่เขตการศึกษาตั้งอยู่ในพื้นที่ชนบท เขตการศึกษาที่รู้จักกันดีก็คือเขตแวนคูเวอร์กับเขตวิคตอเรีย เป็นต้น ในปี ค.ศ. 1946 ทางกระทรวงศึกษาของจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็ได้เข้าไปพยายามจัดการลดจำนวนเขตการศึกษาลงเหลือ 79 เขต ครั้งนี้จึงให้หมายเลขแก่เขตการศึกษาด้วยพร้อมกับชื่อ ทำให้เราเห็นว่าเขตการศึกษาในจังหวัดนี้มีหมายเลขกำกับด้วย ความพยายามที่จะลดจำนวนเขตการศึกษาโดยการให้รวมเข้าด้วยกันนั้นมีมาตลอดเวลา 13 ปีที่ผ่านมา คือ ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1996 ทางจังหวัดก็สามารถทำให้เขตการศึกษารวมเข้าด้วยกัน โดยลดจำนวนลงจาก 79 เขตการศึกษาเหลือ 57 เขตการศึกษาได้

³⁸ นรนิติ เศรษฐบุตร, การปกครองท้องถิ่นในรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา (นนทบุรี : สถาบันพระปกเกล้า, 2551) หน้า 50

³⁹ [http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_School_districts_in ...](http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_School_districts_in_...)

ในจังหวัดบริติชโคลัมเบียนี้ เขตการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดเพราะรับผิดชอบดูแลโรงเรียนมากที่สุด ถึง 131 แห่ง ก็คือเขตการศึกษา 36 เซอร์เรย์⁴⁰ ซึ่งใหญ่กว่าเขตการศึกษา 39 แวนคูเวอร์ ที่รับผิดชอบบริเวณนครแวนคูเวอร์ที่มีโรงเรียนในความดูแลเพียง 119 แห่ง เมื่อเป็นเขตการศึกษานขนาดใหญ่เช่นนี้กรรมการอำนวยการเขตการศึกษาที่มาจากการเลือกตั้งก็มีจำนวน 9 คน

แต่เขตการศึกษาที่เล็กในจังหวัดนี้ ได้แก่ เขตการศึกษา 87 สตีกาคายน์ อันมีพื้นที่ทางตอนเหนือของจังหวัดใกล้กับมลรัฐอัลลาสกาของสหรัฐอเมริกาและดินแดนแถบยูคอนของแคนาดาเอง เพราะเขตการศึกษา 87 นี้ มีโรงเรียนในความดูแลเพียง 4 โรงเรียน และมีนักเรียนเพียง 286 คนเท่านั้นเอง⁴¹ แต่กรรมการอำนวยการเขตการศึกษามีน้อยที่สุดก็คือ 5 คน เมื่อมีโรงเรียนน้อยอย่างนี้ อย่างน้อยก็ต้องมีโรงเรียนหนึ่งที่เปิดเรียนจนถึงชั้น 12 เขตการศึกษาที่มีโรงเรียนน้อยมากอีกแห่งหนึ่งก็คือเขตการศึกษา 92 นิสกา ที่มีโรงเรียนเพียง 4 แห่งเหมือนกัน แต่ยังมีนักเรียนมากกว่า เพราะมีถึง 627 คน⁴²

นอกจากเขตการศึกษาตามปกติที่กล่าวมาแล้ว ที่จังหวัดบริติชโคลัมเบียยังมีเขตการศึกษาเฉพาะอยู่หนึ่งเขตเรียกว่าเขตการศึกษาฝรั่งเศสของบริติชโคลัมเบีย (Conseil Scolaire Francophone de la Colombie-Britannique) ที่ดูแลโรงเรียนที่สอนเป็นภาษาฝรั่งเศสในพื้นที่จังหวัดทั้งหมด มีโรงเรียนในความดูแลจำนวน 38 โรงเรียน มีนักเรียน 4,350 คน เป็นเขตการศึกษาที่เพิ่งตั้งขึ้นมาได้เพียง 14 ปีเท่านั้น คือ ตั้งเมื่อ ค.ศ. 1995 เขตการศึกษานี้เป็นเขตการศึกษาที่มีพื้นที่กว้างที่สุดคือ

⁴⁰ [School District 36 Surrey_Wikipedia, the free encyclopedia](#)

⁴¹ [School District 87 Stikine_Wikipedia, the free encyclopedia](#)

⁴² [School District 92 Nisga'a_Wikipedia, the free encyclopedia](#)

ทั้งจังหวัดเป็นเขตการศึกษา ที่เมืองหลวงคือเมืองวิกตอเรียก็มีโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาฝรั่งเศสอยู่ 1 แห่ง แต่ที่นครแวนคูเวอร์นั้นมีอยู่หลายแห่ง ที่ต้องมีเขตเฉพาะดูแลสำหรับโรงเรียนที่สอนเป็นภาษาฝรั่งเศสนั้นก็เนื่องจากแคนาดานั้น แม้จะมีจังหวัดทั้งจังหวัดที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาหลักในจังหวัด คือ จังหวัดควิเบก แต่คนแคนาดาที่รู้และใช้ภาษาฝรั่งเศสได้ดีควบคู่กับภาษาอังกฤษก็มีอยู่จำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่จังหวัดทางภาคตะวันตกของประเทศ และที่เขตเมืองหลวงของประเทศคือ กรุงออตตาวา นักการเมืองระดับชาติของแคนาดานั้นจะใช้ภาษาคล่องทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสเลยทีเดียว จนเสมือนว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นคุณสมบัติของนักการเมืองระดับชาติของแคนาดา ทั้งนี้ตั้งแต่ ค.ศ. 1969 ทางกรแคนาดาได้กำหนดให้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาราชการของประเทศ

เมื่อมีพื้นที่กว้าง คือ เอาพื้นที่จังหวัดบริติชโคลัมเบียเป็นเขตที่ตั้งของสำนักงานของเขตนั้นมีหลายท่านคิดว่าน่าจะอยู่ที่เมืองหลวงคือ เมืองวิกตอเรีย หรือเมืองสำคัญที่มีโรงเรียนที่สอนเป็นภาษาฝรั่งเศสหลายโรงเรียนอย่างนครแวนคูเวอร์ ปรากฏว่า สำนักงานของคณะกรรมการเขตการศึกษาฝรั่งเศสของบริติชโคลัมเบียนี้ได้ตั้งอยู่ที่เมืองริชมอนด์ บนแผ่นดินใหญ่ของแคนาดาไม่ไกลนครแวนคูเวอร์ และแม้ว่าจะเป็นเขตการศึกษาที่มีชื่อภาษาฝรั่งเศสนำ เขาก็มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษและมีหมายเลขด้วย ดังที่อาจรู้จักกันในชื่อภาษาอังกฤษว่า Francophone Education Authority or School District No. 93⁴³

⁴³ Conseil scolaire francophone de la Colombie-Britannique-Wikipedia, the free encycl...

เขตการศึกษาเหล่านี้จะมีคณะกรรมการอำนวยการคณะหนึ่งเป็น
ผู้ดูแล ขนาดของคณะกรรมการหรือจำนวนกรรมการของแต่ละเขตการ
ศึกษาอาจมีมากบ้างน้อยบ้างไม่เท่ากัน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วขึ้นอยู่กับ
งานของเขตการศึกษาและโรงเรียนที่จะต้องดูแล ทั้งนี้มีอยู่ 3 ขนาด เขต
การศึกษาขนาดใหญ่มีกรรมการทั้งคณะอยู่ 9 คน รวมทั้งประธานด้วย
เช่น เขตการศึกษานครแวนคูเวอร์และเขตการศึกษาเมืองวิกตอเรีย
เขตระดับรองลงมาเป็นเขตการศึกษาระดับกลางก็จะมีคณะกรรมการ
จำนวน 7 คน รวมทั้งประธานด้วย เช่น เขตการศึกษา 41 เบอร์นาบี
เขตการศึกษาขนาดเล็กที่มีโรงเรียนดูแลน้อยก็จะมีคณะกรรมการอยู่
เพียง 5 คน รวมทั้งประธาน เช่น เขตการศึกษา 92 นิสกา

กรรมการอำนวยการของเขตการศึกษาในปัจจุบันนี้มาจากการ
เลือกตั้งของประชาชนในพื้นที่เขตการศึกษาเหมือนกันหมด จะแตกต่างกันบ้างก็คือ บางแห่งนั้นเป็นการเลือกตั้งกรรมการโดยใช้พื้นที่เขตการ
ศึกษาทั้งเขตเป็นเขตเลือกตั้งอันเป็นการเลือกกรรมการแบบทั่วไป บาง
เขตการศึกษาก็จะแบ่งพื้นที่ในเขตการศึกษาออกเป็นเขตการเลือกตั้ง
(ward system) ขนาดเล็ก ผู้ที่ได้รับเลือกก็จะมาจากแต่ละเขตย่อย บาง
เขตการศึกษาก็จะมีการเลือกผู้แทนทั้งสองแบบรวมกันในเขตการศึกษา
คือมีทั้งกรรมการที่มาจากการเลือกตั้งทั่วไปและกรรมการที่มาจากการ
เลือกตั้งเขตเล็ก แต่จากการสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้องพบว่าส่วนมากแล้ว
ในจังหวัดบริติชโคลัมเบียจะเป็นการเลือกตั้งแบบทั่วไป เอาเขตทั้งเขต
เป็นเขตเลือกตั้ง⁴⁴

วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการอำนวยการเขตการศึกษา
ก็เท่ากับตำแหน่งที่มาจากการเลือกตั้งท้องถิ่นทั้งหลาย คือ 3 ปี และ

⁴⁴ จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของเขตการศึกษาที่เมืองวิกตอเรีย ในเดือน
สิงหาคม ค.ศ. 2009

อาจได้รับการเลือกตั้งซ้ำได้ ดังนั้น เมื่อตรวจดูรายชื่อของกรรมการ
อำนาจการของเขตการศึกษาทั้งหลายจะเห็นว่ามีการกรรมการหลาย
ท่านดำรงตำแหน่งมายาวนานมากถึง 21 ปี และมีหลายท่านที่เป็น
กรรมการอยู่มากกว่าสองสมัย คือ มีมากถึงร้อยละ 40 เลยทีเดียว ที่นำ
สังเกตและทางแคนาดาได้ประมวลมาให้ทราบว่าการกรรมการอำนาจการ
ของเขตการศึกษาในจังหวัดนี้มีสตรีเป็นมากกว่าบุรุษ คือ ร้อยละ 52
เป็นสตรี

ถ้าดูที่อาชีพแล้วก็จะพบว่ากรรมการอำนาจการเขตศึกษานั้น
มิได้มาจากอาชีพครูเป็นหลัก หากมาจากหลายอาชีพ แน่นนอนว่ามีครู
อยู่ด้วย แต่เขาได้สำรวจดูแล้วว่า มีทั้งนักกฎหมาย วิศวกร
นักธุรกิจ แพทย์ นักหนังสือพิมพ์ นักจิตวิทยา เจ้าของคอกปศุสัตว์
พยาบาล ช่างไฟฟ้า ผู้ทำประมง อดีตเจ้าหน้าที่รัฐ นักขาย คนสร้าง
บ้าน ฯลฯ พิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ามาจากหลากหลายอาชีพ
ก็เหมือนกับกรรมการเขตการศึกษาในสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ บุคคลเหล่านี้
คือ ภาพสะท้อนของบิดา มารดา และผู้ปกครองของนักเรียนชายหญิง
ในชุมชนนั่นเอง

เมื่อมิใช่ผู้ชำนาญการทางด้านการศึกษาเช่นนี้ หน้าที่ของคณะ
กรรมการอำนาจการเขตการศึกษาจึงมีความรับผิดชอบที่จะเป็นตัวแทน
ที่สะท้อนความคิดเห็นของชุมชนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียน ของ
รัฐนั่นเอง การกำหนดนโยบายหลัก เป้าหมาย และหลักสูตรนั้นทาง
จังหวัดบริติชโคลัมเบียโดยกระทรวงศึกษา (Ministry of Education) เป็น
ผู้กำหนด ทางคณะกรรมการอำนาจการของเขตการศึกษาต้องไปดูแล
ให้มีการดำเนินการเพื่อไปสู่เป้าหมายโดยมีฐานอยู่ที่ท้องถิ่นแต่ละแห่ง
ดังนั้น ทางคณะกรรมการอำนาจการเขตการศึกษาจึงเป็นผู้เลือกและ
จ้างผู้บริหารที่อาจเรียกว่า ผู้อำนวยการเขตการศึกษา (Superintendent)
ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ประจำเขตการศึกษา รวมทั้งอนุมัติจ้างครู

และบุคลากรที่ทำงานในโรงเรียนที่อยู่ในเขตการศึกษาด้วย จึงถือว่ามีอำนาจในการดูแลการบริหารงานบุคคลของเขตการศึกษานั้นเอง อำนาจและหน้าที่สำคัญก็คือ การอนุมัติแผนของโรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบ และดูแลงบประมาณของเขตการศึกษาทั้งหมด ที่สำคัญจะเป็นตัวกลางที่จะรับฟังความเห็นของผู้ปกครองนักเรียนในด้านการจัดการบริหารจัดการการศึกษาในเขตการศึกษาของตน

แต่ในการปฏิบัติงานของเขตการศึกษาต่าง ๆ นั้น ผู้อำนวยการเขตการศึกษาจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ เพราะเป็นหัวหน้าผู้บริหารที่เป็นผู้ทำงานขับเคลื่อนให้งานต่าง ๆ ของเขตการศึกษาเคลื่อนไป

ที่สำคัญบุคคลผู้นี้จะเป็นนักการศึกษาที่มีความรู้และประสบการณ์ในงานด้านการศึกษาที่ทางคณะกรรมการอำนาจเขตการศึกษาจะได้เลือกและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ซึ่งตามกฎหมายก็อยู่ได้ตามสัญญาและความพึงพอใจของคณะกรรมการอำนาจ แต่เนื่องจากคณะกรรมการอำนาจประกอบด้วยคนหลายคนที่มาจกหลายอาชีพ ไม่ถนัดในเรื่องการศึกษาเป็นการเฉพาะ เพียงแต่มีความสนใจเกี่ยวกับการศึกษาในพื้นที่ ดังนั้น เมื่อเลือกและแต่งตั้งผู้อำนวยการเขตการศึกษาแล้ว ก็มักทำหน้าที่กำกับดูแลเท่านั้นเอง จะไม่ลงไปดูในรายละเอียด เว้นแต่มีการร้องเรียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจึงจะลงไปดูเป็นการเฉพาะ

ส่วนอำนาจในการเตรียมการและอนุมัตินั้น คณะกรรมการอำนาจเขตการศึกษามักจะให้ผู้อำนวยการเขตไปจัดเตรียมการมาพอนำเสนอเพื่ออนุมัติจึงมักจะอนุมัติตามที่เสนอ หากจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมบ้างก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทำให้มีความเห็นว่าคณะกรรมการอำนาจเขตการศึกษานั้นอาจเป็นเสมือนเครื่องประดับที่ทำให้เห็นว่ประชาชนในท้องถิ่นมีช่องทางเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของชุมชน เพื่อลูกหลานของเขาเอง และดูเป็นประชาธิปไตย

ตรงที่ดูเป็นประชาธิปไตยดีนี่เองที่สำคัญนัก เพราะประชาชนก็ถือว่าเขามีผู้แทนที่เขาเลือกตั้ง และสามารถจะไปตรวจดู และเปลี่ยนแปลงได้ แผนของโรงเรียนที่เป็นสถานศึกษาในเขตท้องถิ่นสามารถให้ตัวแทนไปจัดการวิชาบางวิชาที่เหมาะสมกับท้องถิ่นได้บ้าง และมีอำนาจที่จะทำในการเปลี่ยนตัวผู้อำนวยการเขตการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครู แม้ว่าการปฏิบัติจริงมีอยู่น้อยมากเพียงบางรายเท่านั้น

นอกจากเทศบาล เขตปกครองภาค เขตโรงพยาบาล และเขตการศึกษา ตามที่กล่าวมาแล้ว หน่วยปกครองท้องถิ่นยังมีอีกประเภทหนึ่งเรียกกันว่าเขตปรับปรุงเฉพาะ (Improvement Districts) ถือว่าหน่วยงานท้องถิ่นที่รับผิดชอบให้บริการในการบำรุงรักษางานเฉพาะกิจเป็นประเภทไป เขตปรับปรุงเฉพาะนี้ส่วนมากจะอยู่ในเขตปกครองภาคใน ส่วนที่เป็นชนบท แต่ก็มีบางเขตที่อยู่ในเขตเทศบาลด้วย จะมีขนาดใหญ่หรือเล็กจะขึ้นอยู่กับภารกิจ แต่เป็นอิสระต่อกัน

ภารกิจที่เขตปรับปรุงเฉพาะเท่าที่ทราบกันดี เช่น ดูแลเรื่องเขื่อน อย่างเขตปรับปรุงเฉพาะอัลเบียน (Albion) เขตที่ดูแลเรื่องน้ำ เช่น เขตบารว์โรว์ทาวน์ (Barrow town) เขตที่ดูแลเรื่องชลประทาน เช่น เขตบาลโฟร์ (Balfour) และก็ยังมีการกิจอื่นอีก เช่น เรื่องกำจัดขยะ เรื่องสวนสาธารณะ เรื่องแสงสว่างในชนบท เป็นต้น

เขตปรับปรุงเฉพาะเหล่านี้จะมีความอิสระในการบริหารจัดการ โดยจะมีคณะกรรมการอำนวยการ (Board of trustees) ที่มาจากการเลือกตั้งของเจ้าของทรัพย์สินในพื้นที่ซึ่งอยู่ในความดูแลและให้บริการของเขตปรับปรุงเฉพาะนั้น ๆ ผู้ที่ได้รับเลือกเป็นประธานก็จะมีบทบาทสำคัญ อำนาจหน้าที่ของเขตปรับปรุงเฉพาะนี้จะกำหนดอยู่ในบทบัญญัติเรื่องเขตปรับปรุงเฉพาะ และในกฎหมายว่าด้วยการปกครอง

ท้องถิ่น (Local Government Act) ของจังหวัด⁴⁵

ในเวลา 12 เดือน ทางเขตปรับปรุงเฉพาะโดยคณะกรรมการ
อำนาจการ จะต้องจัดให้มีการประชุมเจ้าของที่ดินในเขตปรับปรุง
เฉพาะของตน เพื่อให้พิจารณารับรองรายงานการเงินประจำปี
อันเป็นการประชุมที่เปิดแก่สาธารณะ และยังคงเป็นการประชุมที่มี
การนัดหมายล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 14 วัน อันเป็นการให้ผู้ที่เป็นผู้จ่าย
ภาษีหลักของเขตได้รับรู้รายการใช้จ่ายเงินของเขตที่แสดงถึงการมี
ส่วนร่วมและความโปร่งใสเป็นอย่างดี และไม่เกินวันที่ 15 พฤษภาคม
ของทุกปี คณะกรรมการอำนาจการของเขตปรับปรุงเฉพาะก็จะต้อง
เสนอรายงานการเงินประจำปีที่ผ่านการรับรองแล้วไปยังผู้ตรวจสอบให้
ตรวจสอบภายในเวลาที่กำหนดด้วย

⁴⁵ <http://www.cd.gov.bc.ca/lgd/pathfinder-id.htm>

บทที่

5

ความสัมพันธ์กับจังหวัดและรัฐบาลกลาง

ตาม

ที่ได้กล่าวมาตั้งแต่ต้นว่าเมื่อประเทศแคนาดาตั้งขึ้นและมีรัฐธรรมนูญของประเทศ รัฐธรรมนูญก็ได้ยืนยันว่าการปกครองท้องถิ่นนั้นจะถูกกำหนดโดยจังหวัด ซึ่งหมายความว่า จังหวัดของแคนาดาจะได้ไปออกกฎหมายเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นขึ้นมาเอง แต่ในส่วนของกรณีเมืองมีเทคบาลนั้นก็ยังมีมาก่อนการมีประเทศหรือมีจังหวัด คือ ตั้งแต่สมัยที่ดินแดนของแคนาดายังอยู่ในความดูแลของประเทศอังกฤษ ดังจะเห็นได้ว่าเมืองที่ตั้งมาก่อนหน้านั้นได้มีนายกเทศมนตรีรับผิดชอบดูแลย้อนหลังไปนานแล้ว เพียงแต่ว่าการได้มาของนายกเทศมนตรีก็อาจมีความแตกต่างกันกับสมัยปัจจุบัน

สำหรับจังหวัดบริติชโคลัมเบียนั้น เมื่อย้อนไปดูบทบาทของจังหวัดในการดูแลเทศบาล

ซึ่งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นที่มีมาแต่เดิมและเก่าแก่จะพบว่า ทางจังหวัดได้มี “ผู้ตรวจการ” (Inspector) ผู้ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของจังหวัดที่จังหวัดมอบหมายให้เป็นผู้กำกับดูแลเทศบาลทั้งหมด ซึ่งในเวลานั้น การคมนาคมก็ยังไม่สะดวก และชุมชนที่มีก็อยู่กระจัดกระจายกัน เพราะจังหวัดบริติชโคลัมเบียนั้นมีพื้นที่กว้างขวางมาก

การปรับปรุงให้มีหน่วยงานของจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาล ดังเช่นสมัยปัจจุบันนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อ 75 ปีที่แล้ว นั่นคือใน ค.ศ. 1934 ซึ่งเป็นเรื่องที่มาจากปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในเวลานั้น ทำให้ทางจังหวัดมองว่าจำเป็นที่จะต้องมีหน่วยงานระดับกระทรวง สิ่งที่เป็นปัญหาของเทศบาลในครั้งนั้นก็คือ ในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกต้นทศวรรษ 1930 นั้น มีเทศบาล 5 แห่งของจังหวัดบริติชโคลัมเบียตกอยู่ในภาวะล้มละลาย เทศบาล 5 แห่งนี้ได้แก่ เทศบาลเบอร์นาบี (Burnaby) เทศบาลเมอร์ริท (Meritt) เทศบาลปรินซ์รุเปอร์ (Prince Rupert) เทศบาลเมืองแวนคูเวอร์เหนือ (City of North Vancouver) และเทศบาลเขตแวนคูเวอร์เหนือ (District of North Vancouver)⁴⁶ ในเทศบาลจำนวน 5 แห่งนี้ ทราบว่าอย่างน้อยที่สุด 2 แห่ง คือ เทศบาลเบอร์นาบี กับเทศบาลปรินซ์รุเปอร์นั้น เป็นผลกระทบจากเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตกงาน ว่างงาน และต้องหันมาพึ่งความช่วยเหลือจากเทศบาล ซึ่งเทศบาลเองก็มีปัญหาเพราะไม่ได้มีรายได้มากนัก

เมื่อเทศบาลเจอภาวะวิกฤตเช่นนี้ จึงมีเสียงเรียกร้องจากประชาชนให้ทั้งจังหวัดและรัฐบาลกลางของประเทศให้ดูแล เพราะน่าจะเป็นความรับผิดชอบของจังหวัดและรัฐบาลกลางด้วย จึงทำให้ทั้งจังหวัดและรัฐบาลกลางเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลง

⁴⁶ http://www.cd.gov.bc.ca/led/history/mini_histories/founding_dept.htm

มาตรการที่ปฏิบัติอยู่เดิม สำหรับจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั้น ได้พิจารณาว่าระบบการดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ทางจังหวัดวางไว้เดิมจำเป็นที่จะต้องแก้ไข จึงได้ดำเนินการแก้ไขทั้งระยะสั้นและระยะยาวในทันที

ขั้นแรกที่เป็นโครงการระยะสั้นนั้น ทางจังหวัดซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่นอยู่แล้ว ได้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหาร (Commissioners) เข้าไปทำหน้าที่แทนสมาชิกสภาเทศบาลทั้งหมดของทั้ง 5 เทศบาลที่ประกาศล้มละลาย โดยคณะกรรมการบริหารเทศบาลชุดใหม่นี้มีภารกิจที่จะไปเจรจาและแก้ไขเรื่องหนี้ของเทศบาลเพื่อบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ให้เรียบร้อย แล้วจึงให้เทศบาลเหล่านี้กลับไปมีคณะผู้บริหารและสมาชิกสภาเทศบาลที่มาจาก การเลือกตั้งใหม่ เห็นได้ชัดว่าทางจังหวัดได้แก้ไขวิกฤตการณ์อันเนื่องมาจากการล้มละลาย โดยการระงับใช้ระบบการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงเป็นการชั่วคราว คณะกรรมการบริหารชุดนี้ได้เป็นผู้ดูแลเทศบาลทั้ง 5 แห่ง มาจนถึงทศวรรษ 1950 เลยทีเดียว

ขั้นที่สองเพื่อจะแก้ปัญหาระยะยาว ทางจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ก็ได้ตั้งคณะกรรมการฮาร์เปอร์ (Harper Commission) ขึ้นมา มีอำนาจหน้าที่สอบหาข้อเท็จจริงของปัญหาของเทศบาล และจากรายงานข้อเสนอของคณะกรรมการฮาร์เปอร์คณะนี้ได้มีข้อเสนอใหญ่ ๆ อยู่ 3 ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง ปรับปรุงวิธีการประเมินค่าทรัพย์สินและนโยบายภาษีของเทศบาลเสียใหม่

ประการที่สอง พัฒนาวิธีการใหม่ในการกู้ยืมเงินของเทศบาล

ประการที่สาม ยกฐานะของสำนักงานผู้ตรวจการเทศบาล ซึ่งเป็นหน่วยบริหารขนาดเล็กที่อยู่ในสำนักงานอัยการสูงสุดของจังหวัดขึ้นมาเป็นกระทรวงใหม่ของจังหวัดเพื่อดูแลเกี่ยวกับกิจการเทศบาล⁴⁷

จากข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฮาร์เปอร์ ประการที่ 3 นี้เอง รัฐบาลของพรรคริเบอรัลของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ที่มี นายดีฟฟ์ พัตตุลโล เป็นมุขมนตรี จึงได้ตั้งกระทรวงกิจการเทศบาล (Department of Municipal Affairs) ขึ้นใน ค.ศ. 1934 มีการกล่าวกันว่ากระทรวงกิจการเทศบาลเกิดขึ้นมาได้ในจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็เพราะภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกและแคนาดานั้นเอง ความตั้งใจหรือเป้าหมายในการตั้งกระทรวงกิจการเทศบาลขึ้นมา ก็เพื่อจะเป็นตัวกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างจังหวัดกับเทศบาลทั้งหลายในจังหวัดให้ใกล้ชิดและปรากฏว่า บุคคลที่ได้รับเชิญมาเป็นรัฐมนตรีดูแลกระทรวงนี้ เป็นคนแรก คือ คนที่เคยบริหารเทศบาลมาก่อน ได้แก่ อดีตนายกเทศมนตรีเทศบาลเมืองนิวเวสต์มินสเตอร์ (New Westminster) ซึ่งถือว่าเป็นเทศบาลที่มีความสำคัญแห่งหนึ่งในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย โดยมีอดีตผู้ตรวจการเทศบาล ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการเทศบาลมานานและเป็นที่ยอมรับมาก คือ นายโรเบิร์ต แบร์ด มาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการคนที่หนึ่ง จึงกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างสมดุลที่เห็นได้ชัด ให้ฝ่ายการเมืองท้องถิ่นที่รู้เรื่องดี มีประสบการณ์เคยบริหารงานมาเอง โดยร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายประจำของจังหวัดที่รู้เรื่องดี มีประสบการณ์เหมือนกันแต่ทำงานให้จังหวัดได้ช่วยกันเริ่มงานของกระทรวงด้วย

สิ่งที่เห็นได้ในช่วงแรกนั้น งานของกระทรวงกิจการเทศบาลจึงมุ่งไปที่ที่จะสร้างให้เทศบาลทั้งหมดมีบุคลากรที่มีความรู้เรื่องการเงินการคลังให้ดี เพราะบุคลากรเหล่านี้หากมีความรู้ความสามารถทางด้าน

⁴⁷ เพิ่งอ้าง

การเงินการคลังดี ก็จะเป็นตัวช่วยทำให้เทศบาลแห่งนั้น ๆ สามารถผ่านปัญหาทางการเงินไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสามารถในการวิเคราะห์และบริหารจัดการเรื่องการคลังของชุมชน การมีกระทรวงกิจการเทศบาลขึ้นมา ในอีกทางหนึ่งก็คือการเพิ่มบทบาทของจังหวัดที่จะเข้าไปดูแลในเรื่องการกู้เงินของเทศบาลแต่ละแห่งด้วย ทั้งยังนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเทศบาล (Municipal Act) ในส่วนที่เกี่ยวกับการประเมินค่าทรัพย์สิน ในช่วงเวลาแรกหลังการจัดตั้งกระทรวงกิจการเทศบาลขึ้นมา กระทรวงได้ส่งเจ้าหน้าที่ของกระทรวงออกไปช่วยฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของเทศบาลที่ยังขาดความรู้และความเข้าใจในเรื่องการเงินการคลังในเทศบาลหลาย ๆ แห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลขนาดเล็ก

ด้วยความคิดที่จะต้องเพิ่มความสามารถให้แก่เจ้าพนักงานของเทศบาลให้มีความรู้ความสามารถ ทำให้กระทรวงกิจการเทศบาลได้ลงทุนจัดการประชุมพนักงาน ผู้บริหารเทศบาลขึ้นเป็นครั้งแรกที่เมืองหลวงของจังหวัด คือ ที่เมืองวิกตอเรีย ในปี ค.ศ. 1939 นับเป็นเวลา 5 ปี หลังจากจัดตั้งกระทรวงขึ้นมา และการจัดประชุมครั้งนั้นก็กลายเป็นตัวอย่างที่ทำให้มีการจัดประชุมประจำปีพนักงาน ผู้บริหารเทศบาลต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ปัจจุบันนี้ทางจังหวัดก็ไม่ต้องเป็นผู้จัดอีกแล้ว สมาคมการบริหารจัดการการปกครองท้องถิ่น (Local Government Management Association) ได้เป็นผู้จัด และก็ได้รับการสนับสนุนจากคนของเทศบาลเป็นอย่างดี

ปัญหาเรื่องการเงินการคลังของเทศบาลที่ทางกระทรวงกิจการเทศบาลได้เข้าไปมีบทบาทมากขึ้นนี้ไม่ได้หมดไปจากเทศบาลง่าย ๆ แม้ว่าในกรณีเทศบาล 5 แห่ง ที่เป็นจุดเริ่มต้นทำให้จังหวัดต้องตั้งคณะกรรมการบริหารเข้าไปบริหารแทนที่สภาเทศบาลที่มาจากการเลือกตั้งทั้งหมดนั้น จะมีความ “ชั่วคราว” อยู่ประมาณ 2 ทศวรรษเท่านั้นก็ตาม

แต่ปัญหาเหล่านี้ก็ยังมีอยู่ในเทศบาลอื่นต่อมาจนถึงทศวรรษ 1970
เลยทีเดียว

ทางฝ่ายจังหวัดซึ่งมีหน้าที่กำกับดูแลได้อ้างว่าการทำงานของ
กระทรวงของจังหวัดที่กำกับดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่นดำเนินมาได้
ด้วยดีก็เพราะทางผู้ปฏิบัติงานของจังหวัดได้ยึดหลักสำคัญที่เคารพ
ความเป็นอิสระขององค์กรปกครองท้องถิ่น โดยมีความเข้าใจร่วมกัน
ของทั้ง 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายเทศบาลและฝ่ายจังหวัด และมีความร่วมมือกัน
ที่จะวิเคราะห์ปัญหา จากนั้นก็ร่วมมือกันแก้ไขปัญหาที่ได้ร่วมกัน
วิเคราะห์มาอย่างเป็นระบบ

กระทรวงกิจการเทศบาลที่ตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1934 เพื่อ
ดูแลเทศบาลและชุมชนของจังหวัดบริติชโคลัมเบียมาตั้งแต่ตอนนั้น
ก็ได้มีชื่อเรียกหน่วยงานว่า “Department” แต่มีรัฐมนตรีของจังหวัด
ควบคุมดูแล ได้ใช้ชื่อนี้มาจนถึง ค.ศ. 1976 จึงเปลี่ยนชื่อเป็น “Ministry”
แต่ชื่อทั้งหมดก็ยังเกี่ยวกับกิจการเทศบาลเป็นหลัก (Municipal Affairs)
และเติมกิจการอาคารสงเคราะห์เข้ามาเพิ่ม และเปลี่ยนเป็นการขนส่ง
มาแทน หรือเปลี่ยนเป็นสันตนาการและวัฒนธรรม โดยเพิ่มและตัด
วนเวียนกันอยู่ในกิจการเหล่านี้ จนถึง ค.ศ. 2001 จึงได้มีการเปลี่ยนชื่อ
ที่ถือได้ว่าเปลี่ยนแปลงมาก เอาคำว่ากิจการเทศบาลออก และใช้คำว่า
ชุมชน (Community) เป็นหลัก คือ ชื่อว่า Ministry of Community,
Aboriginal and Woman’s Services และในช่วงเวลา 10 ปีนี้ ก็มีการ
ปรับปรุงชื่อของกระทรวงนี้มาได้อีก 3 ครั้งแล้ว คือ ครั้งที่ 2 ใน ค.ศ. 2005
ครั้งที่ 3 ใน ค.ศ. 2008 และครั้งที่ 4 ค.ศ. 2009 ปัจจุบันชื่อกระทรวง
พัฒนาชุมชนและชนบท (Ministry of Community and Rural Development)⁴⁸
ดูจากชื่อก็สื่อความหมายกว้างขึ้นมากกว่ากิจการเทศบาลหรือองค์กร

⁴⁸ http://www.cd.gov.bc.ca/lgd/history/eras/eras_evolution.htm

ปกครองท้องถิ่นเท่านั้น แต่ขยายรวมไปถึงการพัฒนาชุมชนทั้งในเขต
การปกครองท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นเทศบาล หรือเขตปกครองภาค หรือ
เขตปกครองเกาะ (Island Trust) หรือเขตเจ้าของถิ่นเดิมชนพื้นเมือง
อินเดียนแดง (First Nations) เขตพื้นที่ที่เลือกตั้งอันเป็นชุมชนที่ยังไม่ได้รับ
การจัดตั้งขึ้นเป็นเทศบาลด้วยนั่นเอง และกระทรวงแห่งนี้ก็ยังคงดูแลใน
เรื่องงานของเขตปรับปรุงเฉพาะ ซึ่งเป็นงานที่สนับสนุนชุมชนเทศบาล
และเขตปกครองภาคอยู่ด้วย งานใดที่สัมพันธ์กับงานของเทศบาลและ
งานของเขตปกครองภาคจึงอาจถือได้ว่าเป็นงานที่เกี่ยวข้อง

นอกจากกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบทที่มีอำนาจหน้าที่และ
บทบาทโดยตรงเกี่ยวกับองค์กรปกครองท้องถิ่นแล้ว ทางจังหวัดก็ยังมี
กระทรวงอื่นที่มีหน้าที่กำกับและสนับสนุนหน่วยบริหารงาน ท้องถิ่น
รูปแบบอื่นอีก เช่น เขตการศึกษาท้องถิ่น อันมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด
พอสมควรกับกระทรวงศึกษา และทางผู้อำนวยการเขตการศึกษา
ท้องถิ่นเองก็ต้องให้ความสำคัญกับทางจังหวัด ผู้อำนวยการเขตการ
ศึกษาท่านหนึ่งได้ชี้ให้เห็นว่า เงินอุดหนุนการศึกษาที่ทางจังหวัดให้
อุดหนุนแก่โรงเรียนนั้นมีความสำคัญมาก เพราะเป็นเงินอุดหนุน
ที่กำหนดให้โดยคิดเป็นค่าใช้จ่ายรายหัว ยิ่งกว่านั้นก็ยังมียอดเงินอุดหนุนอื่น
ที่จำเป็นเช่นเงินที่ให้ในงบลงทุนและสิ่งก่อสร้างที่เป็นเงินก้อนใหญ่
ดังจะเห็นได้ว่านโยบายของจังหวัดที่ให้มีการรวมเขตการศึกษาเข้าด้วย
กันก็ดีเป็นเรื่องที่ทางเขตการศึกษาจำต้องทำเหมือนกัน แม้แต่การที่มี
โรงเรียนอยู่ต่อไปเมื่อนักเรียนมีน้อยเกินไป และสามารถจัดให้เรียนได้
ในโรงเรียนที่ใกล้เคียง แต่โรงเรียนที่ขาดเงินมาบูรณะซ่อมแซมและ
ปรับปรุงอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ดีก็ต้องหาเงินเอง เพราะทางจังหวัดอาจ
เห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองและไม่คุ้มกับเงินจำนวนมากที่ต้องจ่ายไป
ทางจังหวัดก็อาจไม่สนับสนุนทางโรงเรียน ถ้าเขตการศึกษาจะให้คงอยู่
เขตการศึกษาก็จะต้องดูแลหาเงินงบประมาณมาสนับสนุนเองด้วย

เมื่อพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างจังหวัดกับองค์กรปกครองท้องถิ่น เราก็มองเห็นได้ชัดว่าจังหวัดกับองค์กรปกครองท้องถิ่นและหน่วยบริหารท้องถิ่นนั้น มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากที่สุดทีเดียว แต่องค์กรปกครองท้องถิ่นและหน่วยบริหารท้องถิ่นก็มีความเป็นอิสระตามขอบเขตของกฎหมาย คือ สามารถเลือกผู้บริหารหรือคณะกรรมการมากำหนดนโยบายขององค์กรปกครองท้องถิ่นและหน่วยบริหารท้องถิ่นแต่ละแห่งได้โดยประชาชนในพื้นที่เอง บุคคลเหล่านี้ไม่ได้มาจากการแต่งตั้ง อย่างไรก็ตาม ในการทำหน้าที่ให้บริการพื้นฐานแก่ประชาชนในเขตพื้นที่ ซึ่งคณะบุคคลที่มาจากการเลือกตั้งต้องบริหารจัดการนั้นต้องใช้งบประมาณมาก และภาษีที่เก็บได้นั้นก็ไม่เพียงพอ หากเป็นเทศบาลขนาดเล็กมากหรือเป็นหน่วยบริหารท้องถิ่นที่มีรายได้ของตนเองต่ำ จึงต้องพึ่งเงินสนับสนุนจากรัฐบาลของจังหวัดด้วยเป็นอย่างมาก

เงินทุนที่ทางจังหวัดจะจัดสรรมาสนับสนุนองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ดูแลพื้นที่ทั้ง 2 ระดับ ในจังหวัดก็คือ เขตปกครองภาคและเทศบาล ทั้งนี้รวมไปถึงเขตปกครองเกาะ (Island Trust) ด้วย เงินที่สนับสนุนท้องถิ่นก็มี 2 ประเภท⁴⁹

1. เงินอุดหนุนทั่วไปที่ไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Grants)
2. เงินอุดหนุนเฉพาะกิจที่มีเงื่อนไข (Conditional Grants)

สำหรับเงินอุดหนุนที่ไม่มีเงื่อนไขนั้น ทางจังหวัดจะพิจารณาให้ไปโดยดูจากฐานว่า แต่ละเทศบาลและเขตปกครองภาคควรจะได้รับงบประมาณเบื้องต้นที่คงที่เท่าใดเสียก่อน จากนั้นก็ดูจำนวนประชากรในเขตเทศบาลและเขตปกครองภาค และเทียบดูรายจ่ายและรายได้ของเทศบาลและเขตปกครองภาคแต่ละแห่งว่าเป็นอย่างไร จากนั้นจึง

⁴⁹ Local Government Grants Act RSB (1996) Chapter 275

มากำหนดให้งบประมาณอุดหนุนที่ไม่มีเงื่อนไข ที่ทางเทศบาลและเขตปกครองภาคสามารถเอาไปใช้เพิ่มเติมในงบประมาณของตนเองเพื่อใช้ต่อได้

ส่วนเงินอุดหนุนเฉพาะกิจที่มีเงื่อนไขนั้น ทางจังหวัดก็เป็นผู้พิจารณาว่าจะให้เงินส่วนนี้ไปโดยมีเป้าหมายให้ไปใช้ในเรื่องใด โดยทั่วไปก็จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับสาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็น การบำบัดน้ำเสีย การกำจัดขยะที่ทำเป็นโครงการใหญ่ การสร้างถนนเชื่อมต่อเมือง และโครงการที่จะเป็นประโยชน์กับเทศบาลหรือเขตปกครองภาคที่มีจำนวนหลายแห่ง และต้องร่วมกันทำ เช่น โครงการ British Columbia Hydro and Power เป็นต้น

นอกจากความสัมพันธ์โดยให้เงินงบประมาณสนับสนุนที่ทางจังหวัดมีต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว ทางจังหวัดก็ยังมีมาตรการในการกำกับดูแลโดยวิธีผลักดันให้องค์กรปกครองท้องถิ่นปรับตัวในการบริหารจัดการการบริการพื้นฐานในเขตเทศบาล โดยใช้อำนาจที่มีอย่างเป็นขั้นตอน ดังจะเห็นได้จากความเป็นมาของกฎหมายที่เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบต่าง ๆ ที่เริ่มมีมาจากกฎหมายเทศบาลฉบับแรกเมื่อปี ค.ศ. 1872 และตามด้วยกฎหมายที่ว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบอื่น คือ กฎหมายเกี่ยวกับเขตปรับปรุงเฉพาะฉบับแรก ค.ศ. 1920 และออกกฎหมายเฉพาะ สำหรับเทศบาลนครแวนคูเวอร์ (Vancouver Charter) ค.ศ. 1953 ตามต่อมาด้วยกฎหมายว่าด้วยเขตปกครองภาค (Regional District) ค.ศ. 1965 และกฎหมายปกครองเกาะ (Islands Trust Act) ค.ศ. 1974

เมื่อกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบทเป็นหน่วยงานของจังหวัดบริติชโคลัมเบียที่กำลังดำเนินการปกครองท้องถิ่น ดังนั้น การปรับปรุงเขตของเทศบาลหรือการจะยุบรวมเทศบาลเข้าด้วยกัน จึงเป็นเรื่องที่เทศบาลหรือประชาชนในเขตพื้นที่จะต้องยื่นเรื่องผ่านไปที่กระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบท เพราะการปรับปรุงเขตที่ดี การยุบรวมเทศบาลก็ดีนั้นจะมีส่วนกระทบของศักรมากกว่าหนึ่งหน่วย และที่สำคัญต้องไปแก้ไขในเอกสารจัดตั้งองค์กรปกครองท้องถิ่น (Letters Patent)⁵⁰ เนื่องจากการกำหนดเขตแดนของพื้นที่เทศบาล หรือเขตปกครองภาค และเขตพื้นที่เลือกตั้งนั้นจะกำหนดไว้แน่นอนในเอกสารจัดตั้ง การลดหรือขยายพื้นที่แห่งใดจึงต้องแก้ไขให้ถูกต้อง และที่สำคัญการแก้ไขเอกสารจัดตั้งนั้นทำได้โดย “คำสั่งของคณะรัฐมนตรี” (Cabinet Order) ของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย เรื่องจึงต้องผ่านไปที่กระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบท

การปรับปรุงแก้ไขเขตไม่ว่าขยายเขตหรือลดเขตนี้ มีขั้นตอนที่ใช้เวลาอยู่พอสมควร เพราะจะเริ่มจากการยื่นเรื่อง ซึ่งต้องเริ่มจากท้องถิ่น เพื่อให้เป็นที่รู้กันว่าทางชุมชนได้รับรู้และสนับสนุน ดังนั้น เมื่อกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบทรับเรื่องมาแล้วก็ต้องเอามาประเมินดูว่าเรื่องที่ท้องถิ่นริเริ่มนั้นได้รับการสนับสนุนกว้างขวางพอสมควรหรือไม่ และจะได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษา โดยคณะกรรมการศึกษาจะได้เสนอให้รัฐมนตรีให้การรับรองหลักการที่จะไปทำการศึกษาเสียก่อน เพื่อจะได้มีความเห็นร่วมกันที่จะไปจ้างที่ปรึกษาอิสระให้ทำการศึกษาถึงผลของการปรับปรุงแก้ไขที่ประชาชนหรือองค์กรได้เสนอมา เพราะสิ่งสำคัญที่กระทรวงจะต้องให้ความสนับสนุน คือ เงินค่าใช้จ่ายในการจ้างที่ปรึกษาอิสระ และผลการศึกษาก็จะต้องส่งไปให้ชุมชนเจ้าของเรื่องทราบเพื่อมีการปรึกษาหารือกันอย่างเปิดเผย ซื่อสัตย์ในการหารือกันใน

⁵⁰ http://www.cd.gov.bc.ca/LGD/boundaries/municipal_restructure.htm

ท้องถิ่นจะทำให้คณะกรรมการศึกษาตัดสินใจได้ในการเสนอรัฐมนตรีให้พิจารณาว่า ควรจะจัดให้มีการออกเสียงลงประชามติของคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับเรื่องของการปรับปรุงเขตหรือไม่ การทำประชามตินั้นต้องให้คนในพื้นที่ของเดิมและของใหม่มีส่วนร่วมด้วย ผลของการลงประชามติจึงเป็น⁵¹ ข้อยุตินำไปสู่การเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารจัดตั้งโดยคำสั่งคณะรัฐมนตรีและมีผลบังคับใช้

การปรับปรุงเขตพื้นที่โดยการขยายเขตหรือลดเขตพื้นที่ก็เป็นเรื่องหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งก็คือ การยุบรวมองค์กรปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ซึ่งก็ได้เคยมีตัวอย่างมาแล้วทั้งเทศบาลและเขตปกครองภาค แต่ก็มีจำนวนไม่มากนัก กรณียุบรวมรายล่าสุดที่มีการกล่าวถึงได้เกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1995 นี้เอง เป็นการยุบเทศบาลเขตแอบบอตส์ฟอร์ด (Abbotsford) รวมกับเทศบาลเขตมัตสกี (Matsqui) เข้าด้วยกันให้เป็นเทศบาลเมืองแอบบอตส์ฟอร์ด การจะรวมเทศบาลเข้าด้วยกันนี้ทางจังหวัดได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับชุมชน คือ Community Charter ออกมา และมีบทบัญญัติที่ระบุว่า เทศบาลจะยุบรวมเข้าด้วยกันได้นั้นต้องมีความยินยอมของทั้งสององค์กรปกครองท้องถิ่นจึงจะทำได้⁵²

ดังนั้น ในระบบของการบริหารจัดการองค์กรปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาล เขตปกครองภาค เขตปกครองเกาะ และเขตปรับปรุงเฉพาะ จึงอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบทที่ใกล้ชิดพอสมควร เจ้าหน้าที่ของกระทรวงนี้เอง ได้ชี้ว่า น่าจะเหมือนกับที่กระทรวงมหาดไทยของไทยกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบลกรุงเทพมหานคร

⁵¹ http://www.cd.gov.be.ca/LGD/boundaries/municipal_restructureprocess.htm

⁵² เพิ่งอ้าง

และเมืองพัทยานันเอง ซึ่งก็คงมีความคล้ายกันอยู่ แต่จะเหมือนกันทั้งหมดหรือไม่นั้นยังเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาในรายละเอียดแต่ละขั้นตอนเพิ่มเติมอีกพอสมควร

ในส่วนของโรงเรียนที่มีเขตการศึกษาท้องถิ่นดูแลอยู่นั้น ที่ระดับจังหวัดจึงอยู่ในความดูแลของกระทรวงศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งงบประมาณอุดหนุนเป็นรายหัวตามจำนวนนักเรียน เพราะรายได้ที่ทางเขตการศึกษาเก็บหาได้จากภาษีนั้นไม่พอ ทางรัฐบาลของจังหวัดบริติชโคลัมเบียจึงต้องให้เงินสนับสนุนการศึกษาแก่เขตการศึกษา คณะกรรมการอำนวยการเขตการศึกษานั้น แม้จะมาจากการเลือกตั้งก็ต้องอาศัยฟังพาทางจังหวัดในเรื่องงบประมาณที่จะจัดการศึกษาตามนโยบายของรัฐบาลจังหวัดอยู่ด้วย ความแตกต่างที่พอมิได้จึงเป็นเรื่องของวิชาการบางส่วนที่จัดทำให้เหมาะกับท้องถิ่นได้เท่านั้น

82

ทางด้านการสาธารณสุขของประชาชนในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ทางจังหวัดก็มีกระทรวงการให้บริการสาธารณสุข (Ministry of Health Services) เป็นผู้รับผิดชอบ และกระทรวงการให้บริการสาธารณสุขนี้เองที่กำกับดูแลประสานงานองค์การสาธารณสุข (Health Authorities) และเขตโรงพยาบาลภาค (Regional Hospital Districts) หน้าที่สำคัญก็คือ ทบทวนค่าใช้จ่ายที่ต้องร่วมกันจ่ายระหว่างหน่วยงานทั้ง 3 ประเภทที่ให้บริการสาธารณสุขแก่ประชาชน⁵³

องค์การสาธารณสุข (Health Authorities) ในจังหวัดบริติชโคลัมเบียนี้มีอยู่ด้วยกัน 6 แห่ง กระจายไปตามพื้นที่เพื่อดูแลทั่วทั้งจังหวัด 5 แห่ง และมีองค์การกลางของจังหวัด 1 แห่งเรียกว่า องค์การสาธารณสุขจังหวัด (Provincial Health Services Authority) ส่วนองค์การที่เหลือ คือ

⁵³ ดู Report to Ministry of Health Services, Regional Hospital District cost Sharing Review.

1. องค์การสาธารณสุขเฟรเซอร์ (Fraser Health Authority)
2. องค์การสาธารณสุขพื้นที่ภายใน (Interior Health Authority)
3. องค์การสาธารณสุขพื้นที่ทางเหนือ (Northern Health Authority)
4. องค์การสาธารณสุขฝั่งแวนคูเวอร์ (Vancouver Coastal Health Authority)
5. องค์การสาธารณสุขเกาะแวนคูเวอร์ (Vancouver Island Health Authority)

ทั้งนี้ ในระดับจังหวัดยังมีกระทรวงที่จะเกี่ยวข้องกับงานสาธารณสุขอยู่อีกแห่ง คือ กระทรวงสุขภาพดีและการกีฬา (Ministry of Healthy Living and Sport) ซึ่งกระทรวงการให้บริการสาธารณสุขก็ต้องร่วมมือประสานงานกับกระทรวงแห่งที่สองนี้ด้วย ในการส่งเสริมสุขภาพของประชากรเพื่อให้ประชากรในจังหวัดมีสุขภาพดี

สำหรับรัฐบาลสหพันธ์หรือรัฐบาลของประเทศนั้น ตามรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ใด ๆ เอาไว้เลย ดังนั้นช่องทางที่จะติดต่อจึงน่าจะต้องผ่านทางจังหวัด แต่ในความเป็นจริงและในทางปฏิบัติ รัฐบาลกลางที่กรุงออตตาวา พอลจะมีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ (Field Agencies) ที่ทำให้รัฐบาลกลางติดต่อกับองค์กรปกครองท้องถิ่น เทศบาล และเขตปกครองภาคอยู่ด้วย และเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลกลางนั้นก็คือ ภาษาที่ทางรัฐบาลกลางเก็บมาเป็นรายได้จำนวนมาก ทำให้รัฐบาลกลางสามารถตั้งงบประมาณไปอุดหนุนองค์กรปกครองท้องถิ่นได้ และกำหนดลำดับความสำคัญของโครงการหรืองานบริการในท้องถิ่นที่องค์กรปกครองท้องถิ่นจะต้องทำ โดยมีความร่วมมือกันเป็นอย่างดี เพราะเงินงบประมาณที่รัฐบาลกลางให้เป็นเงินอุดหนุนแก่องค์กรปกครองท้องถิ่นนั้น ก็มีทั้งเงินอุดหนุนที่มี

เงินโอนและเงินอุดหนุนที่ไม่มีเงื่อนไข เงินอุดหนุนที่มีเงื่อนไขก็เป็นเงินอุดหนุนที่กำหนดเรื่องหรือกิจกรรมไปด้วยว่าเป็นเรื่องอะไร

ตั้งแต่ ค.ศ. 1935 รัฐบาลกลางได้ออกกฎหมายเกี่ยวด้วยอาคารสงเคราะห์ชื่อ Dominion Housing Act 1935 ขึ้นมา และต่อมาใน ค.ศ. 1946 ก็ได้ตั้งองค์การอาคารสงเคราะห์ของแคนาดาขึ้นมาดูแลในเรื่องที่อยู่อาศัยของประชาชน⁵⁴ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปทั้งประเทศ ทางหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่ทำเรื่องนี้ก็ร่วมมือกับองค์กรปกครองท้องถิ่นในพื้นที่ไปดำเนินการจัดหาที่อยู่อาศัยให้ประชาชนในพื้นที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ

แต่การที่รัฐบาลกลางได้ติดต่อโดยตรงกับองค์กรปกครองท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดเองนั้น ก็ได้มีปัญหาขัดแย้งเกิดขึ้นบ้างเหมือนกัน เพราะจังหวัดถือว่าองค์กรปกครองท้องถิ่นนั้นอยู่ในความดูแลของจังหวัด บางจังหวัด เช่น จังหวัดควิเบค ได้โต้แย้งว่าการติดต่อและความช่วยเหลือสนับสนุนใด ๆ นั้นก็ควรผ่านมาทางจังหวัด จะติดต่อตรงกับองค์กรปกครองท้องถิ่นไม่ได้ จนเป็นเรื่องที่เจรจาและหาข้อยุติยากอยู่พอสมควร เพราะทางรัฐบาลกลางผู้ให้เงินสนับสนุนก็ต้องการกิจกรรมตามที่ตนเองการให้ถึงประชาชนดังที่ตนได้กำหนดไว้ โดยไม่ยอมผ่านตัวกลางมาก จึงอยากติดต่อตรงกับหน่วยงานระดับล่างที่ปลายทาง คือ องค์กรปกครองท้องถิ่นเลย

ปัจจุบันนี้เราจึงได้เห็นความสัมพันธ์ที่แสดงถึงความร่วมมือของทั้ง 3 ฝ่าย ได้แก่ รัฐบาลกลาง รัฐบาลจังหวัด และองค์กรปกครองท้องถิ่น เพื่อทำกิจกรรมในการให้บริการที่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวกับ

⁵⁴ J.A. Chandler, Local Government in Liberal Democracies : an introductory survey ดูใน <http://books.google.co.th>

โครงสร้างพื้นฐานของประเทศ แต่ละโครงการใช้เงินจำนวนมาก และพื้นที่ในการดำเนินการกว้าง เข้าไปในเขตขององค์กรปกครองท้องถิ่นหลายแห่ง และบางครั้งก็ต่างระดับกัน หรืออาจจำเป็นต้องติดต่อประสานข้ามจังหวัด ที่จังหวัดบริติชโคลัมเบียนั้นมีสำนักงานกองทุนที่ชื่อยาวมากอยู่แห่งหนึ่งที่ทำหน้าที่ประสานในกิจกรรมโครงสร้างพื้นฐานอย่างที่ว่านี้ เรียกว่า Canada-British Columbia Municipal Rural Infrastructure Fund เขาเรียกชื่อตัวย่อกันว่า CBCMRIF หน่วยงานนี้มีที่มาจากกรณีที่รัฐบาลกลาง จังหวัด และองค์กรปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบียเห็นร่วมกันที่จะร่วมลงทุนมากกว่า 150 ล้านดอลลาร์แคนาดา สำหรับโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยได้ลงนามความร่วมมือแบบไตรภาคีนี้ ในวันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ. 2006⁵⁵ ตกลงกันว่า รัฐบาลกลางและรัฐบาลจังหวัดจะลงขันเข้ากองทุนฝ่ายละ 51 ล้านดอลลาร์แคนาดา ที่เหลืออีกส่วนหรือหนึ่งในสามกองทุนขั้นแรกนั้นจะมาจากองค์กรท้องถิ่นในจังหวัดนี้ที่เข้ามาร่วมในโครงการ ผู้ที่ทำหน้าที่ในการคิดและติดตามเรื่องแทนองค์กรปกครองท้องถิ่นที่มีจำนวนมากอยู่ นั้นคือ สหภาพเทศบาลของบริติชโคลัมเบีย (Union British Columbia Municipalities) เงินของฝ่ายท้องถิ่นที่ลงขันก็เท่ากันคือ 51 ล้านดอลลาร์แคนาดา

อันสหภาพเทศบาลของบริติชโคลัมเบียนั้นก็ป็นองค์กรกลางที่มีเทศบาลในจังหวัดบริติชโคลัมเบียเข้ามาเป็นสมาชิก ก็คล้าย ๆ กับสันนิบาตเทศบาลของไทย คณะผู้บริหารก็ประกอบด้วย นายกเทศมนตรี สมาชิกสภาเทศบาล กรรมการอำนวยการของเขตปกครองภาคจากเทศบาลและเขตปกครองภาคในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ที่ได้รับการเลือกเข้ามาทำงานในองค์กรกลางที่เป็นตัวแทนของทั้งเทศบาลและเขตปกครองภาค ที่จะป็นตัวแทนประสานเรียกร้องการสนับสนุนและเสนอ

⁵⁵ <http://www.th.gov.bc.ca/CBCMRIF/> หน้า 1

ปัญหาต่อจังหวัดและรัฐบาลกลาง⁵⁶

เมื่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 2006 นั้น ทางกองทุนเปิดโอกาสให้องค์กรปกครองท้องถิ่นในจังหวัดที่จะเข้าร่วมในโครงการมีเวลายื่นเรื่องและโครงการเพื่อขอความสนับสนุนเพียง 100 วัน คือ ตั้งแต่วันที่ 12 ตุลาคม ค.ศ. 2006 ถึงวันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 2007 เท่านั้น ลักษณะของการร่วมโครงการแบบไตรภาคีเช่นนี้ ทางองค์กรปกครองท้องถิ่นที่จะเข้าร่วมโครงการขอความสนับสนุนก็ต้องพร้อม มีงบประมาณในส่วนของตนอยู่ด้วยหนึ่งในสาม นอกเหนือไปจากโครงการที่ดีและเป็นเรื่องงานโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ ดังนั้นงานในการก่อสร้างและพัฒนาท่าเรือ ท่าอากาศยาน เส้นทางรถไฟ รถไฟฟ้าขนส่งมวลชน โครงการพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อการสื่อสารคมนาคมในพื้นที่ให้รับกับโครงการระดับประเทศจึงสร้างได้ ทั้งนี้ ก็จะมีการบริหารกองทุนนี้ในรูปคณะกรรมการบริหาร (Management Committee) ที่มีองค์ประกอบของคณะกรรมการเป็นสองส่วน คือ ทางรัฐบาลกลางและจังหวัดจะมีผู้แทนฝ่ายละ 1 คน รวมเป็น 2 คนเป็นส่วนที่หนึ่ง และทางสหภาพเทศบาลของบริติชโคลัมเบียเสนอผู้แทน อีก 2 คน มาจากฝ่ายองค์กรปกครองท้องถิ่นอันเป็นส่วนที่สองของคณะกรรมการ มาบริหารงานตามข้อตกลงและจัดการดูแลโครงการที่ได้รับเงินอุดหนุนจากกองทุน

การร่วมมือกันทำงานในกองทุนนี้ในลักษณะไตรภาคีที่มีรัฐบาลกลาง จังหวัด และองค์กรปกครองท้องถิ่น โดยตัวแทน คือ สหภาพเทศบาลบริติชโคลัมเบียนี้ หากดูที่หน่วยงานของภาคีทั้ง 3 ที่ร่วมมือกัน จะพบว่า รัฐบาลกลางนั้นก็มีการทรวงการขนส่ง โครงสร้างพื้นฐาน และชุมชน (Ministry of Transport, Infrastructure and Communities) เป็นผู้ประสานงานหน่วยหนึ่ง กับหน่วยงานชื่อ Western Economic Diversification Canada (WD) อันเป็นหน่วยงานส่งเสริมเรื่องเศรษฐกิจ

⁵⁶ เพิ่งอ้าง, หน้า 2

ของแคนาดาทางภาคตะวันตก ร่วมมือกันดูแลและสนับสนุน

ทางจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั้น กระทรวงการขนส่งและโครงสร้างพื้นฐาน (Ministry of Transportation and Infrastructure) กับกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบทร่วมกันดูแลสนับสนุน โดยกระทรวงการขนส่งฯ ด้ในเรื่องทุนที่จะสนับสนุน เพราะโครงการที่จะเข้ามานี้เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างพื้นฐาน และทางกระทรวงพัฒนาชุมชนและชนบทนั้น ด้ในเรื่องกฎ ระเบียบ ที่อาจต้องแก้ไขหรือการอนุมัติ อนุญาต ให้ดำเนินการ⁵⁷

ภาคที่ 3 นั้น ทางองค์กรปกครองท้องถิ่นก็ได้สหภาพเทศบาลบริติชโคลัมเบียเป็นตัวแทน นับเป็นการรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียว ประสานประโยชน์และเจรจากับทางฝ่ายรัฐบาลกลางและจังหวัดในนามขององค์กรปกครองท้องถิ่นที่เป็นสมาชิกทั้งหมด โดยทั่วไปสหภาพเทศบาลบริติชโคลัมเบียจึงมีบทบาทพอสมควร

ความร่วมมือของรัฐบาลกลาง จังหวัด และท้องถิ่นที่ปรากฏในเรื่องกองทุนเฉพาะที่กล่าวมานี้ ด้แต่แรกก็เสมือนจะเป็นงานชั่วคราวเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แต่เมื่อผ่านมาระยะหนึ่งก็คงจะด้เห็นว่าโครงการที่สำคัญที่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันทำนี้ยังมีความจำเป็นอยู่ ดังนั้น ในปีนี้ทางรัฐบาลกลางที่ออกตาวาและจังหวัดบริติชโคลัมเบียจึงยังร่วมมือในโครงการ ยินดีให้เงินลงขันในกองทุนอีกฝ่ายละ 23.5 ล้านเหรียญแคนาดา เพื่อจะด้ช่วยโครงการที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างพื้นฐาน โดยทางฝ่ายองค์กรปกครองท้องถิ่นที่มีโครงการก็จะมีเงินสมทบในอัตราส่วนที่เท่ากัน ดังนั้น เงินของกองทุนที่มีใช้ในโครงการตั้งแต่ต้นจนบัดนี้จึงมีมากกว่า 220 ล้านเหรียญแคนาดาแล้ว และคาดว่าความร่วมมือในลักษณะเช่นนี้คงยังมีต่อไป

⁵⁷ <http://www.th.gov.bc.ca/CBMRIF/partnerships.htm>, หน้า 1

แต่มีงานสำคัญในหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นหน้าที่หนึ่งซึ่งมีความจำเป็น เมื่อองค์กรปกครองท้องถิ่นมีขนาดเล็กมากไม่สามารถจะทำได้เอง องค์กรปกครองท้องถิ่นก็ต้องพึ่งบริการจากหน่วยงานของรัฐบาลกลางโดยตรงเลยทีเดียว นั่นก็คือ งานด้านการรักษาความปลอดภัย หรืองานด้านตำรวจ คือ ต้องพึ่งตำรวจของรัฐบาลกลางที่เรียกกันว่า Royal Canadian Mounted Police และก็มีเทศบาลขนาดเล็กหลายแห่งที่ไม่มีตำรวจของตัวเอง แต่พึ่งตำรวจของรัฐบาลกลาง โดยเทศบาลต้องเป็นฝ่ายออกค่าใช้จ่าย นับว่าต่างกับเทศบาลในประเทศเพื่อนบ้านทางใต้ คือ สหรัฐอเมริกา เพราะตำรวจของสหรัฐอเมริกาจะไม่มีไปรับหน้าที่ทำงานให้เทศบาลใด ๆ เลย

၆
၆
၆

၆

အမှ

เมื่อ

พิจารณาภาพโดยรวมของเรื่อง การปกครองท้องถิ่นในประเทศ แคนาดาแล้วจะเห็นได้ว่า ถึงแม้แคนาดาจะให้ความสำคัญเป็นอิสระแก่องค์กรปกครองท้องถิ่น อยู่มาก แต่ทางจังหวัดของแคนาดาซึ่งเป็นหน่วยงานปกครองระดับรองจากรัฐบาลกลางของแคนาดาก็มีอำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดพอสมควรกับองค์กรปกครองท้องถิ่นต่าง ๆ ในจังหวัด และมีหน่วยงานระดับกระทรวงในจังหวัดที่มีอำนาจกำกับดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่น ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนก็คือ รัฐบาลกลางนั้นไม่ได้มีกฎหมายให้อำนาจที่จะดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่นเอาไว้ เพราะกำหนดให้เป็นเรื่องที่อยู่ในขอบเขตของจังหวัด

ในกรณีของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ที่ได้ศึกษามานี้ เนื่องจากจังหวัดนี้เป็นจังหวัดที่ตั้ง

ขึ้นมาภายหลังจากการเกิดของประเทศแคนาดา เพราะตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1871 ในขณะที่ประเทศแคนาดาทางด้านตะวันออกของประเทศได้รับเอกราช มาตั้งแต่ ค.ศ. 1867 เมืองในพื้นที่ของจังหวัดบริติชโคลัมเบียบางแห่งจึงเป็นเมืองที่เป็นเทศบาลมาตั้งแต่ก่อนที่ดินแดนในด้านตะวันตกนี้จะเป็นเอกราช ดังนั้น การปกครองท้องถิ่นรูปแบบเก่าแก่ในจังหวัดนี้ก็คือเทศบาล ได้แก่ เทศบาลของเมืองนิวเวสต์มินสเตอร์ (New Westminster) และเทศบาลเมืองวิกตอเรีย (Victoria) ซึ่งต่อมาภายหลังก็คือเมืองหลวงของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย

การพัฒนาการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดบริติชโคลัมเบียที่ผ่านมาในระยะเวลา 137 ปีนั้น จะเห็นได้ว่าเริ่มจากกิจการปกครองท้องถิ่นของเทศบาลเป็นหลักโดยมีกฎหมายเทศบาลฉบับแรกเมื่อ ค.ศ. 1872 และเนื่องจากการปกครองแบบเทศบาลซึ่งมีงานต้องให้บริการพื้นฐานที่จำเป็นในเขตเทศบาล โดยพื้นที่ของเทศบาลเป็นชุมชนขนาดเล็ก อยู่กระจัดกระจายไปในพื้นที่อันกว้างขวางของจังหวัด เทศบาลจึงเป็นหน่วยปกครองตัวเองที่มีอยู่เดิม เพื่อให้บริการพื้นฐานแก่คนในชุมชนในเขตเทศบาลอยู่แล้ว ผู้บริหารก็เป็นคนในท้องถิ่นเอง ไม่ได้มาจากส่วนกลางของจังหวัด และก็ไม่ได้รับแต่งตั้งมาจากจังหวัด

เมื่อได้รับเอกราชและตั้งจังหวัดบริติชโคลัมเบียขึ้นใน ค.ศ. 1871 แล้ว ทางจังหวัดก็ได้ออกกฎหมายเทศบาลฉบับแรกในปีถัดมาคือ ค.ศ. 1872 ที่ทำให้มีการจัดตั้งเทศบาลตามกฎหมายกลางฉบับนี้ต่อมาอีกหลายแห่ง ทั้งนี้แสดงว่า ทางจังหวัดเห็นว่ารูปแบบการปกครองท้องถิ่นแบบเทศบาลนั้นพึงได้รับการส่งเสริม เพราะเป็นตัวช่วยทางรัฐบาลของจังหวัดที่จะบริการแก่ประชาชน และกฎหมายเทศบาลก็ได้รับการปรับปรุงมาบ่อยมาก ทั้งใน ค.ศ. 1881 และมาปรับปรุงต่อมาอีกใน ค.ศ. 1896 แต่ที่สำคัญนั้นก็คือ การเขียนกฎหมายเทศบาลฉบับใหม่ที่ผ่านออกมาใช้ใน ค.ศ. 1914 ซึ่งในปีเดียวกันนี้ทางจังหวัด

ยังได้จัดตั้งสำนักงานผู้ตรวจการที่ดูแลกิจการเทศบาลขึ้นมาโดยให้เป็นหน่วยงานอยู่ในสำนักงานอัยการสูงสุดของจังหวัด และหัวหน้าหน่วยงานคือ ผู้ตรวจการเทศบาล นับว่าทางจังหวัดให้ความสนใจกับกิจการของท้องถิ่นมากขึ้น และเชื่อได้ว่าท้องถิ่นเองก็คงได้เรียกร้องจากทางจังหวัดด้วย เพราะท้องถิ่นและบ้านเมืองพัฒนาขึ้นมา ประชาชนก็ย่อมต้องการงานบริการต่าง ๆ จากทางจังหวัดมากขึ้น และทางจังหวัดซึ่งมีศูนย์ราชการที่เมืองหลวงก็อาจให้บริการได้ไม่รวดเร็ว พื้นที่ของชุมชนนอกเขตเทศบาลและเทศบาลเล็ก ๆ นั้น ทางจังหวัดต้องเป็นผู้ที่ให้บริการพื้นฐานต่าง ๆ ด้วย

ดังนั้น ใน ค.ศ. 1920 ระยะเวลาหลังจากการตั้งสำนักงานผู้ตรวจการเพียง 6 ปี ทางจังหวัดก็ได้ออกกฎหมายสำคัญเกี่ยวกับท้องถิ่น 2 ฉบับในส่วนที่เป็นเทศบาลนั้นออกกฎหมายเทศบาลหมู่บ้าน ค.ศ. 1920 เพื่อยอมให้ชุมชนที่มีประชากรต่ำกว่า 500 คน สามารถขอจัดตั้งเป็นเทศบาลหมู่บ้านได้ เพราะถ้าไม่ยอมให้มีหน่วยปกครองตนเองที่พื้นที่ส่วนกลางคือจังหวัดก็ต้องรับผิดชอบ ดังนั้น จังหวัดจึงยินดีให้ชุมชนรวมตัวกันจัดตั้งเป็นเทศบาลเล็ก ๆ ขึ้นมาบริหารจัดการให้บริการประชาชนเอง อีกส่วนหนึ่งได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งเขตปรับปรุงเฉพาะขึ้นมาเป็นหน่วยบริหารงานของท้องถิ่นเป็นการเฉพาะบางเรื่อง และงานบริการที่ว่านี้ส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับน้ำดีและน้ำเสียที่จะขยายข้ามเขตเทศบาลหรือออกไปนอกเขตเทศบาลได้

จึงเห็นว่าเวลา 48 ปีแรกของการพัฒนาในเรื่องการปกครองท้องถิ่นในแคนาดานั้นยังเป็นเรื่องของเทศบาลเป็นเรื่องหลัก การมีเขตปรับปรุงเฉพาะขึ้นมาก็ยังเป็นเรื่องของ “การบริหาร” งานเฉพาะด้านไม่ใช่เรื่องของ “การปกครอง” พื้นที่ การให้มีการบริหารงานระหว่างเทศบาลด้วยกันแบบ “สหการ” ได้เริ่มขึ้นใน ค.ศ. 1924 เมื่อทางจังหวัดออกกฎหมายตั้งเขตจัดการน้ำของแวนคูเวอร์ใหญ่ (The Greater

Vancouver Water District) ขึ้นมาจัดการเรื่องน้ำในพื้นที่ซึ่งครอบคลุมหลายเทศบาลที่บริเวณแวนคูเวอร์

แต่ถึงจะมีการขยายจำนวนเทศบาลให้มีมากขึ้น โดยออกกฎหมายให้ชุมชนเล็ก ๆ ที่มีประชากรน้อยยกเป็นเทศบาลได้ และออกกฎหมายตั้งหน่วยบริหารท้องถิ่นพิเศษเพิ่มขึ้นมาอีกก็ตาม ทางจังหวัดก็ยังคงดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่นและหน่วยบริหารท้องถิ่นอยู่อย่างใกล้ชิด เมื่อมีความจำเป็น เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เทศบาลหลายแห่งอยู่ในภาวะล้มละลายทางการเงิน เมื่อ ค.ศ. 1934 ดังที่เกิดขึ้นกับเทศบาลถึง 5 แห่งของจังหวัดบริติชโคลัมเบียในช่วงเวลาเดียวกัน ทางจังหวัดซึ่งกำกับดูแลงานของท้องถิ่นอยู่ก็ได้เข้ามาใช้อำนาจแก้ไข อันเป็นการปฏิบัติภายหลังที่เกิดความเสียหายแล้ว

อันแสดงให้เห็นว่า แม้จะให้เทศบาลมีอิสระในการบริหารจัดการกิจการของตนเองก็ตาม เมื่อมีภาวะหรือสถานการณ์ที่จำเป็น ทางจังหวัดก็มีอำนาจและหน้าที่เข้ามาแทรกแซงได้ ดังที่จังหวัดบริติชโคลัมเบียได้ดำเนินการ ซึ่งก็คงจะมีทั้งผู้ที่จะเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แต่การที่จังหวัดบริติชโคลัมเบียสามารถตั้งคณะกรรมการบริหารเข้าไปดำเนินการบริหารใน “ภาวะชั่วคราว” แทนผู้ที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนได้นานประมาณถึง 2 ทศวรรษ ย่อมหมายความว่าประชาชนโดยทั่วไปจำนวนมากยอมรับ เพราะรัฐบาลของจังหวัดก็มาจากการเลือกตั้งของประชาชน และประชาชนแคนาดาก็เป็นผู้ที่ทราบดีในเรื่องสิทธิของพลเมืองที่จะได้เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองได้

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การขยายตัวของเทศบาล และการพัฒนาชุมชนเป็นชุมชนเมืองมีมากขึ้น เทศบาลหลายเทศบาลที่มีพื้นที่อยู่ใกล้เคียงกันเผชิญกับปัญหาการให้บริการชนิดใหม่ที่ทำโดยเทศบาลของตนเพียงแห่งเดียวยาก ส่วนชุมชนในชนบทเองก็มีปัญหา

งบประมาณที่จะมาลงทุนเพื่อจัดบริการให้ประชาชนได้ จึงได้มีการคิดกันถึงรูปแบบขององค์กรปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่กว่าเทศบาลขึ้นมาอีก ระดับหนึ่งที่จะมาช่วยดำเนินการให้บริการ ในลักษณะที่ดูแลพื้นที่เทศบาลหลายแห่งและรวมเอาชุมชนชนบทนอกเขตเทศบาลเข้าไปด้วย จึงเป็นที่มาของการออกกฎหมายท้องถิ่นที่ว่าด้วยเขตปกครองภาค (Regional Districts) ใน ค.ศ. 1965 กฎหมายนี้ทำให้เริ่มตั้งเขตปกครองภาคขึ้นได้ในปีเดียวกัน และกฎหมายฉบับนี้ได้ใช้มาถึง 24 ปี จึงได้มีการรื้อแก้ไขอย่างมากอีกครั้ง

การออกกฎหมายจัดตั้งเขตปกครองภาคใน ค.ศ. 1965 นั้นถือได้ว่าเป็นการสร้างองค์กรปกครองท้องถิ่นระดับใหม่ขึ้นมาในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นอกเหนือไปจากเทศบาล ทำให้องค์กรปกครองท้องถิ่นในจังหวัดนี้ มี 2 ระดับ จากเดิมที่มีอยู่เพียงระดับเดียว และองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบใหม่ที่มีมานี้ แม้ว่าผู้บริหารจะไม่ได้มาจากการแต่งตั้งของจังหวัด แต่ผู้บริหารเหล่านี้จำนวนเกือบทั้งหมดก็ได้มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรง หากแต่มาจากผู้ที่ประชาชนเลือกตั้งให้ทำหน้าที่ไว้แล้วในระดับเทศบาล ให้บางส่วนเข้ามาเป็นผู้แทนในเขตปกครองภาคด้วย และมีผู้แทนบางส่วนจากเขตพื้นที่เลือกตั้งที่ ต้องให้ประชาชนเลือกตั้งโดยตรงให้มาทำหน้าที่ในเขตปกครองภาค

ความจำเป็นในการจัดตั้งเขตปกครองภาคขึ้นมา ก็เป็นการให้มาทำหน้าที่จัดบริการในกิจการที่เทศบาลหลายแห่งต้องร่วมกันทำ เพราะเป็นกิจการที่ทำโดยเทศบาลเดียวไม่ได้ หรือถ้าทำได้ก็ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก และกิจการเหล่านี้เป็นความต้องการของประชาชนที่มีเพิ่มขึ้น ในระยะหลังหากไม่ตั้งองค์กรปกครองท้องถิ่นขึ้นมาช่วยทำ ทางจังหวัดเองจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบจัดเองตามความจำเป็นและตามเสียงเรียกร้องของประชาชน จึงเป็นการจัดทำที่ทาง

จังหวัดเองเห็นชอบด้วยมากทีเดียว และจากเริ่มต้นเมื่อ 45 ปีก่อนมาถึงบัดนี้ก็เห็นได้ว่าเขตปกครองภาคได้เป็นรูปแบบองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ยังมีบทบาทที่สำคัญอยู่ต่อมา เพราะเมื่อถึง ค.ศ. 1989 ก็ได้มีการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับเขตปกครองภาคและออกกฎหมายเขตปกครองภาคฉบับ ค.ศ. 1989 ออกมาใช้

ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงเกี่ยวกับงานด้านองค์กรปกครองท้องถิ่นของจังหวัดบริติชโคลัมเบียจึงมีอยู่ตลอดมา ได้มีทั้งการแก้กฎหมายหลัก คือ กฎหมายเทศบาลแทบจะทุกทศวรรษ บางครั้งก็ห่างกันเพียง 5-6 ปีเท่านั้นเอง ส่วนกฎหมายว่าด้วยเขตปกครองภาคอาจจะห่างกันมากหน่อยถึง 24 ปี จึงได้แก้ไขใหม่ แต่ก็มีกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านปกครองท้องถิ่นอีกหลายฉบับออกมาบังคับใช้เกี่ยวกับเรื่องการเงินการคลังบ้าง เกี่ยวกับชุมชนบนเกาะบ้าง เกี่ยวกับสมาคมประกันบ้าง และรวมไปถึงเรื่องการยุบและการรวมองค์กรปกครองท้องถิ่นเข้าด้วยกัน

ทางด้านนโยบายของจังหวัดค่อนข้างชัดเจนต้องการให้ท้องถิ่นขนาดเล็กรวมตัวกันเป็นองค์กรใหม่ แต่ก็ไม่ได้ใช้อำนาจบังคับ ทั้งนี้เพราะแม้จะมีอำนาจออกกฎหมายบังคับได้ก็ตามที่ แต่ดูจะเป็นวิธีที่นักการเมืองที่มีอำนาจระดับจังหวัดไม่กล้าใช้

นอกจากเทศบาลอันเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นสำคัญแล้ว เขตการศึกษาซึ่งเป็นหน่วยบริหารท้องถิ่นที่ดูแลนโยบายเรื่องการศึกษาในท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนทั้งหลายนั้นถือว่าเป็นหน่วยบริหารท้องถิ่นที่สำคัญมาก ทางจังหวัดเองต้องพึ่งเขตการศึกษามาก เพราะเขตการศึกษานั้น กรรมการอำนวยการมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ทางจังหวัดจึงอาศัยเขตการศึกษาให้ช่วยกำกับดูแลโรงเรียนแทนจังหวัด แต่เขตการศึกษาก็ไม่ค่อยจะมีสิ่งใดขัดแย้งกับ

จังหวัดเพราะทางจังหวัดเป็นผู้ที่ให้การสนับสนุนทางการเงิน ที่ทำให้สามารถจัดการศึกษาแก่นักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ได้

ในเรื่องท้องถิ่นของแคนาดาซึ่งรวมถึงของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย นั้น จากการศึกษาจะเห็นแนวโน้มว่า รัฐบาลกลางของประเทศที่กรุงออตตาวาน่าจะได้มีบทบาทเข้ามาสนับสนุนท้องถิ่นมากขึ้น และทางรัฐบาลของจังหวัดเองก็จะชอบหรือไม่ชอบใจอย่างไร ก็คงไม่กล้าออกมาขัดแย้งโดยแจ้งชัด เพราะถ้าการสนับสนุนท้องถิ่นของรัฐบาลกลางนั้นเป็นประโยชน์ต่อประชาชนโดยแท้จริง รัฐบาลของจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนก็ไม่กล้าที่จะขัดขวาง เพราะประชาชนในพื้นที่เขตเทศบาลที่ได้รับประโยชน์นั้นก็คือ “นาย” ที่จะมามีสิทธิออกเสียงตัดสินใจในการเลือกตั้งสมาชิกสภาของจังหวัดด้วยเหมือนกัน

ถึงวันนี้ นักการเมืองคนสำคัญของจังหวัดบริติชโคลัมเบียก็เป็นบุคคลที่เคยผ่านและรู้ดีเรื่องงานของท้องถิ่น คนแรกคือ มุขมนตรีหรือหัวหน้ารัฐบาลของจังหวัด นายกอร์ดอน แคมป์เบล (Gordon Campbell) มาจากนายกเทศมนตรีนครแวนคูเวอร์ เขาเป็นนายกเทศมนตรีเมืองสำคัญแห่งนี้ของจังหวัดบริติชโคลัมเบีย มาถึง 3 สมัยติดต่อกันจาก ค.ศ. 1986 ถึง ค.ศ. 1993 จึงเป็นผู้ที่รู้และเข้าใจถึงความสำคัญของงานท้องถิ่นเป็นอย่างดี รวมถึงความเป็นอิสระขององค์กรปกครองท้องถิ่นด้วย จากนั้นก็มาเป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาของจังหวัดในฐานะหัวหน้าของพรรคริเบอรัล

ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นเป็นสุภาพสตรี ได้แก่ นางคาโรล เจมส์ (Carole James) ผู้นำฝ่ายค้านของรัฐสภาจังหวัดบริติชโคลัมเบีย สุภาพสตรีผู้นี้เป็นหัวหน้าพรรค NDP ของจังหวัด มาตั้งแต่ ค.ศ. 2005 ประสบการณ์เกี่ยวกับงานท้องถิ่นของเธอก็คือเธอได้เริ่มชีวิตการเมืองโดยได้รับเลือกเป็นกรรมการอำนวยการเขตการศึกษาตั้งแต่ ค.ศ. 1990 และได้รับเลือก

ต่อเนืองมาอีกหลายสมัย เธอเป็นกรรมการอำนวยการเขตการศึกษาอยู่ถึง 11 ปี จึงได้มาเล่นการเมืองระดับจังหวัด ดังนั้น จึงแน่ใจได้ว่าเธอรู้และเห็นความสำคัญของงานท้องถิ่นดีอีกคนหนึ่งด้วย

ฉะนั้น อนาคตของงานท้องถิ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาล จึงมีการปรับปรุงให้เป็นหน่วยงานที่พร้อมจะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะให้บริการใหม่ ๆ กับประชาชนในพื้นที่ให้มากขึ้น และการให้บริการสมัยใหม่นั้นราคาแพงด้วย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ท้องถิ่น จังหวัดและรัฐบาลกลางจะต้องร่วมมือกัน เพื่อให้บริการที่ดีต่อประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งนักการเมืองท้องถิ่น นักการเมืองของจังหวัด และนักการเมืองของประเทศนั่นเอง

บรรณานุกรม

นรนิติ เศรษฐบุตร, การปกครองท้องถิ่นในรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา
(นนทบุรี : สถาบันพระปกเกล้า, 2551)

Dawson, Robert MacGregor, Norman Ward, **Democratic Government in Canada**, (Toronto, University of Toronto Press, 1989

Tindal, C. Richard and Susan Nabs Tindal, **Local Government in Canada**, 6th ed. (Ontario : Thomson Canada Ltd., 2003)

รัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1867 ของแคนาดา

เอกสารของ Local Government Department ของ Ministry of Community & Rural Development ของรัฐบาลบริติชโคลัมเบีย

Celebrating LGD History “Timeline of Local Government in B.C. 1860-1900”

http://en.wikipedia.org/wiki/Government_of_Canada

<http://www.canada.gc.ca/othergov-autregouv/prov-eng.html>

http://en.wikipedia.org/wiki/Government_of_Canada

<http://crwflags.com/fotw/flags/ca-be-html>

<http://crwflags.com/fotw/flages/ca-be-html>

<http://www.cd.gov.be.ca/lgd/pathfinder-mun.html>

<http://www.cd.gov.be.ca/>

การปกครองท้องถิ่น
ในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา

<http://www.elections.be.ca/governance/elections.htm>

http://www.victoria.ca.visitors.about_hist.shtm#histo

http://en.wikipedia.org/wiki/Victoria_British_Columbia

http://en.wikipedia.org/wiki/Belcara_British_Columbia

<http://www.belcarra.ca/vob-profile.htm>

http://en.wikipedia.org/wiki/Region_Districts_of_British_Columbia

<http://vancouver.ca/cityclerk/mayouorcouncil/index.htm>

<http://vancouver.ca/hastingsinstitute/about.htm>

<http://vancouver.ca/ctyclerk/mayorcouncil/boardscommissions.htm>

http://en.wikipedia.org/wiki/Region_Districts_of_British_Columbia

100

<http://www.cd.gov.bc.ca/lgd/pathfinder/rd.htm>

http://en.wikipedia.org/wiki/Metro_Vancouver

[http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_School_districts_in ...](http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_School_districts_in_British_Columbia)

School District 36 Surrey_Wikipedia, the free encyclopedia

School District 87 Stikine_Wikipedia, the free encyclopedia

School District 92 Nisga'a_Wikipedia, the free encyclopedia

Concil scolaire francophone de la Colombie-Britannique-Wikipedia, the
free encycl...

<http://www.cd.gov.be.ca/lgd/pathfinder-id.htm>

הכנסות

ภาคผนวกที่ 1 รายชื่อเทศบาลในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย¹ (Municipalities)

1. 100 Mile House, District of
2. Abbotsford, City of
3. Alert Bay, Village of
4. Anmore, Village of
5. Armstrong, City of
6. Ashcroft, Village of
7. Barriere, District of
8. Belcarra, Village of
9. Bowen Island Municipality
10. Burnaby, City of
11. Burns Lake, Village of
12. Cache Creek, Village of
13. Campbell River, City of
14. Canal Flats
15. Castlegar, City of
16. Central Saanich, District of
17. Chase, Village of
18. Chetwynd, District of
19. Chilliwack, City of
20. Clearwater, District of
21. Clinton, Village of
22. Coldstream, District of
23. Colwood, City of
24. Comox, Town of
25. Coquitlam, City of
26. Courtenay, City of
27. Cranbrook, City of
28. Greston, Town of
29. Cumberland, Village of
30. Dawson Creek, City of
31. Delta, District of
32. Duncan, City of
33. Elkford, District of
34. Enderby, City of
35. Esquimalt, Township of
36. Fernie, City of
37. Fort Nelson, Town of
38. Fort St. James, District of
39. Fort St. John, City of
40. Fraser Lake, Village of
41. Fruitvale, Village of
42. Gibsons, Town of
43. Golden, Town of
44. Gold River, Village of
45. Grand Forks, City of
46. Granisle, Village of
47. Greenwood, City of
48. Harrison Hot Springs, Village of

¹ <http://www.civicnet.bc.ca/siteengine/ActivePage.asp?Page ID = 83>

49. Hazelton, Village of
50. Highlands, District of
51. Hope, District of
52. Houston, District of
53. Hudson's Hope, District of
54. Invermere, District of
55. Kamloops, City of
56. Kaslo, Village of
57. Kelowna, City of
58. Kent, District of
59. Keremeos, Village of
60. Kimberley, City of
61. Kitimat, District of
62. Ladysmith, Town of
63. Lake Country, District of
64. Lake Cowichan, Town of
65. Langford, City of
66. Langley, City of
67. Langley, Township of
68. Lantzville, District of
69. Lillooet, District of
70. Lions Bay, Village of
71. Logan Lake, District of
72. Lumby, Village of
73. Lytton, Village of
74. Mackenzie, District of
75. Maple Ridge, District of
76. Masset, Village of
77. McBride, Village of
78. Merritt, City of
79. Metchosin, District of
80. Midway, Village of
81. Mission, District of
82. Montrose, Village of
83. Nakusp, Village of
84. Nanaimo, City of
85. Nelson, City of
86. New Denver, Village of
87. New Hazelton, District of
88. New Westminster, City of
89. North Cowichan, District of
90. North Saanich, District of
91. North Vancouver, City of
92. North Vancouver, District of
93. Oak Bay, District of
94. Oliver, Town of
95. Osoyoos, Town of
96. Parksville, City of
97. Peachland, District of
98. Pemberton, Village of
99. Penticton, City of
100. Pitt Meadows, City of
101. Port Alberni, City of
102. Port Alice, Village of

103. Port Clements, Village of	129. Silverton, Village of
104. Port Coquitlam, City of	130. Slocan, Village of
105. Port Edward, District of	131. Smithers, Town of
106. Port Hardy, District of	132. Sooke, District of
107. Port McNeill, Town of	133. Spallumcheen, Township of
108. Port Moody, City of	134. Sparwood, District of
109. Pouce Coupe, Village of	135. Squamish, District of
110. Powell River, City of	136. Stewart, District of
111. Prince George, City of	137. Summerland, District of
112. Prince Rupert, City of	138. Surrey, City of
113. Princeton, Town of	139. Tahsis, Village of
114. Qualicum Beach, Town of	140. Taylor, District of
115. Queen Charlotte, Village of	141. Telkwa, Village of
116. Quesnel, City of	142. Terrace, City of
117. Radium Hot Springs, Village of	143. Tofino, District of
118. Revelstoke, City of	144. Trail, City of
119. Richmond, City of	145. Tumbler Ridge, District of
120. Rossland, City of	146. Ucluelet, District of
121. Saanich, District of	147. Valemount, Village of
122. Salmo, Village of	148. Vancouver, City of
123. Salmon Arm, City of	149. Vanderhoof, District of
124. Sayward, Village of	150. Vernon, City of
125. Sechelt, District of	151. Victoria, City of
126. Sechelt, Indian
Government District of	152. View Royal, Town of
127. Sicamous, District of	153. Warfield, Village of
128. Sidney, Town of	154. Wells, District of
	155. Westside, District of

การปกครองท้องถิ่น
ในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา

156. West Vancouver, District of
157. Whistler, Resort Municipality of
158. White Rock, City of
159. Williams Lake, City of
160. Zeballos, Village of

ภาคผนวกที่ 2 เขตปกครองภาคในจังหวัดบริติชโคลัมเบีย² (Regional Districts)

1. Alberni-Clayoquot	16. Kootenay-Boundary
2. Bulkley-Nechako	17. Metro Vancouver
3. Capital Regional District	18. Mount Waddington
4. Cariboo Regional District	19. Nanaimo
5. Central Coast	20. North Okanagan
6. Central Kootenay	21. Northern Rockies
7. Central Okanagan	22. Okanagan-Simikameen
8. Columbia Shuswap	23. Peace River
9. Comox Valley	24. Powell River
10. Cowichan Valley	25. Skeena-Queen Charlotte
11. East Kootenay	26. Squamish-Queen Charlotte
12. Fraser Valley	27. Strathcona
13. Fraser-Fort George	28. Sunshine Coast
14. Islands Trust	29. Thompson-Nicola
15. Kitimat-Stikine	

² <http://www.civicnet.bc.ca/siteengine/ActivePage.asp?Page ID=83>

ภาคผนวกที่ 3 เขตโรงพยาบาลภาค³ (Regional Hospital Districts)

1. Alberni-Clayoquot
2. Capital
3. Cariboo-Chilcotin
4. Central Coast
5. Central Okanagan
6. Comox-Strathcona
7. Cowichan Valley
8. Fraser-Fort George
9. Fraser Valley
10. Kootenay East
11. Mount Waddington
12. Nanaimo
13. North Okanagan-Columbia Shuswap
14. Northern Rockies
15. North West
16. Okanagan-Similkameen
17. Peace River
18. Poweel River
19. Sea to Sky
20. Stuart-Nechako
21. Sunshine Coast
22. Thompson
23. West Kootenay-Boundary